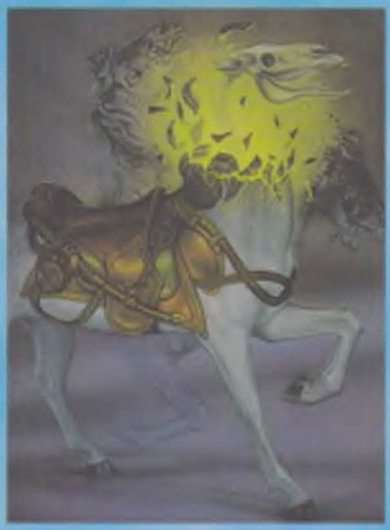
UĞURSUZ BİR ŞEY GELİYOR BU YANA

RAY BRADBURY

ithaki

RAY BRADBURY

1920'de Waukegan, Illinois'de doğdu. 1934'te ailesiyle Los Angeles'a taşındı. 1947'de Marguerite McClure'la evlendi. Şimdi yetişkin olan dört kızları var ve halen Los Angeles'ta yaşıyorlar.

Bugün Dünya'nın en büyük bilimkurgu ve fantezi yazarlarından biri olan Ray Bradbury, yirmi yaşındayken *Weird Tales*'de yayınlanan ilk öyküsünden bu yana, 500'e yakın öykü, roman, oyun ve şiir kaleme aldı. John Huston'ın 1956 yapımı Moby Dick'inin televizyon senaryosunu yazdı. Sonraları, Alfred Hitchcock Şov ve Rod Sterling'in Alacakaranlık Kuşağı için senaryolar yazdı.

Apollo astronot grubundan biri Ay'a indiğinde, Bradbury'nin romanı *Dandelion Wine* onurına, bir kratere Dandelion Crater adını verdiler. Bradbury'den, Tokyo yakınlarında bir 21. yüzyıl kentinin tasarımı konusunda yardımcı olması istendi. *Fahrenheit 451* operası 1988 sonbaharında sergilendi. Filmi versiyonu da, 1966 yılında François Truffaut tarafından yönetilmişti.

Edebiyat - 50
Fantastik Kurgu - 12
Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana
Ray Bradbury
ISBN 975-6902-62-0

Özgün Adı: Something Wicked This Way Comes
Çeviri: Ayşe Gorbon

©*Bu çevirinin yayın hakları İthaki Yayınları'na aittir.*

Kitap Editörü: Savaş Kılıç
Yayına Hazırlayan: Ümit Kayalıoğlu
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

1. Baskı İstanbul, Haziran 2000

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08

UĞURSUZ BİR ŞEY GELİYOR BU YANA

Ray Bradbury

Çeviri:
Ayşe Gorbon

İÇİNDEKİLER

ÖNDEYİŞ
8

I
GELİŞLER
11

II
KOVALAMALAR
135

III
AYRILIŞLAR
259

IV
SONSÖZ
323

İnsan aşıktır ve yok olanı sever.
–W.B. YEATS

Onların kötülük etmedikçe uykuları gelmez;
Ve uykuları kaçar, kimsenin ayağını çelmezlerse.
Çünkü uğursuzluğun ekmeğini yerler
Ve şiddetin şarabını içerler.
–Süleyman'ın Meselleri 4:16-17

Gelebileceklerin hepsini bilmiyorum, ama ne olursa olsun, ona gülerek gideceğim.
–STUBB, *Moby Dick*'te

ÖNDEYİŞ

Her şeyden önce Ekim'di, oğlanlar için ender bir ay. Bütün aylar ender olmadığından değil. Ama kötüsü vardır ve iyisi vardır, korsanların dediği gibi. Eylül'ü ele alın, kötü bir ay: okul başlar. Ağustos'u düşünün, iyi bir aydır: okul henüz başlamamıştır. Temmuz, eh, Temmuz gerçekten iyidir: okulun hiçbir şansı yoktur. Haziran, hiç şüphe yok, Haziran hepsinin en iyisidir, çünkü okul kapıları sonuna kadar açılır ve Eylül bir milyar yıl ötededir.

Ama şimdi Ekim'i ele alın. Okul açılalı bir ay olmuştur ve siz dizginlere alışmış, sakin sakin ilerliyorsunuzdur. Yaşlı Prickett'ın sundurmasına boşaltacağınız çöpü veya ayın son gecesinde Genç Hristiyan Erkekler Cemiyeti'nde giyeceğiniz tüylü maymun kostümünü düşünecek zamanınız vardır. Ve tarih 20 Ekim'e yaklaşıyorsa ve her şey duman kokuluysa ve alacakaranlıkta gökyüzü turuncu ve kül grisiyse, Cadılar Bayramı, köşelerden süpürgeler ve yumuşak bir yatak çarşafı parçası yağmuruyla asla gelmeyecek gibidir.

Ama tuhaf, vahşi, karanlık, uzun bir yıl, Cadılar Bayramı erken geldi.

Bir yıl Cadılar Bayramı 24 Ekim'de, gece yarısından üç saat sonra geldi.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

O tarihte, 97 Oak Street'teki Jim Nightshade on üç yıl, on bir ay, yirmi üç gün yaşamıştı. Yan komşu, William Halloway on üç yıl, on bir ay, yirmi *dört* gün yaşamıştı. İkisi de on dörde dokunmuştu; neredeyse ellerinde titriyordu.

Ve bir gecede büyüdükleri ve bir daha o kadar genç olamadıkları Ekim haftası o haftaydı...

I

GELİŞLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Yıldırımsavar satıcısı fırtınanın hemen öncesinde geldi. Ekim'in sonlarındaki bulutlu günde, Illinois'deki Green Town caddesinden, omzunun üzerinden bakışlar fırlatarak geldi. Çok gerilerde olmayan bir yerde, haddi hesabı olmayan yıldırımlar gümbür gümbür geliyorlardı. Bir yerlerde, korkunç dişli büyük bir canavarı andıran bir fırtına vardı, bu yadsınamazdı.

Böylece satıcı içinde fazlasıyla büyük demir yapbozlarının görünmeden durduğu, ama dilinin kapıdan kapıya yalvardığı büyük deri takım çantasını tamamen yanlış biçilmiş bir çimenliğe gelene kadar çınlatıp tıkırdattı.

Hayır, çimler değil. Satıcı gözlerini kaldırdı. İki oğlan, hafif eğimin yukarılarında, çimler *üzerinde* yatan iki oğlan. Benzer büyüklük ve genel görünümdeki çocuklar daldan düdükler oyarak, geçmiş veya gelecek zamanlardan konuşarak, geçen yaz Green Town'daki hareket edebilen her şeyde parmak izlerini ve okul başladığından beri burası ile göl ve orası ile nehir arasında her yerde ayak izlerini bırakmaktan memnun bir şekilde oturuyorlardı.

"N'aber, çocuklar?" diye seslendi tepeden tırnağa fırtına renkli giysiler giymiş adam. "Sizinkiler evde mi?"

Oğlanlar başlarını sağa sola salladılar.

"Para var mı sizde?"

Oğlanlar başlarını sağa sola salladılar.

"Eh–" Satıcı bir metre kadar yürüdü, durdu ve omuzlarını kamburlaştırdı. Birden ev pencerelerinin veya sırtına bakan soğuk gökyüzünün farkına varmış gibiydi. Yavaşça, havayı koklayarak, döndü. Rüzgâr boş ağaçları takırdatıyordu. Bulutlardaki ufak bir yarıktan sızan güneş, son birkaç meşe yaprağını baştan başa altın rengine boyuyordu. Fakat güneş kayboldu, bozuk paralar harcandı, hava bozdu; satıcı kendini büyüden kurtardı.

Satıcı yavaşça çimenliğe yanaştı.

"Oğlum," dedi. "Senin adın ne?"

Ve saçları devedikeni kadar sarımsı beyaz olan birinci çocuk bir gözünü kapattı, başını eğdi ve satıcıya bir yaz yağmuru damlası kadar açık, parlak ve berrak tek gözüyle baktı.

"Will," dedi. "William Halloway."

Fırtına beyefendisi döndü. "Ya *senin*?"

İkinci çocuk kıpırdamadan, bir isim uydurup uyduramayacağını tartarak, güz çimleri üzerinde karın üstü yattı. Saçları karışık, gür ve cilalanmış at kestanelerinin parlak rengindeydi. Kendi içinde uzak bir noktaya sabitlenmiş gözleri neceftaşı yeşiliydi. Sonunda alaycı ağzına kuru bir çimen yaprağı koydu.

"Jim Nightshade," dedi.

Fırtına satıcısı sanki bunu başından beri biliyormuş gibi başını salladı.

"Nightshade.* Şahane bir isim."

"Ve çok uygun," dedi Will Halloway. "Ben 30 Kasım'da, gece yarısından bir dakika *önce* doğmuşum. Jim gece yarısın-

**Nightshade: Gece gölgesi. Çn.*

dan bir dakika *sonra* doğmuş, yani 31 Kasım'da."

"Cadılar Bayramı," dedi Jim.

Sesleriyle, oğlanlar bütün hayatlarının hikâyesini anlattılar, yan yana evlerde oturan, hastaneye beraber koşan, oğullarını saniye farkıyla dünyaya getiren anneleriyle gurur duyarak; biri sarışın, biri esmer. Aralarında ortak bir kutlama tarihi vardı. Her yıl Will tek bir pasta üzerindeki mumları gece yarısına bir dakika kala yakıyordu. Jim, gece yarısından bir dakika sonra, ayın son günü başladığında, mumlan söndürüyordu.

Bu kadarını anlattı Will, heyecanla. Bu kadarını onayladı Jim, sessizce. Bir yüzden diğerine bakarak bu kadarını duydu fırtınanın önünden koşan, ama burada tereddütle duran satıcı.

"Halloway. Nightshade. Paranız yok, ha?"

Kendi vicdanlılığı nedeniyle üzüntü duyan adam kösele gibi çantasını karıştırdı ve demir bir zımbırtı tutup çıkardı.

"Bunu alın, bedava! Neden mi? Bu evlerden birisine yıldırım düşecek! Bu çubuk olmazsa, bom! Ateş ve kül, kızarmış domuz ve cürüf! Tutun!"

Satıcı çubuğu bıraktı. Jim kıpırdamadı. Ama Will demiri yakaladı ve soluğu kesildi.

"Oğlum, amma da ağır! Ve komik görünümlü. Bunun gibi bir yıldırımsavar görmemiştim. Bak, Jim!"

Ve Jim, sonunda, bir kedi gibi gerindi ve başını çevirdi. Yeşil gözleri irileşip kısıldı.

Metal nesne yarı hilal, yarı haç şeklinde dövülmüş ve biçimlendirilmişti. Ana çubuğun kenarının çevresine süslü kıvrımlar ve ıvır zıvırlar sonradan lehimlenmişti. Çubuğun tüm yüzeyi garip diller, dili bağlayabilecek veya çeneyi kırabilecek isimler, anlaşılamaz toplamlar veren sayılar, tamamen kıl, kabuk ve pençelerden oluşan böcek-hayvanların resim yazılarıy-

la ince bir şekilde çizilmiş ve yakılmıştı.

"Bu Mısır dili." Jim burnuyla demire işlenmiş bir böceği gösterdi. "Bokböceği."

"Sahiden de öyle, oğlum!"

Jim gözlerini kıstı. "Ve şuradakiler –Fenike tavuk izleri."

"Doğru!"

"Neden?" diye sordu Jim.

"Neden?" dedi adam. "Neden mi Mısır dili, Arapça, Habeşçe, Choctaw dili? Eh, rüzgâr hangi dilde konuşur? Bir fırtınanın milliyeti nedir? Yağmurlar hangi ülkeden gelir? Yıldırımın rengi nedir? Bittiğinde gök gürültüsü nereye gider? Çocuklar, St. Elmo'nun ateşlerine, dünyada sıcaktan bunalmış kediler gibi dolanan mavi ışık toplarına, nazar değdirmek için her lehçede, her şekil ve formda hazırlıklı olmalısınız. Dünyadaki tek bir fırtınayı duyan, hisseden, bilen ve haddini bildiren, hangi dilde, seste veya işarette olursa olsun, tek yıldırımsavarlar benimkiler. Bu çubuğun tatlı dille halledemeyeceği bu kadar yüksek sesli hiçbir yabancı gök gürültüsü yoktur."

Fakat Will şimdi adamın arkasına bakıyordu.

"Hangisine?" dedi. "Hangi eve düşecek?"

"Hangisi mi? Dur. Bekle." Satıcı oğlanların yüzlerini derinlemesine araştırdı. "Bazı insanlar yıldırımı çekerler, kedilerin bebeklerin nefeslerini içlerine çekmesi gibi. Bazı insanların polariteleri negatiftir, bazısının pozitif. Bazıları karanlıkta parlar. Bazıları söner. Şimdi siz, ikiniz ben–"

"Yıldırımın burada bir yere düşüceğinden emin olmanızı sağlayan ne?" dedi Jim birden, gözleri parlayarak.

Satıcı neredeyse sıçradı. "Hey, bir burnum, bir gözüm, bir kulağım var. Evlerin ikisinin de, keresteleri! Dinleyin!"

Dinlediler. Belki evleri serin öğleden sonra rüzgârında bi-

raz yana yatıyordu. Belki de yatmıyordu.

"Yıldırımların, nehirler gibi, akmak için kanallara ihtiyaçları vardır. Bu tavanaralarından biri, yıldırımın içeri dolması için can atan kuru bir nehir yatağı! Bu gece!"

"Bu gece mi?" Jim neşeyle doğruldu.

"Sıradan bir fırtına değil!" dedi satıcı. "Tom Fury size söylüyor. Fury*, yıldırımsavar satan biri için iyi bir isim değil mi?" İsmi ben mi *seçtim*? Hayır! İsim mi *beni* mesleğime sevk etti? Evet! Büyüdüğümde, dünyayı zıplatan, insanların kaçıp saklanmalarına neden olan bulutlu ateşler gördüm. Şöyle düşündüm: Kasırgaların planını çıkaracağım, fırtınaların haritasını yapacağım, sonra demir çubuklarımı, mucizevi savunucularımı avuçlarımda sallayarak ileri koşacağım! Yüz bin tane, Tanrı'dan korkan evi örttüm ve korunmalı bir güvenlik sağladım, sayın onları. O yüzden size, çocuklar, acil ihtiyacınız var diyorsam beni dinleyin! Gece olmadan önce, o çatıya tırmanın, bu çubuğu çakın, iyi bir toprakta topraklayın!"

"Ama hangi ev, hangisi!" diye sordu Will.

Satıcı geriledi, burnunu büyük bir mendile sildi, sonra sanki orada tıklamakta olan büyük bir saatli bombaya yaklaşıyormuş gibi yavaşça çimenliğin karşısına geçti.

Will'in ön sundurmasının trabzanına dokundu, elini bir direkte, bir yer döşemesinde gezdirdi, sonra gözlerini kapadı ve kemiklerinin kendisiyle konuşması için eve yaslandı.

Sonra, tereddütle, Jim'in yan taraftaki evine doğru tedbirli bir şekilde ilerledi.

Jim izlemek için ayağa kalktı.

Satıcı elini dokunmak, okşamak, parmak uçlarını eski bo-

**Fury*: Öfke.Çn.

yada titretmek için elini uzattı.

"İşte," dedi sonunda, "bu."

Jim gururlandı.

Arkasına bakmadan, "Jim Nightshade," dedi satıcı. "Bu senin evin mi?"

"Benim," dedi Jim.

"Bilmeliydim," dedi adam.

"Hey pekiyi *ben*?" dedi Will.

Satıcı Will'in evini yeniden kokladı. "Hayır, hayır. Ah, birkaç kıvılcım yağmur oluklarınıza sıçrayacak. Ama esas gösteri yan tarafta, Nightshade'lerde. Ya!"

Satıcı kocaman deri çantasını almak için çimenliğin karşısına koştu.

"Ben yola koyuluyorum. Fırtına geliyor. Bekleme, Jim oğlum. Yoksa –bom! Yoksa beş sentlerinin yazıları ve turaları elektroplakalanmış halde bulunursun. Abe Lincoln'ler Bayan Colombia'ların içine erimiş, çeyrekliklerin arkasındaki kartallar çiğ bir şekilde yolunmuş, hepsi de blucininin içinde cıva gibi olmuş halde. Dahası! Yıldırım çarpmış bir oğlanı al, göz kapağını kaldır ve orada, gözbebeklerinde, bir iğne üzerindeki Tanrı'ya Yakarış kadar güzel, oğlanın gördüğü en son sahneyi bulursun! Seni bir peni düdüğü gibi öttürmek için gökyüzünden inen, ruhunu o parlak merdivenler boyunca geri emen o ateşin, Tanrı şahidimdir, bir ucuz fotoğraf makinesi resmi! Hadi, oğlum! Onu yükseğe çak, yoksa şafakta ölü olursun."

Ve demir çubuklarla dolu çantasını sallayarak, satıcı çevresinde döndü ve kaldırımdan aşağı yürüdü, gökyüzüne, çatıya ağaçlara tuhaf bir şekilde göz kırparak, sonunda gözlerini kapatarak, hareket ederek, burnunu çekerek, mırıldanarak. "Evet, kötü, işte geliyor, onu hissedin, şimdi uzakta, ama hız-

lı koşuyor..."

Ve fırtına karası giysiler içindeki adam, bulut renkli şapkası gözlerinin üstüne çekilmiş halde, gitti ve ağaçlar hışırdadı ve gökyüzü birden acayip göründü ve Jim ile Will, yıldırımsavar aralarına düşmüş, elektriğin kokusunu alıp alamayacaklarını görmek için rüzgârı deneyerek durdular.

"Jim," dedi Will. "Orada durma. *Sizin* ev, dedi adam. O çubuğu çivileyecek misin, çivilemeyecek misin?"

"Hayır," diye gülümsedi Jim. "Neden keyfimi bozayım?"

"Keyif mi? Deli misin? Ben merdiveni alacağım! Sen de çekiç, birkaç çivi ve tel!"

Ama Jim kıpırdamadı. Will ayrılıp koştu. Merdivenle geri geldi.

"Jim. Anneni düşün. Onun yanmasını ister misin?"

Will evin yanına tırmandı, tek başına ve aşağı baktı. Yavaşça, Jim aşağıdaki merdivene doğru yürüdü ve yukarı çıkmaya başladı.

Gök gürültüsü bulutla gölgelenen tepelerin ötesinden duyuldu.

Hava taze ve çiğ kokuyordu, Jim Nightshade'in çatısının tepesinde.

Jim bile bunu kabul etti.

İKİNCİ BÖLÜM

Şu dünyada su ile tedavi, bin dilimin ölümü veya kale duvarlarından şaklabanlar ve şarlatanlar üzerine sıcaktan beyazlaşmış lav dökmek üzerine kitaplara benzer hiçbir şey yoktur.

Böyle diyordu Jim Nigthtshade, bütün okuduğu buydu. Eğer First National'ın nasıl soyulacağıyla değilse, nasıl mancınık inşa edileceğiyle veya siyah şemsiyelerin Lahana Gecesi' için pusuda gezen yarasa kostümlerine nasıl dönüştürüleceğiyle ilgiliydi.

Jim bunları büyük bir rahatlıkla bir nefeste dışarı döktü.

Ve Will, o bunları soludu.

Yıldınmsavarın Jim'in çatısına çivilendiğinde, Will gururlu ve Jim paylaşılan korkaklık olarak düşündüğü şeyden dolayı utanmış, gün ilerlemişti. Yemek vakti geçmiş, kütüphaneye kadar olan haftalık koşularının vakti gelmişti.

Bütün oğlanlar gibi asla bir yere yürümezler, ama bir hedef belirlerler ve onun için pergelleri açıp dirsek dirseğe yola koyulurlardı, bütün gayretleriyle. Kimse kazanmazdı. Kimse kazanmak istemezdi. Sadece, gölge gölgeye, sonsuza dek koşmak istemeleri dostluklarının temelindeydi. Elleri kütüphane kapısının kollarına birlikte vurur, göğüsleri bitiş iplerini beraber kopartır; tenis ayakkabıları çimenlerde, budanmış çalılar-

da, sincaplı ağaçların arasında paralel midilli izleri bırakır, böylece dostluklarını başka israf zamanları için saklarlardı.

İşte böyleydi o ılık, sonra da, rüzgânn kendilerini saat sekizde kasabaya götürmelerine izin verdiklerinde, serin esen gece. Parmaklarındaki ve dirseklerindeki kanatlann uçtuğunu hissettiler, sonra, birdenbire yeni hava akımlarına daldılar, berrak güz nehri onları doğruca gitmeleri gereken yere savurdu.

Basamaklardan yukarı, üç, altı, dokuz, on iki! Şap! Avuçlan kütüphane kapısına çarptı.

Jim ve Will birbirlerine sırıttılar. Her şey çok iyiydi, bu esintili sessiz Ekim geceleri ve şimdi yeşil siperlikli lambalan ve papirüs tozuyla içeride bekleyen kütüphane.

Jim dinledi. "*O* nedir?"

"Ne, rüzgâr mı?"

"Müzik gibi..." Jim ufka doğru gözlerini kısarak baktı.

"Müzik falan duymuyorum."

Jim başını salladı. "Geçti. Ya da hatta yoktu. Hadi!"

Kapıyı açtılar ve içeri girdiler.

Durdular.

Kütüphane derinlikleri önlerinde bekleyerek uzanıyordu.

Dışandaki dünyada, fazla bir şey olmuyordu. Ama burada bu özel gecede, tuğlalan kâğıt ve deriden bir ülkede, herhangi bir şey olabilirdi, her zaman olurdu. Dinleyin! ve on bin insanın sadece köpeklerin kulaklarını oynatacaklan kadar yüksek sesle haykırdıklarını duyardınız. Bir milyar kişi top taşıyarak, giyotin bileyerek koşuştururdu; Çinliler, dört kişi bir hizada, sonsuza dek yürürlerdi. Görünmez, sessiz, evet, ama Tanrı Jim ve Will'e dilin yanı sıra kulak ve burun da bağışlamıştı. Bu, uzak ülkelerden bir baharat fabrikasıydı. Burada yabancı

çöller pinekliyordu. Yukarıda önlerinde, hoş yaşlı bayanın, Bayan Watriss'in kitaplarınıza mor damgalar bastığı yer vardı, ama aşağıya doğru uzaklarda Tibet ve Antarktika, Kongo vardı. İşte Bayan Wills, öteki kütüphaneci, sakin bir şekilde Peiping, Yokohoma ve Selebes adalarının parçalarını taşıyarak Dış Moğolistan'dan geçiyordu. Üçüncü kitap koridorunun ötesinde, yaşlı bir adam süpürgesine fısıldıyor, düşen baharatlardan bir küme oluşturuyordu...

Will bakakaldı.

Bu her zaman bir süprizdi –o yaşlı adam, işi, ismi.

O Charles William Halloway, diye düşündü Will, büyükbaba değil, bazılarının düşüneceği gibi, uzaklarda bulunan, yaşlı bir amca değil, fakat... *benim babam.*

Eh, koridordan ileri bakınca, Baba da 20 000 fersah derinliğindeki bu bağımsız dünyayı ziyaret eden bir oğula sahip olduğunu görmekten şaşkınlığa uğramış mıydı? Will'in birden önünde belirdiği her defasında, Baba şaşırmış görünürdü, sanki bir ömür öncesinde tanışmışlar ve biri genç kalırken diğeri yaşlanmış ve bu gerçek aralarında duruyormuş gibi...

Uzaklarda, yaşlı adam gülümsedi.

Birbirlerine yaklaştılar, dikkatlice.

"Bu sen misin, Will? Sabahtan beri bir inç uzamışsın." Charles Halloway bakışlarını kaldırdı. "Jim? Gözler daha koyu, yanaklar daha solgun; kendini iki uçtan da mı yakıyorsun, Jim?"

"Heck,*" dedi Jim.

"Heck diye bir yer yok. Ama cehennem tam burada, Alighieri'nin A'sının altında."

"Alegori beni aşar," dedi Jim.

"Ne aptalım," diye güldü Baba. "Dante demek istiyorum.

Heck: Argoda lanet olsun anlamında kullanılan ve cehennem anlamına gelen bir kelime. Çn.

Şuna bakın. Bayan Dorè'nin bütün bakış açılarını gösteren resimleri. Cehennem asla daha iyi görünmemiştir. İşte şurada çenelerine kadar balçığa batmış ruhlar. Birisi baş aşağı dönük, ters tarafı yukarıda."

"Oğlum şuna bak!" Jim sayfalardan iki değişik yönden baktı ve sayfaları çevirdi. "Dinazor resimleri de var mı?"

Baba başını salladı. "Bir sonraki koridorda." Oğlanları oraya doğru dolaştırıp elini uzattı. "İşte bulduk: '*Pterodaktil, Yıkım Uçurtması!* Veya *Kıyamet Davulları: Fırtına Kertenkelelerin Efsanesi!*'ne ne dersiniz? Seni heyecanlandırıyor mu, Jim?"

"Heyecanlandım bile!"

Baba Will'e göz kırptı. Will de ona göz kırptı. Şimdi orada duruyorlardı, mısır rengi saçlı bir oğlan ve ay beyazı saçlı bir adam, yaz elması yüzlü bir oğlan, kış elması yüzlü bir adam. Baba, Baba, diye düşündü Will, hey, hey, bana benziyor...parçalanmış bir aynadaki *bana!*

Ve birden Will sabahın ikisinde tuvalete gitmek için yataktan kalktığı ve kasabanın karşısındaki yüksek kütüphane penceresindeki tek bir ışığı görmek ve Baba'nın o yeşil orman lambalarının altında tek başına mırıldanıp okumak için oyalandığını anlamak amacıyla casusluk yaptığı geceleri hatırladı. O ışığı görmek, yaşlı adamın –kelimeyi değiştirmek için durdu– babasının, burada bütün bu gölgeler içinde olduğunu bilmek üzer ve güldürürdü Will'i.

"Will," dedi aynı zamanda babası olan temizlikçi yaşlı adam, "ya sen?"

"Ha?" Will silkelendi.

"Beyaz şapka mı, yoksa siyah şapka kitabına mı ihtiyacın var?"

"Şapka mı?" dedi Will.

"Ah, Jim–" Baba parmaklarını kitap kaplarında gezdirken, gözden geçirdiler– "o siyah on galonluk şapkalar giyiyor ve onlara uygun kitaplar okuyor. Göbek adın Moriarty, değil mi, Jim? Bu günlerde Fu Manchu'dan buradaki Machiavelli'ye terfi edecek –orta büyüklükte siyah fötr şapkaya. Veya oradaki Dr. Faustus'a –en büyük boy siyah Stetson*. Bu da beyaz şapkalı oğlanları sana bırakıyor, Will. İşte Gandhi. Yan komşusu St. Thomas. Ve bir sonraki katta, işte –Buddha."

"Alınma," dedi Will, "ben *Gizemli Ada*'yla idare edeceğim."

"Nedir," diye sordu Jim, kaşlarını çatarak, "bütün bu beyaz ve siyah şapkalar hakkındaki sözler?"

"Eh–" Baba Jules Verne'i Will'e uzattı– "sadece, uzun zaman önce, hangi rengi giyeceğime karar vermem gerekti, kendi kendime."

"Pekiyi," dedi Jim, "hangi rengi seçtiniz?"

Baba şaşkın göründü. Sonra güldü, huzursuzca.

"Sorma gereğini duyman, Jim, beni şaşırtıyor. Will, annene birazdan evde olacağımı söyle. Hadi dışarı, ikiniz de. Bayan Watriss!" diye bağırdı yumuşak bir sesle masadaki kütüphaneciye. "Dinozorlar ve gizemli adalar, geliyor!"

Kapı çarpıldı.

Dışarıda, yıldızlı bir hava, okyanus gibi berrak bir gökyüzünde akıyordu.

"Lanet olsun." Jim kuzeyi kokladı, Jim güneyi kokladı. "Fırtına nerede? O kahrolası satıcı söz vermişti. O yıldırımın su oluklarımdan aşağı akarak köpürmesini izlemem *gerek*!"

Will rüzgârın giysilerini, tenini, saçlarını karıştırmasına ve yeniden düzenlemesine izin verdi. Sonra, alçak sesle, "Gelecek. Sabaha," dedi.

Stetson: Bir fötr şapka markası.Çn.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

"Kim diyor?"
"Kollarımdaki yabanmersinleri. *Onlar* diyor."
"Harika!"
Rüzgâr Jim'i uçurdu.
Benzer bir uçurtma olarak, Will peşinden havalandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oğlanların yok olmalarını seyreden Charles Halloway, onlarla koşmak, sürüyü tamamlamak için ani bir dürtüyü bastırdı. Rüzgârın onlara ne yaptığını biliyordu, onları nereye götürdüğünü de, hayatta aslında o kadar da gizli olmayan bütün o gizli yerlere. İçinde bir yerde, bir gölge, kederle alt üst oldu. Böyle bir geceyle birlikte koşmak zorundaydınız, böylece üzüntü acı veremezdi.

Bak! diye düşündü. Will koşuyor, çünkü koşmak kendi mazereti. Jim koşuyor, çünkü önünde bir şeyler var.

Yine de, tuhaf bir şekilde, gerçekten beraber koşuyorlar.

Yanıt nedir, diye merak etti, kütüphanede dolanıp, ışıkları kapatırken, ışıkları kapatırken, ışıkları kapatırken, parmaklarımızdaki sarmal izlerde mi? Neden bazı insanlar baştan aşağı bütün antenleri kıpırdayan, aylaklık eden, temkinli çekirgeler, kendisini sonsuza dek düğümleyen, ilmikleyen, karşılıklı düğümleyen büyük bir sinir düğümü? Bütün hayatları boyunca bir ocağa ateş atarlar, dudaklarını ıslatırlar, gözlerini parlatırlar ve bunların hepsine beşikte başlarlar. Sezar'ın zayıf ve aç arkadaşları. Sadece duran ve soluyanlar karanlığı yerler.

Bu Jim, baştan aşağı böğürtlen çalısı ve uyuzotu gibi.

Peki Will? Eh, o son şeftali, bir yaz ağacının yükseklerinde.

Bazı oğlanlar yanınızdan geçer ve onları gördüğünüzde ağlarsınız. İyi hissederler, iyi görünürler, iyidirler. Ha, bir köprüden işemeyecek, ya da ara sıra bir ucuzluk mağazasından bir kalemtıraş çalmayacak türden de değillerdir; sorun bu değil. Bu sadece, anlarsınız, onların geçişini görmektir; hayatları boyunca öyle olacaklardır; tokat yiyecek, canları yanacak, bir yerleri kesilecek, bir yerleri çürüyecek ve her zaman merak edeceklerdir: neden, neden oluyor bu? nasıl *onların* başına gelebiliyor?

Ama Jim, işte, o olayların olduğunu biliyor, olmasını izliyor, başlayışını görüyor, bitişini görüyor, beklediği yarayı yalıyor ve asla nedenini sormuyor: o biliyor. Her zaman biliyordu. Ondan önce bir başkası biliyordu, uzun zaman önce, evcil hayvan olarak kurt ve gece arkadaşları olarak aslan besleyen birisi. Lanet olsun, Jim zihniyle bilmiyor. Ama bedeni biliyor. Ve Will en son sıyrığının üzerine yara bandı koyarken, Jim kaçınılmaz olarak gelmesi gereken yıkıcı darbeye karşı dalıyor, zikzak çiziyor, ondan uzağa sıçnyor.

İşte gidiyorlar, Will'le birlikte kalmak için daha yavaş koşan Jim, Jim'le kalmak için daha hızlı koşan Will, Will yanında olduğu için perili bir evin iki camını kıran Jim, Jim seyrettiği için iki yerine bir cam kıran Will. Tanrım, nasıl da parmaklarımızı birbirimizin kilinin içine sokuyoruz. Arkadaşlık bu, her birinin diğerinden ne şekiller ortaya çıkarabileceğini görmek için çömlekçiyi oynaması.

Jim, Will, diye düşündü, yabancılar. Devam edin. Ben de yetişeceğim, bir gün...

Kütüphane kapısı pat diye açıldı, çarpılarak kapandı.

Beş dakika sonra, gecelik bir tek içkisi için köşedeki bara döndü ve bir adamın sözlerine yetişti:

Ray Bradbury

"...alkol icat edildiğinde, İtalyanların onun yüzyıllardır aradıkları en büyük şey olduğunu düşündüklerini okudum. Yaşam İksiri! Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." Barmenin arkası dönüktü.

"Tabii," diye devam etti adam. "Damıtılmış şarap. Dokuzuncu, onuncu yüzyıl. Suya benziyordu. Ama yanıyordu. Sadece ağzı ve mideyi yakmasından söz etmiyorum, onu yakabiliyordun da. Bu yüzden su ve ateşi birleştirdiklerini sandılar. Ateş suyu, Yaşam İksiri, Tanrı adına. Belki de onun her derde deva, mucizeler yaratan nesne olduğunu düşünmekte haksız değillerdi. İçki ister misin!?"

"Benim ihtiyacım yok," dedi Halloway. "Ama içimdeki birinin var."

"Kimin?"

Bir zamanlar olduğum oğlanın, diye düşündü Halloway, güz geceleri kaldırımdaki yapraklar gibi koşan oğlanın.

Ama bunu söyleyemezdi.

O yüzden içti, gözleri kapalı, içindeki yanmak için istif edilmiş, ama asla yanmayan o derin ateş kuyularında hışırdayan o şeyin yeniden alt üst olup olmadığını duymak için, dinleyerek.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Will durdu. Will Cuma gecesinin şehrine baktı.

Büyük adliye binasının saatinden dokuzun ilk vuruşu duyulduğunda, dükkânlardaki bütün ışıklar açıktı ve iş sesleri geliyor gibiydi. Ama dokuzun son vuruşu herkesin dişlerindeki dolguları sarstığında, berberler örtüleri çekmiş, müşterileri pudralamış, onları dışarı çıkartmışlardı; eczacının çeşmesi yılan yuvası gibi tıslamayı bırakmış, her yerdeki böcek lambaları vızıltıyı kesmiş ve ucuzluk mağazasının avlanmayı bekleyen on milyar metal, cam ve kâğıt döküntüsüyle birlikte kocaman, parlayan arazisi birdenbire kararmıştı. Gölgelikler kaydı, kapılar çarpıldı, analıtarlar kilitlerde kemiklerini şıkırdattı, insanlar topuklarını kemiren yırtık gazete kağıdından fareler ordusuyla birlikte kaçtılar.

Pat! Yok oldular!

"Oğlum!" diye haykırdı Will. "İnsanlar sanki fırtınanın burada olduğunu sanmış gibi koşuyorlar!"

"Burada!" diye bağırdı Jim. "O *biziz*."

Demir ızgaraların, yerdeki çelik kapıların üzerinden, bir düzine ışıkları sönük, bir düzine yarı aydınlık, bir düzine de ölüm karanlığı dükkânın yanından ayaklarını vura vura, yavaş yavaş, gürleyerek geçtiler. Tahta bir Cherokee'nin karanlıkta,

tek başına, süzülmesini görmek için Birleşik Puro Dükkânı köşesini dönerlerken, şehir ölüydü.

"Hey!"

Bay Tetley, mal sahibi, Kızılderili'nin omzunun üzerinden baktı.

"Sizi korkuttum mu, çocuklar?"

"Yoo!"

Ama Will terk edilmiş bir sahilde olduğu gibi kırlık arazide hareket eden tuhaf bir yağmurun soğuk gelgit dalgalarını hissederek ürperdi. Yıldırım şehri nuhladığında, on altı battaniyeyle bir yastığın altına çöreklenmiş olmak istiyordu.

"Bay Tetley?" dedi Will sessizce.

Çünkü şimdi olgun tütün karanlığında dik pozisyonda duran iki tane tahta Kızılderili vardı. Bay Tetley, sözlerinin ortasında, ağzı açık, dinleyerek, donmuştu.

"Bay Tetley?"

Rüzgârda uzaklardan gelen bir şeyler duydu, ama ne olduğunu söyleyemezdi.

Oğlanlar geriledi.

Onları görmedi. Kıpırdamadı. Sadece dinledi.

Onu yalnız bıraktılar. Koştular.

Kütüphaneden sonraki dördüncü boş blokta, oğlanlar üçüncü bir tahta Kızılderili'ye rastladılar.

Bay Crosetti, berber dükkânının önünde, kapı anahtarı titreyen parmaklarının arasında, onların durduğunu görmedi.

Onları ne durdurmuştu?

Bir damla gözyaşı.

Parlayarak Bay Crosetti'nin sol yanağından aşağıya iniyordu. Adam hızla nefes alıyordu.

"Crosetti, seni aptal! Bir şey olur, hiçbir şey olmaz, sen bir

bebek gibi ağlarsın!"

Bay Crosetti burnunu çekerek titrek bir soluk aldı. "Kokuyu *alıyor* musunuz?"

Jim ve Will kokladı.

"Meyan şekeri!"

"Kahretsin, değil. Pamuk helva!"

"Bunu yıllardır koklamamıştım," dedi Bay Crosetti.

Jim güldü. "Buralarda."

"Evet, ama kim fark ediyor? Ne zaman? Şimdi, burnum bana diyor ki, nefes al! Ve ben ağlıyorum. Neden? Çünkü o kadar uzun zaman önce oğlanların bunu nasıl yediklerini hatırlıyorum. Neden son otuz yıldır durup düşünmedim ve koklamadım?"

"Meşgûlsünüz, Bay Crosetti." dedi Will. "Zamanınız yok."

"Zaman, zaman." Bay Crosetti gözlerini sildi "Bu koku nereden geliyor? Kasabada pamuk helva satan bir yer yok. Sadece sirklerde satılır."

"Hey," dedi Will. "Bu doğru!"

"Eh, Crosetti ağlamayı bıraktı." Berber burnunu çekti ve dükkânının kapısını kilitlemek için döndü. Bunu yaparken, Will, berber direğinin kırmızı yılanını hiçlikten yukarı doğru döndürdüğünü, bakışlarını etrafta gezdirdiğini, daha fazla hiçliğe doğru yok olduğunu gördü. Sayısız öğleler Will burada durarak, gelmesini, gitmesini sonsuza dek bitmesini seyretmek için o kurdeleyi çözmeye çalışmıştı.

Bay Crosetti elini dönen direğin altındaki ışık düğmesine koydu.

"Hayır," dedi Will. Sonra mırıldanarak, "Söndürmeyin."

Bay Crosetti sanki onun mucizevi özelliklerinden yeni haberdar olmuş gibi direğe baktı. Şefkatle, yumuşak gözlerle ba-

şını salladı. "Nereden geliyor, nereye gidiyor, değil mi? Kim bilir? Ne sen, ne o, ne de ben. Ah, gizemler, Tanrı bilir. Pekiyi. Onu açık bırakacağız!"

Şafağa kadar, diye düşündü Will, açık olacağını bilmek güzel, biz uyurken hiçlikten açılıp, hiçliğe dolanarak.

"İyi geceler!"

"İyi geceler."

Ve adamı çok hafif bir şekilde meyan şekeri ve pamuk helva kokan rüzgârda arkalarında bıraktılar

BEŞİNCİ BÖLÜM

Charles Halloway, tereddütle, sanki elinin üzerindeki gri tüyler, anten gibi, Ekim gecesinde dışarıda bir şeylerin kaydığını hissetmiş gibi, elini barın iki kanatlı çift tarafa açılır kapısına koydu. Belki bir yerlerde büyük ateşler yanıyordu ve onların ocaklardaki patlamalan bir adım daha atmaması için onu uyarıyordu. Veya başka bir Buzul Çağı karşı tarafta belirmişti, donmakta olan kütlesi şimdiden saatte bir milyar insanı hurdaya çıkarmış olabilirdi. Belki Zaman'ın kendisi, arkasında her şeyi gömmek için tozlu bir karanlık çöke çöke, büyük bir bardaktan boşalıyordu.

Veya belki de sadece bar penceresinden görünen, sokağın karşısındaki, koyu renk elbiseli o adamdı. Bir kolunun altında büyük kâğıt rulolan, serbest elinde bir fırça ve bir kova olan adam, çok uzaklarda bir ezgiyi ıslıkla çalıyordu.

Başka bir mevsimden bir ezgiydi, duyduğunda Charles Halloway'i üzmekten hiç vazgeçmeyen bir ezgiydi. Şarkı Ekim için yersizdi, ama hangi gün veya ayda söylenirse söylensin, fazlasıyla dokunaklı, karşı konulmazdı:

Noel günü duydum çanlan
Eski, tanıdık şarkılarının çalındığını,

Ve yabani, sevimli
Sözleri tekrarlıyor
İnsan için iyi niyet ve dünya üzerinde huzuru!

Charles Halloway ürperdi. Birdenbire yüzleri suçlulukla kirlenmiş, günahtan arınmamış ve uyarmadan vuran, kaçan, saklanan, geri dönen ve yeniden vuran hayat tarafından ufak pencereler gibi parçalanmış bütün o yorgun erkek ve kadınların arasında Noel'den bir gün önce karlı sokaklarda dolaşan dünyanın masumlarını gördüğünde duyduğu o eski korku dolu sevinci, aynı anda hem ağlama hem de gülme isteği duygusunu hissetti.

Sonra daha yüksek ve derinden çaldı çanlar:
"Tanrı ölmedi, ne de uyuyor O!
Yanlış başarısız olacak,
Doğru baskın gelecek,
İnsan için iyi niyet ve dünya üzerinde huzurla!"

Islık durdu.

Charles Halloway dışarı çıktı. Çok ötede, ezgiyi ıslıkla çalan adam bir telgraf direğinin yanında kollarını oynatıyor, sessizce çalışıyordu. Şimdi bir dükkânın açık kapısından içeri girerek gözden kayboldu.

Charles Halloway, nedenini bilmeden, caddeyi geçip, adamın kiralanmamış ve boş olan dükkânın içine posterlerden birini yapıştırmasını seyretti.

Şimdi adam kapıdan fırçası, yapıştırıcı kovası, rulo yapılmış kâğıtlarıyla dışarı çıktı. Gözleri, vahşi ve şehvetli bir parıltıyla, Charles Halloway'e dikilmişti. Gülümseyerek açık bir elle işaret etti.

Halloway bakakaldı.

O elin avucu, ince, siyah, ipeğimsi tüylerle kaplıydı. Sanki şeye benziyordu–

El sıkı bir yumruk oldu. El sallandı. Adam köşeyi döndü. Charles Halloway, afallamış halde, ani bir yaz sıcağıyla kızardı, sallandı, sonra boş dükkâna bakmak için döndü.

Tek bir projektörün altında iki tane testere kızağı birbirlerine paralel duruyordu.

Bu iki testere tezgâhının üzerinde, bir kar ve kristal cenazesi gibi, iki metre uzunluğunda bir buz kalıbı duruyordu. Kendi ihtişamıyla belli belirsiz parlıyordu ve rengi açık bir mavi-yeşil karışımıydı. Orada, karanlıkta dinlenen büyük, soğuk bir mücevherdi.

Pencerenin yakınındaki kenarlardan birindeki küçük beyaz bir afişin üzerinde aşağıdaki el yazısı mesaj lambanın ışığında okunabiliyordu:

Cooger & Dark'ın Curcuna Gölge Gösterisi–
Fantoccini, Marionette Sirki ve Sade Kır
Karnavalınız. Hemen Başlıyor! Burada Sergilenen
Bir Çok Gösterimizden Biri:

DÜNYANIN EN GÜZEL KADINI!

Halloway'in gözleri pencerenin yanındaki postere sıçradı.

DÜNYANIN EN GÜZEL KADINI!

Ve yeniden soğuk uzun buz kalıbına.

Kendisinin bir çocuk olduğu zamanlardan, yerel buz şirketinin, 12 saat boyunca insanlar seyrederken içinde donmuş bakirelerin gömülü olduğu bir kış külçesi ile katkıda bulunduğu,

güldürü oyunları çiğ beyaz ekrandan yuvarlanırken, bir sonraki gösterilerin gelip gittiği ve en sonunda solgun kadınların terleyen büyücüler tarafından kırağı içinde, özgür bırakılmış şekilde gülümseyerek perdelerin arkasındaki karanlığa götürülmek üzere dışarı kaydıkları, gezici sihirbaz gösterilerinden hatırladığı türden bir buz kalıbıydı.

DÜNYANIN EN GÜZEL KADINI!

Ve yine de bu kocaman, kışa yakışır camın içinde donmuş nehir suyundan başka bir şey yoktu.

Hayır. Tamamen boş değildi.

Halloway kalbinin bir kereliğine özel bir şekilde çarptığını hissetti.

İri kış mücevherinin içinde özel bir kovuk yok muydu? şehvetli bir oyuk, buzun başından sonuna kadar dalgalanan uzun bir boşluk? ve bu kovuk, bu boşluk, yaz etiyle doldurulmayı beklemiyor muydu, az çok... bir kadın gibi biçimlendirilmemiş miydi?

Evet.

Buz. Ve buzun içindeki güzel oyuklar, yatay boşluk akışı. Tatlı hiçlik. Buzun kendisini yakalaması için meydan okuyan görünmez bir denizkızının zarif akışı.

Buz soğuktu.

Buzun içindeki boşluk sıcaktı.

Buradan uzaklaşmak istedi.

Ama Charles Halloway tuhaf gecede uzun bir süre boş dükkâna, iki testere tezgâhına ve oraya karanlıkta büyük bir Hindistan Yıldızı* gibi kurulmuş soğuk, kutuplara özgü tabuta bakakaldı...

**1861'de konulan İngiliz şövalyelik nişanı. Ybn.*

ALTINCI BÖLÜM

Jim Nightshade, Hickory ile Main'in köşesinde, rahat bir şekilde soluyarak, gözleri Hickory Caddesi'nin yapraklı karanlığına sevecen bir şekilde sabitlenmiş olarak durdu.

"Will. .?"

"Hayır!" Will kendi hiddetine şaşkın halde durdu.

"İşte şurası. Beşinci ev Sadece bir dakika, Will," diye yalvardı Jim, yumuşak başlılıkla.

"Dakika mı...?" Will caddenin aşağısına baktı.

Ki bu, Tiyatro'nun caddesiydi.

Bu yaza kadar mevsiminde şeftali, erik ve kayısı çaldıkları sıradan bir cadde olmuştu. Ama Ağustos'un sonlarında, en ekşi elmalar için maymun gibi ağaçlara tırmanırlarken, evleri, meyvelerin tadını ve dedikoducu ağaçların arasındaki havanın kendisini değiştiren "şey" gerçekleşmişti.

"Will! Bekliyor. Belki bir şeyler *oluyordur*!" diye tısladı Jim.

Belki birşeyler Will zorlukla yutkundu ve Jim'in elinin kolunu çimdiklediğini hissetti.

Çünkü artık elma veya erik ya da kayısı caddesi değildi, yanında bir penceresi olan tek evdi ve bu pencere, demişti Jim, bir perdenin –bir gölgeliğin, yani – çekili olduğu bir sahneydi. Ve o odada, o tuhaf sahnede, gizemlerden söz eden, vah-

şi şeyleri ağızlarına alan, gülen, iç çeken, çok fazla mınldanan aktörler vardı; bunun pek *çoğu* Will'in anlamadığı fısıltılardı.

"Son bir defa, Will."

"Son olmayacağını sen de biliyorsun!"

Jim'in yüzü kızardı, yanakları alev alev, gözleri cam yeşili bir ateşti. O geceyi düşündü, elmalan toplayışlarını, Jim'in aniden usulca, "Ah, işte!" diye seslenişini.

Ve Will'in, ağacın dallarına asılı, sıkıca yapışmış, son derece heyecanlı, Tiyatro'ya, insanların, hiç bilmeden, gömleklerini başlarının üzerinde salladıkları, giysilerini halıya bıraktıkları, toy ve hayvan çılgınlığında, titreyen atlar gibi, çıplak, birbirlerine dokunmak için ellerini uzatmış durdukları o garip sahneye bakışını.

Ne *yapıyorlar*! diye düşünmüştü Will. Neden gülüyorlar? Neleri var, *neleri*?

Işığın sönmesini dilemişti.

Ama aniden kayganlaşan ağaca sıkıca sarılmış ve ışıl ışıl pencere Tiyatro'sunu seyretmiş, gülüşleri duymuş ve sonunda uyuşarak kendini bırakmış, kaymış, düşmüş, yarı baygın uzanmış, sonra hâlâ yüksekteki dalına yapışmış olan Jim'e bakmak için ayağa kalkmıştı. Jim'in suratı, şömine kızıllığında, yanaklar alev kaplı, dudaklar aralık, içeri bakıyordu. "Jim, Jim, aşağı in!" Ama Jim duymamıştı. "Jim!" Ve Jim sonunda aşağı baktığında Will'i yaşamayı bırakıp yere inmesi yolunda aptalca bir istekte bulunan bir yabancı olarak görmüştü. Böylece Will koşarak uzaklaşmıştı, tek başına, çok fazla şey düşünerek, aslında hiçbir şey düşünmeyerek, ne düşüneceğini bilmeden.

"Will, lütfen..."

Will şimdi, elinde kütüphanenin kitapları, Jim'e bakıyordu.

"Kütüphaneye gittik. Yetmez mi?"

Jim başını salladı. "Bunları benim için tut."

Will'e kitaplarını verdi ve tıslayan, fısıldayan ağaçların arasında yavaşça ilerledi. Üç ev ileride geriye seslendi: "Will? Sen *nesin*, biliyor musun? Kahrolası bunak ahmak bir Anglikan Baptisti!"

Ve Jim yok oldu.

Will kitapları sıkıca göğsüne bastırdı. Kitaplar elleri yüzünden ıslanmışlardı.

Arkana bakma! diye düşündü.

Bakmayacağım! Bakmayacağım!

Ve sadece eve doğru bakarak, o yöne yürüdü. Hızlı hızlı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yolun yarısında, arkasında soluk soluğa bir gölge hissetti.

"Tiyatro kapandı mı?" diye sordu Will, arkasına bakmadan.

Jim uzun bir süre yanında sessizce yürüdükten sonra, "Evde kimse yoktu," dedi.

"Harika!"

Jim tükürdü. "Kahrolası Baptist vaizi, sen de!"

Ve köşenin ardında yabani bir kadifeçiçeği kaydı, zıplayan, sonra da titreyerek Jim'in bacaklarına yapışan soluk kâğıttan koca bir pamuk yumağı.

Will gülerek kâğıdı yakaladı, çekti, uçurdu! Gülmeyi bıraktı.

Oğlanlar, soluk el ilanının ağaçların arasında hışırdayıp uçmasını seyrederken, birden donakaldılar.

"Bir dakika..." dedi Jim, yavaşça.

Birdenbire haykırmaya, koşturmaya, sıçramaya başladılar. "Yırtma onu! Dikkat et!"

Kâğıt ellerinde bir felaket davulu gibi çırpınıyordu.

"YİRMİ DÖRT EKİM'DE, BURADA!"

Dudakları rokoko baskıyla yazılmış kelimeleri gizlice izleyerek kıpırdıyordu.

"Cooger ve Dark'ın..."

"Karnavalı!"

"Yirmi dört Ekim! Yani, yarın!"

"Olamaz," dedi Will. "İşçi Bayramı'ndan sonra bütün karnavallar biter–"

"Kimin umrunda? Bin bir harika! Bak! MEFİSTO, LAV İÇİCİ! BAY ELEKTRİKO! CANAVAR MONTGOLFIER?"

"Balon," dedi Will. "Montgolfier bir balondur."

"MATMAZEL TAROT!" diye okudu Jim. "ASILI ADAM! ŞEYTAN GİYOTİN! RESİMLİ ADAM! Hey!"

"Sadece dövmeli yaşlı bir heriftir."

"Hayır." Jim kağıda doğru sıcak nefesini bıraktı. "Gerçekten *resimli*. Özel. Bak! Canavarlarla kaplı! Bir hayvanat bahçesi!" Jim'in gözleri yerinden fırladı. "GÖRÜN! İSKELET! Bu hoş değil mi, Will? Zayıf Adam değil, hayır, İSKELET! GÖRÜN! TOZ CADISI! Toz Cadısı nedir, Will?"

"Pis yaşlı Çingene–"

"Hayır." Jim hayal kurarak gözlerini kıstı. "Toz'da doğmuş, Toz'da yetişmiş ve bir gün Toz'a *geri* uçan bir Çingene. Daha da var: MISIR AYNA LABİRENTİ! KENDİNİZİ ON BİN DEFA GÖRÜN! AZİZ ANTHONY'NİN GÜNAHA ÇAĞRI TAPINAĞI!"

"DÜNYANIN EN–" diye okudu Will.

"–GÜZEL KADINI," diye tamamladı Jim.

Birbirlerine baktılar.

"Bir karnavalın yan gösterilerinden birinde Dünyanın En Güzel Kadını *olabilir mi*, Will?"

"Karnavaldaki kadınları hiç *gördün mü*, Jim?"

"Boz ayılar. Ama nasıl oluyor da bu ilan–"

"Of, kapa çeneni!"

"Bana kızdın mı, Will?"

"Hayır, sadece –tut!"

Rüzgâr kağıdı ellerinden koparmıştı.

El ilanı ağaçların üzerinden, ahmakça bir sıçrayışla uça-rak kayboldu.

"Zaten gerçek değil," diye yutkundu Will. "Karnavallar yıl içinde bu kadar geç gelmezler. Kahrolası aptal şey. Kim *gider ki?*"

"Ben." Jim karanlıkta sessizce durdu.

Ben, diye düşündü Will, ve giyotinin parlamasını, Mısır aynalarının ışık akordiyonları gibi açılmasını ve kükürt derili şeytan-adamın barut çayıymış gibi lav yudumlamasını görmek.

"Şu müzik..." diye mırıldandı Jim. "Org. *Bu gece* geliyor olmalı!"

"Karnavallar şafakta gelir."

"Evet, ama daha önce duyduğumuz meyan şekeri ve pamuk helva kokusuna ne dersin?"

Ve Will kararan evlerin arkasındaki rüzgâr nehrinde akan kokuları ve sesleri, Bay Tetley'nin ahşap Kızılderili arkadaşıyla birlikte dinleyişini, yanağında parlayan bir damla yaşla Bay Crosetti'yi ve kırmızı dilini hiçlikten ebediyete doğru, sonsuza ve sonsuzluğun çevresinde kaydırışını düşündü.

Will'in dişleri takırdadı.

"Hadi eve gidelim."

"Zaten *evdeyiz!*" diye bağırdı Jim, şaşırmış bir halde.

Çünkü, farkına varmadan, birbirinden ayrı evlerine varmışlardı ve şimdi ayrı yollarda yürüyorlardı.

Avlusunda, Jim aşağı eğildi ve yavaşça seslendi.

"Will. Kızmadın, değil mi?"

"Kahretsin, hayır."

"O caddeye, o eve, Tiyatro'ya, bir ay boyunca bir kere daha uğramayacağız. Bir yıl! Yemin ederim."

"Elbette, Jim, elbette."

Elleri evlerinin kapı kollarında durdular ve Will, yıldırımsavann soğuk yıldızlara karşı parladığı Jim'in çatısına baktı.

Fırtına geliyordu. Fırtına *gelmiyordu.*

Hangisi olursa olsun, Jim'in o koca zımbırtıyı orada bulundurmasından memnundu.

"İyi geceler!"

"İyi geceler!"

Ayrı ayrı kapılan çarptı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Will kapıyı açıp yeniden kapadı. Bu sefer sessizce. "Bu daha iyi," dedi annesinin sesi.

Will, hol kapısıyla çerçeveli olan umursadığı tek tiyatroyu, babasının (eve gelmiş bile! kendisi ve Jim uzun yoldan koşmuş olmalıydılar!) elinde bir kitap tuttuğu, ama sayfadaki boşlukları okuduğu tanıdık sahneyi gördü. Ateşin yanındaki bir iskemlede anne örgü örüyor ve bir çaydanlık gibi mırıldanıyordu.

Hem yanlarında olmak hem olmamak istedi, onları yakından gördü, onları uzaktan gördü. Birdenbire çok koca bir şehir ve çok kocaman bir dünyadaki çok büyük bir odada korkunç derecede küçüldüler. Bu kilitsiz yerde, geceden içeri sızabilecek herhangi bir şeyin insafına kalmış gibiydiler.

Ben de dahil, diye düşündü Will. Ben de dahil.

Birden onları küçüklükleri nedeniyle, büyük göründüklerinde sevdiğinden daha fazla sevdi.

Annesinin parmakları bükülüyor, ağzı sayıyordu, şimdiye dek gördüğü en mutlu kadındı. Bir kış gününde bir serayı, bitkiler arasında tek başına duran kaymak pembesi limonluk gülünü bulmak için sık orman yapraklarını kenara itişini anımsadı. Bu annesiydi, taze süt gibi kokan, mutlu, kendi başına, bu odada.

Mutlu mu? Ama nasıl ve neden? Şurada, birkaç adım ötede, temizlikçi oturuyordu, kütüphaneci, yabancı, üniforması çıkmış, ama yüzü hâlâ geceleri derin mermer tonozlarda tek başına, cereyanlı koridorlarda süpürgesine fısıldarken daha mutlu olan bir adamın yüzü.

Will neden bu kadının bu kadar mutlu ve bu adamın bu kadar üzgün olduğunu düşünerek seyretti.

Babası bir eli sarkmış, ateşin derinliklerine bakıyordu. Yarı sıkılı bu elin içinde buruşmuş bir kâğıt topu vardı.

Will gözlerini kırpıştırdı.

Rüzgârın soluk el ilanını ağaçlar arasında kaydırışını hatırladı. Şimdi aynı renkte bir kâğıt buruşmuş, rokoko baskısı gizlenmiş halde, babasının parmakları arasındaydı.

"Hey!"

Will salona adım attı.

Anında Anne ikinci bir ateş yakmışa benzer şekilde bir gülümseme açtı.

Baba, felakete uğramış, korkmuş görünüyordu, yasadışı bir faaliyetteyken yakalanmış gibi.

"Hey, el ilanı hakkında ne düşünüyorsun...?" demek istedi Will.

Ama Baba el ilanını koltuğun döşemesinin daha da içine sokuyordu.

Ve annesi kütüphanenin kitaplarını karıştırıyordu.

"Ah, bunlar çok güzel, Willy!"

Bu yüzden Will, dilinde Cooger ve Dark'la durup şöyle dedi:

"Üff, rüzgâr gerçekten bizi eve *uçurdu*. Sokaklar uçan *kâğıtlarla* dolu."

Baba bundan ürkmedi.

"Yeni bir şey var mı, Baba?"

Baba'nın eli hâlâ koltuğun kenarına tıkılıydı. Fersiz, bir parça telaşlı, çok yorgun gözlerini oğluna kaldırdı:

"Taş aslan kütüphane merdivenlerinden uçtu. Şimdi Hristiyan arayarak kasaba sokaklarını kolaçan ediyor. Ama bulamayacak. Tek Hristiyan burada tutsak ve çok iyi bir aşçı.

"Boş laf," dedi anne.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, Will biraz da duymayı umduğu şeyi duydu.

Taze bir şey ateşe atılırken çıkan yumuşak bir akış sesi. Zihninde, Baba'nın şöminenin karşısında durarak kâğıt buruşup kül olurken izlemesini canlandırdı:

.COOGER. .DARK...KARNAVAL. .CADI...HARİKALAR.

Aşağı geri dönüp, ellerini uzatarak Baba'nın yanında durmak, ateşte ısınmak istedi.

Bunun yerine odasının kapısını kapatmak üzere yavaşça yukarı çıktı.

Bazı geceler, yatakta, Will dinlemek için kulağını duvara dayardı ve onunkiler doğru olan şeyler konuşuyorlarsa öyle kalır, konuşulanlar doğru olmayan şeylerse çekilirdi. Eğer konuşmalar zaman ve geçen yıllar veya kendisi ya da sadece Tanrı'nın dünyayı genel olarak nasıl etkisiz biçimde yönettiği konusundaysa, sıcak, rahat, gizli bir şekilde dinlerdi, çünkü genelde konuşan Baba olurdu. Baba'yla dünyada herhangi bir yerde, içeride veya dışarıda, pek fazla konuşamazdı, ama bu farklıydı. Baba'nın sesinde kulağın dinlemeyi istemesini ve zihnin gözünün görmesini sağlayan, alçalan, yükselen, kaplayan, uçuş modellerini tanımlayan beyaz bir kuş gibi havada kanat çırpan bir el kadar rahat bir şey vardı.

Ve Baba'nın sesindeki tuhaf şey, gerçek söylenirken çıkan

sesti. Gerçeğin sesi, bir şehrin kırlık gezinti bölgesinin veya tam kırsal alanın yalanları arasında, her oğlanı büyüler. Çoğu gece Will bu şekilde uyuklardı, bütün duyuları o yarı şarkı söyleyen ses durmadan çok önce durmuş saatlere dönerdi. Baba'nın sesi geç saatlerde öğretim yapan bir gece yarısı okuluydu ve konu hayattı.

Ve işte bu gece de onlardan biriydi, Will'in gözleri kapanmış, başı serin sıvaya dayanmıştı. İlk önce Baba'nın sesi, bir Kongo tamtamı, usul usul, ufuklarca öteden kükredi. Anne'nin sesi, o Baptist korosundaki su berraklığındaki sopranoyu kullanıyordu, şarkı söylemiyor, yine de yanıtlan şakıyordu. Will Baba'nın boş tavanla konuşarak sırt üstü uzandığını hayal etti:

Will...bana kendimi çok *yaşlı* hissettiriyor...insan oğluyla beyzbol oynayabilmeli..."

"Gerekmez," dedi kadının sesi şefkatle. "Sen iyi bir insansın."

"–kötü bir mevsimde. Kahretsin, o *doğduğunda* kırk yaşındaydım! Ve *sen. Kızım* mı? diye soruyor insanlar. Tanrım, uzandığında, düşüncelerin lapaya dönüşüyor. Lanet olsun!"

Will, Baba karanlıkta doğrulurken ağırlığın yer değiştirdiğini duydu. Bir kibrit yakılıyor, bir pipo içiliyordu. Rüzgâr pencereleri takırdatıyordu.

"...kollarının altında poster taşıyan adam..."

...karnaval..." dedi annesinin sesi. "...yılın bu zamanında mı??"

Will uzaklaşmak istedi, ama yapamadı.

"...dünyanın...en güzel...kadını," diye mırıldandı Baba'nın sesi.

Anne hafifçe güldü. "Olmadığımı biliyorsun."

Hayır! diye düşündü Will, bu el ilanından! Babam neden *söylemiyor*?

Çünkü, diye yanıtladı Will kendini. Birşeyler dönüyor. Ya, birşeyler *dönüyor*.

Will kağıdın, EN GÜZEL KADINI kelimelerinin, ağaçlarda eğlendiğini gördü ve yanaklarını ateş bastı. Düşündü: Jim, Tiyatro caddesi, o Tiyatro penceresinin Çin operası kadar çılgın, lanet olası antik Çin operası, judo, juijitsu, Hint bilmeceleri kadar çılgın çıplak insanları ve şimdi babasının sesi, uzaklara dalmış, üzgün, daha üzgün, en üzgün, anlaşılmayacak kadar fazla, çok fazla. Ve birden korktu, çünkü Baba gizlice yaktığı el ilanından söz etmeyecekti. Will pencereden baktı. İşte! Bir ipekotu tüyü gibi! Beyaz kâğıt havada uçuşuyordu.

"Yo," diye fısıldadı, "yılın bu zamanında hiçbir karnaval gelmiyor. Gelemez!" Örtülerin altına saklandı, fenerini yaktı, bir kitap açtı. İlk gördüğü resim tarihöncesi bir sürüngenin bir milyon önce kaybolmuş bir gece göğüne güçlü kanat çırpışıydı.

Kahretsin, diye düşündü, aceleyle Jim'in kitabını almışım, o da benimkilerden birini.

Ama oldukça hoş bir sürüngendi.

Ve uykuya doğru uçarken, aşağıda babasının huzursuzluğunu duyduğunu düşündü. Ön kapı kapandı. Babası geç saatlerde süpürgelerle veya kitaplarla, çalışmaya gidiyordu, hiç nedensiz, şehre, uzaklara...uzaklara...

Ve anne uyuyordu, memnun, kocasının gittiğini bilmeden.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dünyada başka hiç kimsenin ağızdan bu kadar güzel çıkan bir ismi yoktu.

"Jim Nightshade. Bu benim işte."

Jim ayaktaydı ve artık yatağına uzanmıştı, bataklık otlarıyla bağlanmış, kemikleri etinin içinde rahat, eti kemikleri üzerinde rahat. Kütüphane kitapları açılmamış olarak gevşemiş sağ elinin yanında duruyordu.

Beklerken, gözleri alacakaranlık kadar koyuydu, annesinin anlatışına göre, üç yaşındayken neredeyse öldüğü ve hâlâ hatırladığı o zamandan beri gözlerinin altında gölgeler vardı. Saçları koyu güz kestanesi rengindeydi ve şakaklarında ve alnında ve boynunda ve bileklerinde ve ince ellerinin üzerinde atan damarlar, bunların hepsi koyu maviydi. Koyu hareliydi Jim Nightshade, yıllar arttıkça daha az konuşan ve daha az gülen bir oğlan.

Jim'in sorunu, dünyaya bakması ve gözlerini çevirememesiydi. Ve hayatınız boyunca gözlerinizi çekemezseniz, on üç yaşına geldiğinizde *yirmi* yıl dünyanın tozunu yutmuş olursunuz.

Will Halloway'e gelince, her zaman arkasına, üzerine veya kenarına bakmak onun içindeki gençlikti. O yüzden, on üçün-

deyken sadece altı yıllık seyretme biriktirebilmişti.

Jim gölgesinin her santimetresini tanıyordu, onu katranlı kâğıttan kesebilir, sarabilir ve bir bayrak direğine çekebilirdi –kendi sancağı olarak.

Will, o ise arada bir gölgesinin kendisini bir yerlere doğru izlemesine şaşırırdı, ama o kadar.

"Jim? Uyanık mısın?"

"Selam, anne."

Bir kapı açılıp hemen kapandı. Jim annesinin ağırlığını yatakta hissetti.

"Ah, Jim, ellerin buz gibi. Pencereyi bu kadar açmamalısın. Sağlığını düşün."

"Tabii."

"Bu şekilde 'tabii' deme. Üç çocuğun olana ve sadece biri yaşayana kadar bunu anlayamazsın."

"Benim asla olmayacak," dedi Jim.

"Bunu şimdi söylüyorsun."

"Bunu *biliyorum*. Her şeyi biliyorum."

Annesi bir an bekledi. "Ne biliyorsun?"

"Daha fazla insan yapmanın yararsızlığını. İnsanlar ölür."

Sesi çok sakindi ve alçaktı ve neredeyse üzgündü.

"Her şey bu kadar."

"Neredeyse her şey. Sen buradasın, Jim. Olmasaydın, çok önce vazgeçmiş olurdum."

"Anne." Uzun bir sessizlik. "Babamın yüzünü hatırlayabiliyor musun? Ona benziyor muyum?"

"Buradan gittiğin gün onun sonsuza dek ayrılacağı gün olacak."

"Kim gidiyor?"

"Eh, sadece şurada yatarken bile, öyle hızlı koşuyorsun ki.

Kimsenin sadece uyurken bu kadar kıpırdadığını görmedim. Söz ver bana, Jim. Her nereye gidersen ve geri dönersen, bir sürü çocuk getir. Bırak başıboş kalsınlar. Bırak bir gün onları şımartayım."

"Bana acı çektirecek bir şeye asla sahip olmayacağım."

"Taş mı toplayacaksın, Jim? Yo, bir gün acı çekmek zorundasın."

"Hayır, değilim."

Annesine baktı. Kadının yüzü yıllar önce darbe almıştı. Gözlerinin çevresindeki çürükler hiç geçmemişti.

"Yaşayacak ve acı çekeceksin," dedi kadın karanlıkta. "Ama zamanı geldiğinde, bana söyle. Hoşçakal de. Yoksa, gitmene izin vermeyebilirim. Bu korkunç olmaz mıydı, tutup bırakmamam?"

Birden ayağa kalktı ve pencereyi indirmeye gitti.

"Neden oğlanlar pencerelerini sonuna kadar açık isterler?"

"Sıcak kan."

"Sıcak kan." Kadın tek başına durdu. "Bütün üzüntülerimizin hikâyesi bu. Ve nedenini sorma."

Kapı kapandı.

Jim, yalnız başına, pencereyi kaldırdı ve tamamen berrak geceye doğru eğildi.

Fırtına, diye düşündü, *orada* mısın?

Evet.

Hisset...batıya doğru... gerçekten olağanüstü bir şey, acele ediyor!

Yıldırımsavarın gölgesi aşağıdaki araba yoluna düşmüştü.

Jim soğuk havayı içine çekti, koca bir sıcak soluk verdi.

Neden, diye düşündü, neden yukarı tırmanıp, o yıldırımsavarı koparıp atmıyorum?

Ray Bradbury

Ve böylece ne olduğunu görmüyorum?
Evet.
Ve böylece ne olduğunu görelim!

ONUNCU BÖLÜM

Gece yarısından hemen sonra.

Sürüklenen ayak sesleri.

Boş sokaktan yıldırımsavar satıcısı geldi, neredeyse boş deri valizi beyzbol eldivenli elinde, yüzü rahat. Bir köşeyi dönüp durdu.

Kâğıt yumuşaklığında beyaz pervaneler içeri bakarak boş bir dükkânın penceresine vurdular.

Ve pencerede, yıldız renkli camdan büyük bir tabut sandalı gibi, iki testere kızağı üzerine oturtulmuş, bir devin yüzüğünde parlamaya yetecek büyüklükte kesilmiş, Alaska Kar Şirketi'ne ait bir buz kütlesi konmuştu.

Ve buzun içine dünyanın en güzel kadını kapatılmıştı.

Yıldırımsavar satıcısının gülümsemesi soldu.

Buzun belirsiz soğukluğu içinde bin yıl önce çığ altında kalmış ve uyuyan biri gibi, sonsuza dek genç, bu kadın vardı.

Bu sabah kadar güzel ve yarının çiçekleri kadar taze ve bir erkeğin gözlerini kapatıp, akik mükemmeliğinde, göz kapaklarının kabuğuna hapsettiğinde herhangi bir genç kızın olacağı kadar güzeldi.

Yıldırımsavar satıcısı nefes almayı hatırladı.

Bir keresinde, uzun süre önce, Roma ve Floransa'nın mer-

merleri arasında seyahat ederken, buna benzer kadınlar görmüştü, buz yerine taş içinde tutulan. Bir keresinde, Louvre'da dolaşırken, buna benzer kadınlar bulmuştu, yaz renkleriyle banyo yapmış ve boya içinde tutulan. Bir keresinde, çocukken, bedava bir koltuk için bir sinema ekranının arkasındaki serin odaya gizlice sızarken, yukarıya bakmış ve yükselen ve kabaran tekinsiz karanlığın içinde o zamandan beri hiç görmediği ve dudaklarının hareketleriyle, gözlerinin kuş kanatları gibi çırpınmasıyla, yanaklarının kar beyazı solukluğundaki ölüm ışığı gibi titreşimiyle, kendisini orada, perdenin arkasında donduran, narin yapılı, ay tenli bir kadının yüzünü görmüştü.

Şimdi başka yıllardan, burada buzun içinde akan ve yeni bir varlık bulan imgeler öne fırlıyordu.

Saçı ne renkti? Beyaza çalan bir sarıydı ve bir kere buzdan kurtulursa, her rengi alabilirdi.

Boyu ne kadardı?

Buzun prizması kadının boyunu katlayabilir veya boş dükkânın, pencerenin, gece yumuşaklığında tempo tutarak sürekli dokunan, şefkatle araştıran pervanelerin önünde, şuraya buraya hareket ettiğinizde kadını kısaltabilirdi.

Önemli değil.

Her şeyden öte –yıldırımsavar satıcısı ürperdi– en olağanüstü şeyi biliyordu.

Bir mucize eseri o safirin içinde kadının göz kapakları açılsaydı ve ona baksaydı, gözlerinin ne renk olacağını biliyordu.

Gözlerinin ne renk olacağını biliyordu.

Birisi bu tenha gece dükkânına girseydi–

Birisi elini uzatsaydı, o elin sıcaklığı...ne?

Buzu eritirdi.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

Yıldırımsavar satıcısı uzun bir an orada durdu, gözleri çabucak kapandı.

Soluğunu bıraktı.

Soluğu dişlerinde yaz kadar sıcaktı.

Eli dükkân kapısına dokundu. Kapı ardına kadar açıldı. Soğuk, kutuplara özgü hava çevresini sardı. İçeri adım attı.

Kapı kapandı.

Beyaz kar tanesi pervaneleri pencereye vurdular.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sonra gece yarısı ve sabahın birini ve ikisini ve sonra üçünü vuran kasaba saatleri ve yüksek tavanaralarındaki eski oyuncakların tozunu silkeleyen ve daha da yüksek tavanaralarındaki eski aynaların gümüşünü döken ve çocukların uyudukları bütün yataklarda saatler üzerine rüyalar kurduran büyük saatlerin çanları.

Will duydu.

Bir lokomotifin kırlık alanlarda boğulan çuf çufunu, arkasından yavaşça gelen bir trenin ejdarhaca kayışını.

Will yatağında doğruldu.

Yolun karşısında, bir aynadaki akis gibi, Jim de oturdu.

Bir org, fazlasıyla yumuşak, kendi kendine üzülerek, bir milyon mil ötede, çalmaya başladı.

Tek bir hareketle, Will penceresinden sarktı, Jim'in yaptığı gibi. Tek bir söz söylemeden titreyen ağaç dalgalarının üzerinden baktılar.

Odaları yüksekteydi, oğlanların odalarının olması gerektiği gibi. Bu kasvetli pencerelerden bakış toplarını kütüphanenin, belediye binasının, ambarın, inek ahırlarının, çiftliklerin üzerinden boş kırlara ateşleyebiliyorlardı.

Orada, dünyanın kenarında, demiryolu raylarının hoş sü-

müklüböcek parıltıları, limon veya kiraz renkli flamalarının öfkeli el hareketlerini yıldızlara savurarak uzanıyordu.

Orada, dünyanın uçurumunda, ufak bir buhar tüyü birazdan gelecek olan fırtına bulutlarının ilki gibi yükseliyordu.

Trenin kendisi göründü, halka halka, lokomotif, kömür vagonu ve ateşböceği ışıklı yayığı, şarkıyı, uyuşuk güz şömine homurtusunu izleyen sayısız ve sayılı, hepsi uykuda ve uyuklayan rüya dolu vagonlar. Cehennem ateşleri şaşkına dönmüş tepeleri kızarttı. Bu uzak görüntüde bile, insan bufalo butu iriliğinde kollu adamların kömürden siyah meteor çavlanlarını lokomotifin açık kazanlarına kürekle doldurduğunu görebiliyordu.

Lokomotif!

Oğlanlar gözden kaybolup ellerinde dürbünlerle döndüler.

"Lokomotif!"

"İç Savaş! 1900'lerden beri böyle bir katar olmadı!"

"Trenin kalan kısmı, *hepsi* eski!"

"Bayraklar! Kafesler! Karnaval bu!"

Dinlediler. Önce Will havanın burun deliklerinde hızla ıslık çaldığını duyduğunu sandı. Ama hayır –bu trendi ve trendeki ağlayan, iç çeken orgdu.

"Kilise müziğine benziyor!"

"Kahretsin. Neden bir karnaval kilise müziği çalsın ki?"

"Kahretsin deme," diye tısladı Will.

"Kahretsin." Jim kudurmuşçasına öne eğildi. "Bütün gün sustum. Herkes uyuyor o yüzden –kahretsin!"

Müzik pencerelerinin önünden geçti. Will'in kollarında çıban kadar iri kaz sivilceleri oluştu.

"Bu kilise müziği. Değiştirilmiş."

"Tanrıaşkına, dondum, hadi gidip kurmalarını seyredelim."

"Sabahın üçünde mi?"

"Sabahın üçünde!"

Jim yok oldu.

Bir an için, Will Jim'in karşıda dans edişini seyretti, gömlek kaldırıldı, pantolon giyildi, bu arada gece ülkesinde, siyah süslü vagonları, meyan rengi kafesleri ve karışmış ve kaybolmuş, belki de hiç orada olmayan, üç farklı ilahiyi aynı anda yaygara ve gürültüyle çalan isli orguyla bu cenaze treni.

"İşte, geldiği gibi gidiyor!"

Jim evinin yağmur oluğundan uyuyan avluya kaydı.

"Jim! Bekle!"

Will elbiselerinin içine daldı.

"Jim, *yalnız* başına gitme!"

Ve peşinden gitti.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Bazen o kadar yüksekte, o kadar akıllı bir uçurtma görürsünüz ki neredeyse rüzgârı tanıyordur. Gezinir, sonra inmek için bir noktayı, başka bir yeri değil, gözüne kestirir ve ne kadar çekiştirirseniz çekiştirin, o yana veya bu yana koşturun, sadece ipini koparır, dinlenme yerini arar ve sizi, kan ter içinde, koşturarak yanına getirir.

"Jim! Beni bekle!"

İşte şimdi Jim o uçurtmaydı, vahşi ipi kesilmişti ve hangi akıldıysa aklı öylesine yüksekte ve karanlık, sessiz ve birdenbire yabancılaşan birinin arkasından sadece koşabilen, toprağa bağlı Will'den onu uzaklaştırıyordu.

"Jim, işte geliyorum!"

Ve koşarken Jim düşündü, Oğlum, yine her zamanki gibi. Ben konuşuyorum. Jim koşuyor. Ben taşları deviriyorum, Jim taşların altındaki soğuk çöpleri kapıyor ve --çarçabuk! Ben tepelere tırmanıyorum. Jim kilise kulelerinden haykırıyor. Benim banka hesabım var. Jim'in başında saçları, ağzında haykırışı, sırtında gömleği ve ayaklarında tenis ayakkabıları var. Nasıl oluyor da *onun* daha zengin olduğunu düşünüyorum? Çünkü, diye düşündü Will, ben güneş altında bir kayada oturuyorum, sevgili Jim'se, o kollarındaki tüyleri ay ışığında diken di-

ken ediyor ve kurbağalarla dans ediyor. Ben inekleri güdüyorum. Jim Gila canavarlarını* evcilleştiriyor. Aptal! diye bağırıyorum Jim'e. Korkak! diye haykırıyor bana. Ve işte buradayız *–hadi* !

Ve kasabadan dışarıya, tarlaların ötesine koştular ve ikisi de, ay tepelerin ardında hazır ve çayırlar bir çiy kürkü altında titrerken, bir demiryolu köprüsünün altında dondular.

BAM!

Karnaval treni köprüyü gümbürdetti. Org feryat etti.

"Orgu çalan biri yok!" Jim yukarı baktı.

"Jim, dalga geçme!"

"Annemin üstüne yemin ederim, bak!"

Uzaklara, uzaklara giden org boruları yıldız patlamalarıyla titreşiyordu, ama yüksek klavyede oturan kimse yoktu. Rüzgâr, borulardaki buzlu su havasını ıslatarak, müziği oluşturuyordu.

Oğlanlar koştu. Tren denizaltı cenaze çanını çalarak kıvrıldı, battı, paslandı, yeşil yosunla kaplandı, çanı çaldı, çaldı. Sonra lokomotif düdüğü kocaman bir buhar dumanı üfledi ve Will buz incileri döktü.

Gecenin geç vakitleri Will –ne sıklıkla?– tren düdüklerinin, ümitsiz, tek başına ve, ne kadar yakına gelirlerse gelsinler, uzakta, uykunun kenarında buhar fışkırttıklarını duymuştu. Bazen yanağında yaşlarla uyanır, neden diye sorar, arkasına yaslanır, dinler ve düşünürdü, Evet! *onlar* beni ağlatıyor, güneye giden, batıya giden, kasabaların unuttuğu uyku gelgitlerinde boğulacak kadar taşra derinliklerine girmiş trenler.

Bu trenler ve yas tutan sesleri istasyonlar arasında sonsuza dek kaybolmuştu, nerelere gitmiş olduklarını hatırlamayarak, nereye gidebileceklerini tahmin edemeyerek, son solgun so-

**Gila canavarı: Güneybatı Amerika'ya özgü büyük kahverengi ve siyah renkli zehirli bir kertenkele. Çn.*

luklarını ufkun üzerine vererek, gözden kaybolmuştu. Bu, bütün trenler için geçerliydi, her zaman.

Ama *bu* trenin düdüğü!

İçinde, başka uyuklayan senelerdeki başka gecelerden bir ömrün feryatları toplanmıştı; ayı düşleyen köpeklerin ulumaları, kanı donduran nehir soğukluğunda rüzgârların Ocak sundurması paravanlarının arasından sızıntısı, bin yangın sireninin ağlaması veya daha kötüsü! soluğun sona ermiş parçaları, ölmüş veya ölmekte olan, ölmek istemeyen, bir milyar insanın protestosu, toprağın üzerine fışkırmış homurtusu, iniltisi!

Yaşlar Will'in gözlerine doldular. Sendeledi. Diz çöktü. Bir ayakkabısını bağlar gibi yaptı.

Ama sonra Jim'in ellerinin de *kendi* kulaklarını kapattığını gördü, onun da gözleri ıslakken. Düdük çığlık attı. Jim çığlığa karşılık çığlık attı. Düdük feryat etti. Will feryada karşılık feryat etti.

Sonra bir milyar ses sustu, birdenbire, sanki tren bir ateş fırtınası içinde topraktan dışarı fırlamışçasına.

Tren yavaşça, kayarak, siyah flamaları çırpınarak, siyah konfetiler kendi hastalık şirinliğinde şeker rüzgârında kaybolarak, tepeden aşağı, peşinde oğlanlar kovalarken, sekti, hava öylesine soğuktu ki, her nefesleriyle dondurma yiyorlardı.

Son bir tepeye tırmanarak aşağı baktılar.

"Tanrım," diye fısıldadı Jim.

Tren Rolfe'un ay çayırında durmuştu, araziye böyle denirdi, çünkü kasabanın çiftleri baharda çimle veya yazın sonlarında samanla veya kışın karla kaplı bir iç deniz kadar geniş, o kadar uzun arazinin üzerinde ayın doğmasını seyretmek için buraya gelirlerdi, ay gelgitleriyle titreyerek gelirken burasının bakımlı kıyısında yürümek hoştu.

Eh, karnaval treni şimdi orada, ormanın yarındaki eski demiryolu hattının üzerindeki güz çimenlerinin üstünde çömelmişti ve oğlanlar sürünerek bir çalının altına girip beklediler.

"Çok sessiz," diye fısıldadı Will.

Tren sadece kuru güz tarlasının ortasında duruyordu, lokomotifte kimse yoktu, kömür vagonunda kimse yoktu, arkadaki hepsi ay ışığı altında siyah görünen vagonlardan hiçbirinde kimse yoktu, sadece trenin soğuyan metalinin ufak sesleri raylarda çınlıyordu.

"Şşşt," dedi Jim. "İçeride hareket ettiklerini hissediyorum."

Will vücudundaki kedi tüylerinin binlerce çalıya dönüştüğünü hissetti.

"Sence seyretmemize aldırış ederler mi?"

"Belki," dedi Jim, neşeyle.

"Peki o zaman o gürültülü org nedendi?"

"Bunu anladığımda," diye gülümsedi Jim, "sana söylerim. Bak!"

Fısıltı.

Sanki kendini doğrudan gökyüzünden dışarı atıyormuş gibi, koca bir yosun yeşili balon aya dokundu.

İki yüz metre yukarıda sallandı ve sessizce rüzgâra binerek uzaklaştı.

"Balonun altındaki sepet, içinde biri var!"

Ama sonra uzun boylu bir adam, bu iç denizin alçalıp kabaran sularını kontrol eden bir kaptan edasıyla trenin en son vagonunun platformundan dışarı adım attı. Tamamen koyu giysiler içinde, gölge yüzlü adam çayırın ortasına doğru ağır ağır ilerledi, gömleği şimdi göğe uzattığı eldivenli elleri kadar siyahtı.

İşaret etti, bir kere.

Ve tren canlandı.

Önce bir pencereden bir baş yükseldi, sonra bir kol, sonra bir kukla tiyatrosundaki kuklayı andıran başka bir baş. Birden, siyahlar içinde iki adam tıslayan çimlerin üzerinde koyu renk bir çadır direği taşıyorlardı.

Jim, gözleri ay parlaklığında, öne eğilirken, Will'in geriye çekilmesine neden olan bu sessizlikti.

Bir karnaval, baştan aşağı yığınlar haline getirilen, bohçalanan, yuvarlanan ve parçalanan ormanlar gibi homurtular, kükremeler, toz aslanlarının büyük patlamaları, çalışma öfkesiyle yanan adamlar, gazoz şişelerinin gürültüsü, titreyen at tokaları, zebralar kafese tıkılmış kafes gibi kişner ve titrerken, ter yağmurları arasında koşuşturan motorlar ve fillerle dolu olmalıydı.

Ama bu eski filmler gibiydi, siyah ve beyaz hayaletlerle dolu salon, ay ışığı dumanını dışarı vermek üzere açılan gümüşümsü ağızlar, neredeyse rüzgârın yanağınızdaki tüyleri hışırdattığını duyabileceğiniz kadar bastırılmış bir sessizlikte yapılan hareketler.

Trenden, karanlığın yanmayan gözlerle kol gezdiği yerdeki hayvan kafeslerini boşaltan daha fazla gölgenin hışırtısı geldi ve org, esintinin bacalarda gezinirken çaldığı aptalca bir melodi dışında, sessizdi.

Sirk sunucusu arazinin ortasında duruyordu. Kocaman, küflü, yeşil bir peynir gibi, balon göğe sabitlenmişti. Sonra –karanlık geldi.

Will'in son gördüğü şey, bulutlar ayı örterken, balonun aşağı saldırdığıydı.

Gecenin içinde adamların görünmeyen görevleri yapmak üzere acele ettiklerini hissetti. Balonun büyük, şişman bir örümcek gibi, ip ve direklerle oynadığını, gökyüzünde bir du-

var halısı ördüğünü sezinledi.

Bulutlar yükseldi. Balon aralarından geçti.

Çayırda ana çadırın iskelet ana direkleri ve telleri duruyor, çadır bezinden derisini bekliyordu.

Beyaz ayın üzerine daha fazla bulut yağdı. Gölgeler içinde, Will ürperdi. Jim'in ileri doğru emeklediğini duydu, ayak bileğini tuttu, arkadaşının kasıldığını hissetti.

"Bekle!" dedi Will. "Çadır bezini getiriyorlar!"

"Hayır," dedi Jim. "Yo, hayır...

Çünkü her nasılsa bunun yerine, ikisi de biliyordu, direklerin üzerine asılı teller süratli bulutları yakalıyor, onları, çadır şekil alırken çadır bezi ve daha fazla çadır bezi haline gelen, büyük bir canavar gölge tarafında teğellenmiş ve dikilmiş, flamalar halinde rüzgârdan kopartıyorlardı. En sonunda uçuşan geniş bayrakların berrak su sesi geldi.

Hareket durdu. Karanlığın içindeki karanlık sakindi.

Will, gözleri kapalı, sanki kocaman, antik bir kuş gece çayırında yaşamak, solumak, hayatta kalmak için kanat çırparak gelmiş gibi, büyük yağ siyahı kanatların çarpışını duyarak uzandı.

Bulutlar uzaklaştı.

Balon gitmişti.

Adamlar gitmişti.

Çadırlar, direklerinin üzerinde siyah yağmur gibi dalgalanıyordu.

Birdenbire kasaba çok uzak göründü.

İçgüdüsel olarak, Will arkasına baktı.

Sadece çimen ve fısıltı.

Yavaşça yeniden sessiz, karanlık, görünüşe göre boş çadırlara baktı.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

"Hoşuma gitmedi," dedi.

Jim gözlerini ayıramıyordu.

"Ya," diye fısıldadı. "Evet."

Will ayağa kalktı. Jim toprağa uzandı.

"Jim!" dedi Will.

Jim sanki tokat yemiş gibi başını salladı. Dizlerinin üzerine kalktı, sallanarak doğruldu. Vücudu döndü, ama gözleri o siyah bayraklara, tahmin edilemeyen kanatlar, boynuzlar ve iblis gülümsemeleriyle hınca hınç dolu büyük yan gösteri tabelalarına kilitlenmişti.

Bir kuş ciyakladı.

Jim sıçradı. Jim soluğunu tuttu.

Bulut gölgeleri onları tepelerin üzerinden kasabanın kenarına koşturdu.

Oradan sonra, iki oğlan tek başlarına koştular.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonuna kadar açık kütüphane penceresinden içeri esen hava soğuktu.

Charles Halloway orada uzun bir süre durmuştu.

Şimdi, acele ediyordu.

Aşağıdaki caddeden iki gölge, üzerlerinde de gölgelere adım adım uyan iki oğlan koşuyordu. Gece havasını, yavaşça, adımlarla damgalıyorlardı.

"Jim!" diye seslendi yaşlı adam. "Will!"

Ama yüksek sesle değil.

Oğlanlar eve doğru uzaklaştılar.

Charles Halloway kırlara baktı.

Kütüphanede, süpürgesinin kendisine başka hiç kimsenin duyamayacağı şeyler anlatmasına izin vererek, tek başına dolaşırken, düdüğü ve birbirinden ayrık org ilahilerini duymuştu.

"Üç," diyordu şimdi, hafif yüksek bir sesle. "Sabahın üçü..."

Çadırlar ve karnaval çayırda bekliyordu. Birisini, çimenli dalgalarda gezinecek herhangi birini bekliyorlardı. Büyük çadırlar körük gibi dolmuşlardı. Antik sarı canavarlar gibi kokan hava solukları üflüyorlardı usulca.

Ama boş karanlıkta, derin mağaralarda, sadece ay içeri ba-

kıyordu. Dışarıda, gece yaratıkları bir atlıkarıncada sıçrayışlarının ortasında asılı kalmışlardı. Arkasında dalga dalga, çok katlı bir boş kibir dizisine evsahipliği yapan kulaçlarca Ayna Labirenti bulunuyordu, sakin, ciddi, yaşından dolayı gümüşileşmiş, zamanla beyazlamış. Herhangi bir gölge, girişte, korku renginde yansımalar oluşturabilir, derinlere gömülmüş ayları ortaya çıkarabilirdi.

Eğer biri orada dursaydı, kendini bir milyar kere sonsuza kadar yayılmış olarak mı görürdü? Bir milyar görüntü geriye mi bakardı, her yüz ve onun arkasındaki her yüz ve bir öncekinin, daha öncekinin, en öncekinin ardındaki, yaşlı, daha yaşlı, en yaşlı yüz? Kendini oranın derinliklerinden kopmuş ince bir toz içinde yitirir miydi, elli değil altmış, altmış değil yetmiş, yetmiş değil, seksen, doksan, doksan dokuz yaşında olarak?

Labirent sormazdı.

Labirent söylemezdi.

Sadece durur ve kocaman kutuplara özgü bir buz sahrası gibi beklerdi.

"Saat üç..."

Charles Halloway üşüdü. Derisi birden bir kertenkelenin derisine döndü. Midesi pasa dönüşmüş kanla doldu. Ağzında gece rutubetinin tadı belirdi.

Yine de kütüphane penceresinden uzaklaşamıyordu.

Uzaklarda, çayırda bir şey parıldadı.

Büyük bir camın üzerinde parlayan ay ışığıydı.

Belki ışık bir şey söylüyordu, belki şifreli konuşuyordu.

Oraya *gideceğim*, diye düşündü Charles Halloway, oraya *gitmeyeceğim*.

Hoşuma gitti, diye düşündü, hoşuma gitmedi.

Ray Bradbury

Bir an sonra kütüphanenin kapısı çarptı.

Eve giderken, boş dükkânın penceresinin önünden geçti.

İçeride iki terk edilmiş testere kızağı duruyordu.

Aralarında bir su havuzu vardı. Suyun içinde birkaç buz kırığı yüzüyordu. Buzun içinde birkaç parça uzun saç vardı.

Charles Halloway gördü, ama görmemeyi tercih etti. Döndü ve kayboldu. Cadde biraz sonra nalbur dükkânının penceresi kadar boştu.

Uzaklarda, çayırda, Ayna Labirenti'nde gölgeler titrek titrek parladı, sanki birinin, henüz doğmamış birinin, yaşamının parçaları yaşanmak üzere orada bekliyordu.

Bu şekilde bekliyordu labirent, soğuk bakışları hazır, bakmaya, görmeye, çığlık atarak kaçmaya gelecek bir kuşu.

Ama hiç kuş gelmedi.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Üç," dedi bir ses.

Will dinledi, üşümüştü ama ısınmaktaydı, içeride üzerinde bir çatı, altında bir zemin, çok fazla görünürde olmak, çok fazla özgürlük, çok fazla geceyle, arasında bir duvarla kapı olmasından memnundu.

"Üç..."

Baba'nın sesi, eve dönmüş, kendi kendine konuşarak holde ilerlemekte.

"Üç..."

Hey, diye düşündü Will, bu trenin geldiği saat. Babam da görmüş, duymuş, peşinden gitmiş miydi?

Hayır, yapmaması *gerek!* Will kamburunu çıkardı. Neden olmasın? Titredi. Neden korkuyordu?

Uzak kıyıdaki fırtına dalgalarının siyah bir hücumu gibi aceleyle gelen karnavaldan mı? Kendisi ve Jim ve babasının bilmesinden mi, uykudaki kasabadan mı, bilmemekten mi, sorun bu muydu?

Evet. Will kendini derinlere gömdü. Evet...

"Üç...

Sabahın üçü, diye düşündü Charles Halloway, yatağının kenarında otururken. Neden tren o saatte geldi?

Çünkü, diye düşündü, bu özel bir saat. Kadınlar asla bu saatte uyanmazlar, değil mi? Bebeklerin ve çocukların uykusunu uyur onlar. Ama ya orta yaşlı erkekler? Onlar bu saati iyi bilirler. Ah Tanrım, gece yanları kötü değildir, uyanırsın ve yeniden uyursun, bir veya iki kötü değildir, dönüp durursun, ama yine uyursun. Sabahın beşi veya altısı, umut vardır, çünkü şafak ufkun hemen altındadır. Ama üç, şimdi, Tanrım, sabahın üçü! Doktorlar o saatte vücudun cezir halinde olduğunu söylüyorlar. Ruh dışarıdadır. Kan yavaş akar. Ölmenin dışında, ölü hale en yakın olduğun zamandır. Uyku bir parça ölümdür, ama sabahın üçü, gözler sonuna kadar açık bakınmak, yaşarken ölmektir! Gözlerin açıkken rüya görürsün. Tanrım, ayağa kalkmaya kuvvetin olsa, yarım rüyalarını geyik tüfeğiyle katlederdin! Ama hayır, yanıp kurumuş derin bir kuyunun dibine iğnelenmiş halde yatarsın. Ay, o aptal suratıyla, sana bakmak için yuvarlanarak oradan geçer. Güneşin doğmasına çok uzun bir yol vardır, şafak daha da uzaktır, o yüzden hayatının bütün aptalca şeylerini toplarsın, o kadar iyi tanıdığın ve şimdi o kadar ölü olan kişilerle yapılmış olan aptal hoş şeyleri – Ve doğru değil miydi, bir yerlerde okumamış mıydı, hastanelerde sabahın üçünde diğer zamanlardakinden daha fazla insanın öldüğünü...?

Yeter! diye haykırdı sessizce.

"Charlie?" dedi karısı uykusunun arasında.

Adam yavaşça öteki ayakkabısını çıkardı.

Karısı uykusunda gülümsedi.

Neden?

O ölümsüz. Bir oğlu var.

Senin de oğlun!

Ama hangi baba buna gerçekten inanır? Hiçbir yük taşı-

maz, hiçbir acı hissetmez. Hangi erkek, kadın gibi, karanlıkta yatar ve bir çocukla kalkar? Şefkatli, gülümseyen kadınlar o iyi gizeme sahiptirler. Ah, ne tuhaf harika saatlerdir kadınlar. Zaman'da yuva kurarlar. Ebediyeti yakalayan ve bağlayan eti yaparlar. Lütfun içinde yaşarlar, gücü bilirler, kabul ederler ve söz etme gereği duymazlar. Siz Zaman'ken, Zaman'dan söz etmeye ve evrensel anları, geçerlerken, sıcaklık ve devinime dönüştürmeye ne gerek vardır? Erkekler nasıl da kıskanır ve çoğunlukla nefret ederler bu sıcak saatlerden, sonsuza dek yaşayacaklarını bilen bu eşlerden. Pekiyi ne yaparız? Biz erkekler korkunç derecede zalimleşiriz, çünkü dünyaya veya kendimize veya herhangi bir şeye tutunamayız. Sürekliliğe körüzdür, her şey bozulur, düşer, erir, durur, çürür veya kaçar. Pekiyi, biz Zaman'ı şekillendiremediğimize göre, bu erkeklere ne bırakır? Uykusuz. Gözleri sonuna kadar açık.

Sabahın üçü. Bu bizim ödülümüz. Sabahın üçü. Ruhun gece yarısı. Gelgit geçer, ruh çekilir. Ve bir tren umutsuzluk saatinde gelir... *Neden* ?

"Charlie...?"

Karısının eli onunkine uzandı.

"Sen... *iyi* misin...Charlie?"

Uykuya daldı.

Yanıt vermedi.

Ona nasıl olduğunu söyleyemezdi.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Güneş bir limon gibi sapsarı yükseldi.

Gökyüzü yuvarlak ve maviydi.

Kuşlar havada berrak su şarkılarıyla takla atıyordu.

Will ve Jim pencerelerinden sarktı.

Hiçbir şey değişmemişti.

Jim'in gözlerindeki bakış dışında.

"Dün gece..." dedi Will. "Gerçek miydi, değil mi?"

İkisi de uzaklardaki çayırlara baktılar.

Hava şurup kadar tatlıydı. Hiçbir yerde gölge bulamadılar, ağaçların altında bile.

"Altı dakika!" diye bağırdı Jim.

"Beş!"

Dört dakika sonra, mısır gevrekleri midelerinde sarsılarak, kasabadan çıkıp giden ince kırmızı bir toz oluncaya kadar yapraklarla hoplaya zıplaya oynadılar.

Nefeslerinin şiddetli bir sarsılışıyla, gözlerini adımladıkları topraktan kaldırdılar.

Ve karnaval oradaydı.

"Hey...

Çünkü çadırlar güneş kadar sarı, birkaç hafta önceki buğday tarlaları kadar pirinç rengiydi. Mavi kuşlar kadar parlak

bayraklar ve flamalar aslan rengi çadır bezinin üzerinde şakırdıyordu. Pamuk helva renklerine boyanmış tezgâhlardan, Cumartesilere ait güzel pastırma ve yumurta, sosisli sandviç ve gözleme kokuları rüzgârda yüzüyordu. Her yerde oğlanlar koşuyordu. Her yerde, uykulu babalar peşlerinden geliyordu.

"Sadece basit bir karnaval," dedi Will.

"Yok ya," dedi Jim. "Dün gece kör değildik. Hadi!"

Dümdüz, panayırın içine doğru yarı yola kadar yüz metre yürüdüler. Ve daha içeri girdikçe, tuhaf çadırlar fırtına bulutları gibi toparlanırken kedi gibi balon gölgesini izleyen gece insanlarını bulamayacakları, daha açık bir hal aldı. Bunun yerine, yakından bakınca karnaval küflenmiş ipler, güvelerin yediği çadır bezleri, yağmurla yıpranmış, güneşten ağarmış gelin tellerinden oluşuyordu. Direklerine hüzünlü albatroslar gibi asılmış yan gösteri resimleri sarkıyor ve çırpınarak eski boya taneleri döküyordu, aynı zamanda titreyerek harika olmayan bir zayıf adam, şişman adam, iğnekafa, dövmeli adam, hula dansçısı harikalarını ortaya sererek...

Etrafı kolaçan ettiler, ama hiçbir kara toprağa saplanmış hançerlere, gizemli Doğu düğümleriyle bağlanmış uğursuz gazdan gizemli gece yarısı küresi, hiçbir korkunç intikamlara yönelmiş manyak bilet toplayıcısı bulamadılar. Bilet gişesinin yanındaki org ne ölüm haykırıyor, ne de kendi kendine aptal şarkılar mırıldanıyordu. Tren mi? Isınan çimenlerdeki bir çıkıntıya çekilmişti, eskiydi, tamam ve pasla iyice lehimlenmişti, ama kendine, üç anakaradaki lokomotif mezarlarından, işletme milleri, düzentekerler, duman bacaları ve devredilmiş ikinci sınıf kâbuslar toplamış olan devasa bir mıknatısa benziyordu. Kara ve morgvari bir silüet çizmiyordu. İzin istiyordu, ama sadece güz saçılmalarında ölü gibi yatmak için, bu-

har ve demir barutu üflemekten öylesine yorgundu ki.

"Jim! Will!"

Panayır yolundan, gülümsemelerden oluşmuş, Bayan Foley geliyordu, yedinci sınıf öğretmenleri.

"Çocuklar," dedi kadın, "neyiniz var? Sanki bir şey kaybetmiş gibisiniz."

"Şey," dedi Will, "dün gece, o orgu duydunuz–"

"Org mu? Hayır–"

"O zaman neden bu kadar erkenden buradasınız, Bayan Foley?" diye sordu Jim.

"Karnavalları severim," dedi Bayan Foley, etrafı aydınlatarak, kırçıl ellilerinin içinde bir yerlerde kaybolmuş ufak tefek bir kadın. "Sosisli sandviç alacağım ve siz yerken ben ahmak yeğenimi arayacağım. Onu *gördünüz* mü?"

"Yeğeniniz mi?"

"Robert. Birkaç haftadır benimle kalıyor. Babası öldü, annesi Wisconsin'de hasta. Onu yanıma aldım. Sabah erkenden buraya koştu. Benimle buluşacağını söyledi. Ama oğlanları bilirsiniz! Tanrım, çok suratsızsınız." Onlara yiyecek uzattı. "Yiyin! Neşelenin! Eğlence parkları on dakika içinde açılacak. Bu arada, sanırım şu Ayna Labirenti'ne sızacağım ve–"

"Hayır," dedi Will.

"Neye hayır?" diye sordu Bayan Foley.

"Ayna Labirenti'ne." Will yutkundu. Kulaçlarca yansımaya baktı. Orada asla dibe vuramazdınız. Dimdik duran ve sizi bir bakışıyla öldürmek için bekleyen kış gibiydi. "Bayan Foley," dedi en sonunda ve ağzının bunları söylemesine şaştı, "oraya gitmeyin."

"Neden?"

Jim, hayran bir şekilde, Will'in yüzüne baktı. "Evet, hadi

söyle. Neden?"

"İnsanlar kayboluyor," dedi Will, kekeleyerek.

"Gitmem için daha iyi bir neden. Robert orada, tek başına, dolanıyor olabilir ve ben kulağını çekmezsem çıkış yolunu bulamayabilir–"

"Asla bilemezsiniz–" Will gözlerini milyonlarca millik kör camdan alamıyordu– "orada nelerin yüzüyor olabileceğini..."

"Yüzüyor mu!" Bayan Foley güldü. "Ne kadar hoş bir hayal gücün var, Willy. Eh, pekiyi, ama ben yaşlı bir balığım. O yüzden...

"Bayan Foley!"

Bayan Foley el salladı, dengesini buldu, bir adım attı ve ayna okyanusunda gözden kayboldu. Kadın yerleşir, gezinir, derinlere, derinlere batar ve sonunda, gümüşlerin arasında gıpgri, çözünürken seyrettiler.

Jim Will'i çekti. "Bütün *bunlar* neydi?"

"Tanrım, Jim, aynalar! Hoşuma gitmeyen tek şey onlar. Yani, dün geceye benzeyen tek şey onlar."

"Oğlum, oğlum, güneşte fazla kalmışsın," diye kahkaha attı Jim. "Oradaki labirent..." Sesi gitgide hafifleyerek sustu. Uzun yansımalar arasında sanki buz deposundan geliyormuş gibi esen soğuk havayı kokladı.

"Jim? Ne diyordun?"

Ama Jim bir şey demedi. Uzun bir süre sonra elini ensesine vurdu. "Sahiden oluyor!" diye bağırdı hafif bir şaşkınlıkla.

"Ne oluyor?"

"Tüyler! Hayatım boyunca bunu okudum. Korku öykülerinde, diken diken olurlar. Benimkiler de kalkıyor –şimdi!"

"Tanrım, Jim. Benimkiler de!"

Enselerindeki leziz soğuk şişliklerle ve kafa derilerindeki

kirpi gibi dikilen, aniden sertleşmiş ufak tüylerle büyülenmiş gibi durdular.

Bir ışık ve gölge merasimi oldu.

Ayna Labirenti'nden çıkmaya çalışan iki, dört, bir düzine Bayan Foley gördüler.

Hangisinin gerçek olduğunu bilmiyorlardı, o yüzden hepsine el salladılar.

Ama Bayan Foley'lerden hiçbiri görmedi ya da el sallamadı. Körlemesine yürüdü. Körlemesine, tırnaklarını soğuk cama batırdı.

"Bayan Foley!"

Fotoğraf tozlarının patlamalarından dolayı kasılmış gözleri bir heykelinkiler kadar beyazlaşmıştı. Camın derinliklerinde konuştu. Mırıldandı. İnledi. Bir ağlıyordu. Bir bağırıyordu. Bir haykırıyordu. Cama başıyla, dirsekleriyle vurdu, ışıktan körleşmiş bir pervane kadar sarhoş bir halde eğildi, ellerini pençe halinde kaldırdı. "Ah, Tanrım! İmdat!" diye sızlandı. "İmdat, Tanrım!"

Jim ve Will ileriye atılırlarken, aynalarda kendi yüzlerini, solgun, kendi gözlerini, faltaşı gibi açık, gördüler.

"Bayan Foley, buraya!" Jim kaşlarını çatlattı.

"*Bu yöne!*" Ama Will sadece soğuk cam buldu.

Boşluktan bir el uçtu. Yaşlı bir kadının eli, son defa batan. Kendini kurtarmak için bir şeye sarıldı. O bir şey Will'di. Oğlanı yanına çekti.

"Will!"

"Jim! Jim!"

Ve Jim onu tuttu ve onun elini tuttu ve onu ıssız denizlerden gelen, sessizce saldırarak gelen aynalardan kurtardı.

Güneş ışığına çıktılar.

Bayan Foley, bir eli çürümüş yanağında, meledi, homurdandı, sonra hızla güldü, sonra nefesini tıttu ve gözlerini sildi.

"Teşekkürler, Will, Jim, ah teşekkürler, neredeyse boğuluyordum! Yani... ah, Will, sen haklıymışsın! Tanrım, *onu gördünüz mü,* orada kaybolmuş, boğulmuş, zavallı kız, ah zavallı kayıp tatlı... kurtarın onu, oh, onu kurtarmalıyız!"

"Bayan Foley, lütfen, canımı yakıyorsunuz." Will sert bir şekilde kadının ellerini kolunun etini kavramaktan kurtardı. "Orada kimse yok."

"Onu gördüm! Lütfen! Bakın! Kurtarın onu!"

Will labirent girişine sıçradı ve durdu. Bilet toplayıcısı ona iş olsun diye küçümseyen bir bakış fırlattı. Will, Bayan Foley'ye doğru geriledi.

"Yemin ederim, oraya sizden önce veya sizden sonra kimse girmedi, efendim. Hepsi benim suçum, su hakkında o esprileri yaptım, aklınız karışmış olmalı, kaybolduktan ve o kadar korktıktan sonra..."

Ama kadın duyduysa bile, elinin üstünü ısırmaya devam etti, sesi havasızlıktan, yaşam umudu olmadan dipte uzun, korkunç bir zamandan sonra denizden çıkmış ve şimdi kurtulmuş birinin sesiydi.

"Yok mu? O dipte! Zavallı kız. Onu tanıyordum. 'Seni tanıyorum!' dedim onu bir dakika önce ilk olarak gördüğümde. El salladım, el salladı. 'Merhaba!' Koştum! –pat! Düştüm. *O* düştü. Bir düzine, bin tane kız düştü. 'Bekle!' dedim. Ah, o kadar hoş, o kadar güzel, o kadar genç görünüyordu ki! Ama bu beni korkuttu. '*Burada* ne yapıyorsun?' dedim. 'Hey,' dediğini sandım, 'gerçek olan *benim.* Sen *değil!*' diyerek güldü, suyun epey altında. Labirente kaçtı. Onu *bulmalıyız!* Şeyden önce–"

Bayan Foley, Will'in kolu beline sanlı, son bir titrek soluk

aldı ve tuhaf bir şekilde suskunlaştı.

Jim o soğuk aynaların derinliklerine bakıyor, görülemeyen köpekbalıklarını arıyordu.

"Bayan Foley," dedi, "*kız* neye benziyordu?"

Bayan Foley'nin sesi solgun, ama sakindi.

"Aslında... bana benziyordu, çok, çok yıllar önceki halime.

"Şimdi eve gideceğim," dedi.

"Bayan Foley, biz–"

"Hayır. Kalın. Ben iyiyim. Eğlenin, çocuklar. Eğlenin."

Ve yavaşça, tek başına, panayırın ortasındaki yolda yürüdü.

Bir yerlerde kocaman bir hayvan işedi. Amonyak geçerken rüzgârı eskitti.

"Ben gidiyorum!" dedi Will.

"Will," dedi Jim. "Gün batana kadar kalıyoruz, oğlum, güneş kararana dek ve *her şeyi* ortaya çıkarıyoruz. Sen ödlek bir tavuk musun?"

"Hayır," diye mırıldandı Will. "Ama... ya birisi o labirente yeniden dalmak isterse?"

Jim, şimdi sadece saf ışığın gözlerinin önündeki boşluğun ötesinde, boşluk içinde boşluk olarak kendisine baktığı dipsiz denizin derinliklerine şiddetle baktı.

"Hiç kimse." Jim kalbinin iki kere atmasına izin verdi. "...sanırım."

ONALTINCI BÖLÜM

Günbatımında kötü bir şey oldu.

Jim ortadan kayboldu.

Öğleyin ve öğleden sonra, koklayarak, dinleyerek, yaprakları talaşları çiğneyen güz kalabalığının arasından yollarını bulmaya çalışarak, eğlence turlarının yarısında çığlıklar atmışlar, kirli süt şişelerini devirmişler, porselen bebek kazanacakları tabakları parçalamışlardı.

Ve sonra oldukça ani bir şekilde Jim yok oldu.

Ve Will, başka kimseye değil kendine sorarak, tamamen sessiz bir kesinlikle, gökyüzü mürdümeriği rengine dönerken, kendinden emin bir şekilde, sona kalmış kalabalığın arasından labirente ulaşana kadar yürüdü ve parasını ödedi, içeri adım attı ve sadece bir kere yavaş bir şekilde seslendi:

"...Jim...?"

Ve Jim oradaydı, yakın bir arkadaşı uzaklara gittiğinde ve bir daha gelip gelmeyeceği şüpheli olduğu bir zamanda deniz kıyısında terk edilmiş biri gibi, soğuk cam dalgaların yarı içinde, yarı dışında. Jim sanki beş dakikadır bir kirpik boyu ilerlememiş gibi bakarak, ağzı yarı açık, bir sonraki dalganın gelmesini ve kendisine daha fazlasını göstermesini bekleyerek, duruyordu.

"Jim! Çık oradan!"

"Will..." Jim hafifçe içini çekti. "Beni rahat bırak."

"Ancak cehennemde!" Bir sıçrayışta, Will Jim'in kemerini yakalayıp çekti. Geriye sürüklenirken, Jim labirentten dışarı çekildiğinin farkında değil gibiydi, çünkü görünmeyen bir harikaya doğru çaresizlikle itiraz etmeye devam ediyordu: "Ah, Will, ah Willy, Will, ah, Willy..."

"Jim, seni sersem, seni eve götürüyorum!"

"Ne? Ne? Ne?"

Soğuk havaya çıkmışlardı. Gökyüzü, yukarıda son güneş ateşinde yanan birkaç bulutuyla, mürdümeriğinden daha koyuydu şimdi. Güneş ateşi Jim'in ateşli yanaklarını, açık dudaklarını, iri ve korkunç derecede koyu yeşil parlayan gözlerini tutuşturdu.

"Jim, orada ne gördün? Bayan Foley'nin gördüklerini mi?"

"Ne? Ne?"

"Burnunu patlatacağım! Hadi!" Will bu ateşi, bu kıvancı, bu karşı koymayan arkadaşı itti, kaktı, çekiştirdi, neredeyse taşıdı.

"Sana anlatamam, Will, inanmazsın, anlatamam, orada, ah, orada, orada..."

"Kapa çeneni!" Will kolunu yumrukladı. "Korkudan aklını kaçırıyordun, tıpkı onun bizi korkuttuğu gibi. Kahretsin! Neredeyse yemek saati olmuş. Bizimkiler öldüğümüzü ve gömüldüğümüzü düşünecekler."

Artık, sonbahar çimenlerini ayakkabılarıyla kamçılayarak, çadırların ötesindeki saman kokulu, yaprak küfü tarlalarda uzun adımlarla yürüyorlardı, Will kasabaya, Jim geriye, güneşin son ışınları toprağın altına saklanırken kararan yüksekteki flamalara bakarak.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

"Will, geri gelmemiz gerek. Bu gece–"

"Tamam, yalnız başına gel."

Jim durdu.

"Yalnız gelmeme razı olmazsın. Her zaman yanımda olacaksın, değil mi, Will? Beni korumak için?"

"Koruma isteyene bak." Will güldü ve bir daha gülmedi, çünkü Jim, dudağındaki son yabani ışık ölüp burnunun ince deliklerine yakalanmış ve aniden derin gözlerine dolmuş olarak, ona bakıyordu.

"Her zaman benimle olacaksın, ha, Will?"

Jim sadece ona doğru sıcak bir şekilde soludu ve kanı eski, tanıdık yanıtlarla kaynadı: evet, evet, bunu biliyorsun, evet,evet.

Ve birlikte dönerek, madeni bir ses çıkartan bir deri çanta yığınına takıldılar.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Uzun bir an için kocaman deri çantanın başında durdular.

Neredeyse gizli bir şekilde, Will çantayı tekmeledi. Çanta demir bir hazımsızlık sesi çıkardı.

"Hey," dedi Will, "bu yıldırımsavar satıcısının!"

Jim elini deri ağızdan kaydırdı ve ateş püskürten canavarlar, tamamen dişten oluşmuş Çin ejderhalarıyla, göz küreleri ve yosun yeşili zırhla, tamamen haç ve hilalle bir araya getirilmiş metal bir mil çıkarttı; insanlara emniyet veren veya emniyet verir gibi görünen, dünya üzerindeki her sembol, oğlanların elini tuhaf bir ağırlık ve anlamla doldurarak, buraya yapışmıştı.

"Fırtına hiç gelmedi. Ama o *gitti.*"

"*Nereye?* Ve neden çantasını bıraktı?"

İkisi de alacakaranlığın çadır bezinden dalgaları renklendirdiği karnavala baktılar. Gölgeler sakin bir şekilde onları yutmak üzere koşuyordu. Arabalardaki insanlar yorgun bir kargaşayla evlerine giderken korna çalıyorlardı. İskelet bisikletler üzerindeki oğlanlar arkalarından köpeklere ıslık çalıyorlardı. Birazdan, gölgeler dönme dolaba yıldızları bulutlandıracak şekilde binerlerken, gece panayıra sahip çıkacaktı.

"İnsanlar," dedi Jim, "tüm yaşamlarını ortada bırakmazlar.

Bu, yaşlı adamın sahip olduğu tek şey. Önemli bir şey–" Jim hafif bir ateş soludu– "ona unutturmuş olmalı. O yüzden yürüyüp gitmiş ve çantayı burada bırakmış."

"Ne? Sana *her şeyi* unutturabilecek kadar önemli ne olabilir?"

"Şey–" Jim arkadaşını merakla, yüzünde alacakaranlık, inceledi "–kimse bilemez. Kendin bulmak zorundasın. Gizemler ve gizemler. Fırtına satıcısı. Fırtına satıcısının çantası. Şimdi bakmazsak, asla öğrenemeyebiliriz."

"Jim, on dakika içinde–"

"Tabii. Panayır kararacak. Herkes akşam yemeği için eve gitti. Sadece biz. Ama harika bir duygu olmaz mı? Sadece biz! Ve işte gidiyoruz, yeniden içeri!"

Ayna Labirenti'ni geçerken, iki ordunun –bir milyar Jim, bir milyar Will– çarpıştığını, eridiğini, gözden kaybolduğunu gördüler. Ve bu ordular gibi, gerçek insan ordusu da yok oldu.

Oğlanlar, parlak odalarda sıcak yemeklerinin başına oturan kasabadaki bütün oğlanları düşünerek alacakaranlık karargâhlarının arasında yalnız başlarına durdular.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Kırmızı harfli tabelada şöyle yazıyordu: BOZUK! UZAK DURUN!

"Tabela sabahtan beri asılı. Tabelalara inanmam," dedi Jim.

Rüzgârla sallanan meşe ağaçlarının kuru takırtısı ve homurtusu altında duran atlıkarıncaya baktılar. Atlıkarıncanın, omurgalarından pirinç kargılarla mızraklanmış olan atları, keçileri, ceylanları, zebraları korku rengi gözleriyle merhamet dilenip, panik rengi dişleriyle intikam arayarak, ağızlan bir ölüm açılışındaymış gibi çarpık şekilde asılmışlardı.

"Bana bozuk görünmedi."

Jim şakırdayan zincirin üzerinden atladı, ay kadar geniş bir döner tablanın üzerine, kendinden geçmiş, ama sonsuza dek büyülenmiş hayvanların arasına sıçradı.

"Jim!"

"Will, bu *bakmadığımız* tek eğlence. O yüzden..."

Jim sallandı. Çılgın atlıkarınca dünyası onun ince yapısıyla yana doğru kımıldadı. Hayvan kümelerinin arasındaki pirinçten ormanların içinde dolaştı. Morumsu bir alacakaranlık aygırına atladı.

"Hey, çocuk, *in*!"

Makine karanlığından bir adam yükseldi.

"Jim!"

Atlıkarınca borularının ve ay derili davulların arasından uzanan adam Jim'i çığlık çığlığa havaya kaldırdı.

"İmdat, Will, imdat!"

Will hayvanların arasına sıçradı.

Adam sakince gülümsedi, onu rahatça karşılayarak Jim'in yanına, yükseğe kaldırdı. Parlak alev kırmızısı saçlara, parlak alev mavisi gözlere ve kabaran kaslara baktılar.

"Bozuk," dedi adam. "Okumayı bilmiyor musunuz?"

"Onları yere indir," dedi yumuşak bir ses.

Yükseğe asılmış Jim ve Will zincirlerin arkasında duran uzun boylu ikinci bir adama baktılar.

"Yere," dedi adam yine.

Ve vahşi, ama şikayet etmeyen hayvanların pirinç ormanının arasından taşındılar ve toza bırakıldılar.

"Biz–" dedi Will.

"Merak mı etmiştiniz?" Bu ikinci adam bir lamba direği kadar uzundu. Ay kraterleri gibi suçiçeği lekelerinin delik deşik ettiği solgun yüzü, aşağıda duranların üzerine ışık saçıyordu. Yeleği taze kan rengindeydi. Kaşları, saçları, takım elbisesi meyan siyahıydı ve kravatına batırılmış kravat iğnesinden bakan güneş sarısı kıymetli taş, göz kırpmayan tonda ve gözleri gibi parlak kristaldendi. Ama şu anda, süratle ve kesin bir beraklıkla, Will'i büyüleyen takım elbiseydi. Çünkü ayı çalılarından, saat yayı tüylerinden, kıldan ve bir tür sürekli titreyen, sürekli parlayan siyah kenevirden dokunmuş gibi görünüyordu. Takım elbise ışığı yakalıyor ve bir siyah tüvit dikeni yatağı gibi kıpırdıyordu, sürekli kaşındırarak, adamın uzun bedenini sanki acı çekiyormuş, çığlık atıp giysilerini yırtacakmış gibi görünmesine neden olan bir hareketle kaplıyordu. Yine de adam

orada, ay sakinliğiyle, ısırganotu elbisesinin içinde durarak ve Jim'in ağzını san gözleriyle izleyerek duruyordu. Will'e bir kere bile bakmadı.

"İsmim Dark."

Beyaz bir kartvizit çıkarttı. Kart maviye döndü.

Fısıldadı. Kırmızı.

Silkti. Yeşil bir adam karta basılmış olan bir ağaçtan sarktı.

Uçtu uçtu. Şşşt.

"Dark. Ve oradaki kızıl saçlı arkadaşım da Bay Cooger. Cooger ve Dark'ın...

Fiske-darbe-şşt.

Beyaz karenin üzerinde isimler ortaya çıktı, ortadan kayboldu:

"...Birleşik Gölge Gösterileri..."

Tıkırtı-şırıltı.

Bir mantar cadısı çürüyen bitki kaplarını karıştırdı.

"...ve kıtalararası Curcuna Tiyatro Kumpanyası..."

Kartı Jim'e verdi. Şimdi kartta şöyle yazıyordu:

Uzmanlığımız: Ölüm Nöbetindeki Böcekleri muayene etmek, yağlamak, cilalamak ve onarmak.

Sakince, Jim bunu okudu. Sakince, Jim bereketli ve fazlasıyla hazine bulunduran ceplerine bir yumruğunu soktu, karıştırdı ve elini çıkarttı.

Avucunda ölü bir kahverengi böcek duruyordu.

"İşte," dedi Jim. "*Bunu* tamir edin."

Bay Dark kahkahasını patlattı. "Muhteşem! Tamir edeceğim!" Elini uzattı. Gömlek kolu yukan çekildi.

Parlak mor, siyah, yeşil ve yıldırım mavisi yılanbalıklan, solu-

canlar ve Latince yazılar bileğinde görünecek biçimde kaydılar.

"Tanrım!" diye bağırdı Will. "Siz Dövmeli Adam olmalısınız!"

"Hayır." Jim yabancıyı inceledi. "Resimli Adam. Arada fark var."

Bay Dark memnun bir şekilde başını salladı. "Adın ne senin, çocuk?"

Söyleme ona! diye düşündü Will ve durdu. Neden olmasın? diye merak etti, neden?

Jim'in dudakları zorlukla kımıldadı.

"Simon," dedi.

Bunun bir yalan olduğunu göstermek için gülümsedi.

Bay Dark bunu bildiğini göstermek için gülümsedi.

"Daha fazlasını görmek ister misin, 'Simon'?"

Jim adama onaylama memnuniyetini bahşetmeyecekti.

Yavaşça, büyük bir ağız çalıştırıcı zevkle, Bay Dark gömleğinin kolunu dirseğine kadar sıvadı.

Jim bakakaldı. Kol, zikzak yapan, aşağı yukarı hareket eden, vurmak için kayan bir kobra gibiydi. Bay Dark yumruğunu sıktı, parmaklarını kıvırdı. Kaslar dans etti.

Will çevrede dolaşıp görmek istiyordu, ama sadece Jim, ah, Jim! diye düşünerek seyredebildi.

Çünkü Jim orada duruyordu ve orada bu uzun boylu adam vardı, ikisi de diğerini gecenin geç bir vaktinde bir dükkânın aynasındaki bir yansımaymış gibi inceliyordu. Uzun boylu adamın çalıdan giysisi şimdi Jim'in yanaklarını renklendirecek ve geniş ve insanı içen gözlerine her zamanki keskin kedi yeşili yerine bir yağmur bakışıyla hücum edecek şekilde gölgede bırakmıştı. Jim uzun bir yoldan gelmiş bir koşucu gibi duruyordu, dudakları ateşli, elleri herhangi bir hediyeyi kabul et-

mek üzere açık. Ve tam şu anda, bu hediye pandomimle çarpıtılan resimlerdi, Bay Dark resimlerinin sıcak nabızlı bileğinin üzerinde soğuk derili olarak irkilmesine izin verirken, yukarıda yıldızlar ortaya çıkıyor ve Jim bakıyordu ve Will göremiyordu ve çok ötelerde kasaba halkının sonuncuları kasabaya doğru sıcak arabalarında gidiyorlardı ve Jim yavaş bir sesle, "Tanrım..." dedi ve Bay Dark gömleğinin kolunu indirdi.

"Gösteri bitti. Yemek zamanı. Karnaval saat yediye kadar kapalı. Herkes dışarı. Geri gel, 'Simon,' ve tamir edildiğinde, atlı karıncaya bin. Bu kartı al. Bedava bir tur."

Jim saklanmış bileğe baktı ve kartı cebine koydu.

"Hoşça kalın!"

Jim koştu. Will koştu.

Jim döndü, arkasına baktı, sıçradı ve bir saat içinde ikinci kez kayboldu.

Will, Jim'in saklanmış şekilde bir dala tünediği ağaca baktı. Arkaya baktı. Bay Dark ve Bay Cooger arkalarını dönmüşler, atlıkarıncayla meşgûldüler.

"Çabuk ol, Will!"

"Jim. .?"

"Seni görecekler. Atla!"

"Will atladı. Jim onu yukarı çekti. Koca ağaç sallandı. Bir rüzgâr gökyüzünde kükredi. Jim Will'in, nefes nefese, dallara tutunmasına yardım etti.

"Jim, biz buraya ait değiliz!"

"Kapa çeneni! Bak!" diye fısıldadı Jim.

Atlıkarınca motorunun bir yerinden takırtılar ve pirinç sesleri, hafif bir gıcırtı ve bir org buharı ıslığı duyuldu.

"Kolunda ne vardı, Jim?"

"Bir resim."

"Tamam, ama ne resmi?"

"O–" Jim gözlerini kapattı. "O –bir...yılan. .resmiydi...evet, tamam...yılan." Ama gözlerini açtığında, Will'e bakamadı.

"Tamam, istemiyorsan söyleme."

"Söyledim ya, Will, bir yılan. Sana da göstermesini isterim sonra, ister misin?"

Hayır, diye düşündü Will. İstemem.

Boş panayır yolundaki talaşın üzerinde bırakılmış bir milyar ayak izine baktı ve birden zaman öğleden çok gece yarısına yakınlaştı.

"Ben eve gidiyorum..."

"Tamam, Will, git. Ayna labirentleri, yaşlı bayan öğretmenler, kayıp yıldırımsavar çantaları, kaybolan yıldırımsavar satıcısı, dans eden yılan resimleri, bozuk olmayan atlıkarıncalar ve sen eve mi gitmek istiyorsun? Tabii, eski dostum Will, görüşürüz."

"Ben..." Will ağaçtan inmeye başladı ve dondu.

"Kimse var mı?" diye bağırdı aşağıdan bir ses.

"Yok!" diye bağırdı birisi yolun öteki ucundan.

On beş metre ötede bile olmayan Bay Dark atlıkarınca bilet gişesinin yanındaki kırmızı bir kontrol kutusuna doğru gitti. Her tarafa baktı. Ağaca baktı.

Will dala sarıldı, Jim dala sarıldı, ufacık olmak için kasıldılar.

"Çalıştır!"

Bir pat, bir çat, bir dizgin gürültüsü, bir kalkış ve iniş, pirincin bir yükselme ve alçalmasıyla atlıkarınca hareket etti.

Ama, diye düşündü Will, o çalışmıyor, bozuk.

Çılgınca aşağıyı işaret eden Jim'e bir bakış fırlattı.

Atlıkarınca dönüyordu, tamam, ama...

Tersine dönüyordu.

Atlıkarınca motorunun içindeki ufak org sinirli aygır titreyişi davullarını takırdatıp şakırdatıyor, hasat ayı büyüklüğündeki zillerini çıngırdatıyor, kastanyetlerini dişliyor ve kamışlarını, düdüklerini ve barok flütlerini boğazına tıkıp, dışarı hıçkırıyordu.

Müzik, diye düşündü Will, o *da* tersten!

Bay Dark birden o tarafa döndü, sanki Will'in düşüncesini duymuş gibi yukarı baktı. Bir rüzgâr, ağacı siyah bir kargaşayla sarstı. Bay Dark omuzlarını silkip başını çevirdi.

Atlıkarınca daha hızlı dönüyordu, haykırarak, atılarak, ters yöne dönüşler yaparak!

Şimdi Bay Cooger, alevlenen kızıl saçları ve yangın mavisi gözleriyle, son bir kontrol yaparak, panayır yolunu adımlıyordu. Ağaçlarının altında durdu. Will adamın üzerine tükürebilirdi. Sonra atlıkarınca uzak diyarlardaki köpeklerin ulumasına neden olan özellikle vahşice, soğukkanlı bir cinayet çığlığı attı ve Bay Cooger, fırıldak gibi, koştu ve bulunmamış ve asla keşfedilmeyecek hedeflere doğru daireler çizen sonsuz bir geceyi kuyruk önde, baş arkada gelecek şekilde kovalayan, tersine dönen bir hayvan evrenine atladı. Pirinç sopalara eliyle vurarak, kendini, diken diken kızıl saçları, pembe yüzü ve inanılmaz derecede keskin mavi gözleriyle, müzik onunla birlikte içe çekilmemiş soluk gibi hızla tersten ciyaklarken, tersine dönerek, tersine dönerek, sessizce oturduğu bir yere fırlattı.

Müzik, diye düşündü Will, nedir bu? Ve her şeyden önce tersine çalındığını nereden biliyorum? Dala sarıldı, melodiyi kapmaya, sonra da aklında düzden çalmaya çalıştı. Ama pirinç çanlar, davullar göğsünü çekiçliyorlar, kalbinin hızını öylesine değiştiriyorlardı ki, nabzının tersindiğini, kanının huysuz atışlarla bütün etinin içinden geri döndüğünü hissediyordu, bu

yüzden neredeyse düşecek kadar sallandı, bu yüzden bütün yaptığı yapışmak, solgun bir şekilde asılmak ve tersine dönen makinenin ve kenarda, motorun kontrollerinin başında tetikte olan Bay Dark'ın görüntüsünü içmekti.

Yeni şeyin oluşumunu ilk fark eden Jim'di, çünkü Will'i tekmeledi, bir kere, Will baktı ve Jim bir sonraki turda geçerken makinedeki adama çılgınca bir şekilde işaret etti.

Bay Cooger'ın yüzü pembe mum gibi eriyordu.

Elleri bir bebeğin ellerine dönüşüyordu.

Kemikleri giysilerinin altına doğru çöktü; sonra giysileri de küçülen bedenine uyacak şekilde çekti.

Yüzü gitgide titriyordu ve her dönüşte adam biraz daha eridi.

Will, Jim'in başının daireler çizerek döndüğünü gördü.

Tersine sürüklenen aycıl bir düş gibi döndü atlıkarınca, atlar zorlanıyor, müzik arkalarından nefes nefese kalıyordu, Bay Cooger, gölge kadar basit, ışık kadar basit, zaman kadar basit, gençleşirken. Ve daha da gençleşirken. Ve daha da gençleşirken.

Her seferinde daha genç yıllara doğru eriyen sıcak mumlar gibi biçim alan kemikleriyle tek başına oturduğunu görecek şekilde döndü. Sakin bir şekilde kendini onlardan uzaklaştırırken, kendisinden uzaklaşan ateşli takımyıldızlara, çocuk barındıran ağaçlara bakıyordu ve burnu küçüldü ve tatlı balmumu kulakları kendilerini ufak pembe güllere dönüştürdü.

Artık, geriye sarmallanan yolculuğuna başladığındaki gibi kırk yaşında olmayan Bay Cooger, on dokuz yaşındaydı.

Tersine dönerek, at, direk, müzik geçidi devam etti, erkek genç erkeğe, genç erkek de çabucak oğlan çocuğuna dönüştü...

Bay Cooger on yedi yaşındaydı, on altı...

Göğün ve ağaçların altında bir tur daha ve bir tur daha ve fısıldayan Will, dönüşleri, dönüşleri sayan Jim, bu arada gece havası, güneş metali pirincin sürtünmesinden, hayvanların tersine döndürülmüş ateşli uçuşundan dolayı yaz sıcağı gibi ısındı, balmumu bebeği eritti, eritti ve daha da tuhaf müziklerle arındırdı, ta ki hepsi susana, hepsi sessizliğe gömülene, atlıkarınca pirinçlerini kapatana, hırdavat motorları tıslayarak durana dek ve Arap kum saatlerinden yukarı üflenen çöl kumları gibi son bir sızlamayla, atlıkarınca yosunlu sularda sallanıp hareketsiz kaldı.

Oyulmuş beyaz tahta kızak iskemlesinde oturan figür çok küçüktü.

Bay Cooger on iki yaşındaydı.

Hayır. Will'in ağzı kelimeyi biçimlendirdi. Hayır. Jim'inki de aynı şeyi yaptı.

Ufak şekil sessiz dünyadan aşağı indi, yüzü gölgede, ama elleri, yeni doğanların kırışık pembesi, çıplak karnaval ışığında ileri uzandı.

Garip, erkek–oğlan çocuğu bakışlarını yukarı, aşağı, bir yerlerde korku, çevrede dehşet ve panik arayarak fırlattı. Will kendini top haline getirdi ve gözlerini kapadı. Korkunç bakışın yaprakların arasından üflenen iğneler gibi fırladığını, geçtiğini hissetti. Sonra, tavşan koşusuyla, ufak şekil boş yolda söndü.

Yaprakları kenara ilk çeken Jim oldu.

Bay Dark da akşam sessizliğinde gözden kaybolmuştu.

Jim'in yere düşmesi sonsuza dek sürmüş gibiydi. Will arkasından düştü ve ikisi de kalktılar, korkularından dolayı gürültüyle, sessiz pandomim darbeleriyle sarsılmış, geceye ve bilinmeyene koştukları için çok daha fazla sersemletici hale gelen

olaylarla mahvolmuş halde. Ve, ufak gölgenin acele ettiğini, onları çayırın karşısına doğru çektiğini görerek her biri diğerinin koluna sarılırken, ortak şaşkınlıklarından ve titremelerinden ilk söz eden Jim'di.

"Ah, Will, keşke eve gidebilseydik, keşke yemek yiyebilseydik. Ama artık çok geç, gördük! Daha fazlasını görmemiz gerek! *Değil mi?*"

"Tanrım," dedi Will perişan bir halde. "Sanırım öyle."

Ve birlikte koştular, dışarıda ne olduklarını bilmedikleri şeyi, muhtemelen kimsenin nerede olduğunu tahmin edemeyeceği yere doğru izleyerek.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Karayolu üzerinde güneşin son soluk suluboyaları tepelerin ardına saklanmıştı ve kovaladıkları her neyse o kadar ileri-deydi ki bir an bir lamba ışığında görülen, bir an kurtulmuş, karanlığa doğru koşan hızlı bir noktaydı.

"Yirmi sekiz!" diyerek yutkundu Jim. "Yirmi sekiz kere!"

"Atlıkarınca, hıh!" Will başını arkaya attı. "Saydım, tam yirmi sekiz kere geriye doğru döndü!"

İleride, ufak şekil durdu ve geriye baktı.

Jim ve Will bir ağacın arkasına daldılar ve şeklin uzaklaşmasına izin verdiler.

"Nesne," diye düşündü Will. Neden "nesne" diye düşünüyorum. O bir oğlan çocuğu, o bir erkek... yo... o değişmiş bir şey, işte o bu.

Şehir sınırlarına varıp geçtiler ve süratle koşarken, Will şöyle dedi: "Jim, o atlıkarıncaya *iki* kişi binmiş olmalı, Bay Cooger *ve* bu çocuk ve–"

"Hayır. Gözlerimi ondan hiç ayırmadım!"

Berber dükkânının önünden koştular. Will dükkânın penceresinde bir not hem gördü, hem görmedi. Hem okudu hem okumadı. Hatırladı, unuttu. İleri atıldı.

"Hey! Culpepper Caddesi'ne saptı. Çabuk ol!"

"Bir köşeyi döndüler.

"Yok olmuş!"

Lamba ışığında cadde boş ve uzun bir şekilde uzanıyordu. Üstlerine tebeşirle seksek daireleri çizilmiş kaldırımlarda yapraklar uçuşuyordu.

"Will, Bayan Foley bu caddede oturuyor."

"Evet, dördüncü ev, ama–"

Jim yürümeye devam etti, sakin bir şekilde ıslık çalarak, elleri cebinde, Will yanında. Bayan Foley'nin evinin önünde, yukarı baktılar.

Hafifçe ışıklandırılmış ön pencerelerden birinde, birisi dışarı bakarak ayağa kalktı.

Bir oğlan, on iki yaşından ne eksik ne fazla.

"Will!" diye bağırdı Jim, hafifçe. "O oğlan–"

"Yeğeni...?"

"Yeğeniymiş, lanet olsun! Başını geri çek. Belki dudak okuyabiliyordur. Yavaş yürü. Köşeye ve sonra geriye. Yüzünü görüyor musun? Gözleri, Will! İnsanların değişmeyen bir parçasıdır onlar, genç, yaşlı, altı veya altmış yaşında! Bir oğlan yüzü, tamam, ama gözler Bay Cooger'ın gözleriydi!"

"Hayır!"

"Evet!"

İkisi de birbirinin kalbinin süratle çarpışının zevkini çıkarmak için durdular.

"Devam et." Devam ettiler. Jim Will'in kolunu sıkıca tutarak, onu yönlendirdi. "Bay Cooger'ın gözlerini gördün, değil mi? Kafalarımızı birbirine vuracak gibi bizi yukarı kaldırdığında? Oğlanı görmedin mi, hemen turdan sonra? Doğrudan bana baktı, ağaçta saklanırken ve oğlum! bir ocağın kapısının açılması gibiydi! O gözleri asla unutmayacağım! Ve onlar şim-

di buradalar, pencerede! Geri dön. Şimdi rahat, sakin ve hoş bir şekilde geri yürüyelim... Bayan Foley'yi evinde saklanan şeye karşı uyarmalıyız, değil mi?"

"Jim, bak, sen Bayan Foley'ye veya evindeki şeye zerre kadar aldırmıyorsun!"

Jim bir şey demedi. Will'le kol kola yürürken sadece arkadaşına baktı ve bir kere gözünü kırptı, göz kapaklarının parlak yeşil gözlerinin üzerine kapanmasına ve sonra kalkmasına izin verdi.

Ve yine Will Jim'e karşı, yaşlı, neredeyse unutulmuş bir köpeğe karşı her zaman hissettiklerini duydu. Her yılın bir zamanı, aylarca iyi davranmış olan bu köpek dünyaya doğru kaçar, günlerce geri dönmez ve en sonunda dikenli kabuklarla dolu, bir deri bir kemik, bataklık ve çöplüklerin kokusuyla birlikte topallayarak gelirdi; dünyanın kirli yemliklerinde ve pis gübre mekânlarında, sadece ağzına iğnelenmiş aptalca bir gülüşle eve dönmek için dolaşmış olurdu. Baba köpeğe Plato'nun, yabanın filozofunun, adını vermişti, çünkü gözlerinde bilmediği hiçbir şey olmadığını görürdünüz. Geri döndükten sonra, köpek yeniden masumiyet içinde yaşar, şükran tabloları çizerdi, aylarca, sonra yeniden ortadan kaybolur ve her şey yeniden başlardı. Şimdi, burada yürürken, Jim'in ağzının içinde mırıldandığını duyduğunu sandı. Jim'in bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Jim'in kulaklarını dikleştiğini hissetti, yeni karanlığı kokladığını gördü. Jim hiç kimsenin bilmediği kokuları koklar, başka bir zamanı gösteren saatlerin tıkırtısını duyardı. Bayan Foley'nin evinin önünde yeniden durduklarında, bir aşağı, bir yukarı dudağında gezinen dili bile şu anda tuhaftı.

Ön pencere boştu.

"Gidip zili çalacağım," dedi Jim.

"Ne, onunla yüz yüze gelmek için mi?"

"Teyzemin kaşları, Will. Kontrol etmemiz gerek, değil mi? Pençesini sıkıp, gözlerinin içine bakacağım ya da benzer bir şey ve eğer o ise–"

"Bayan Foley'yi onun önünde uyarmayacağız, değil mi?"

"Ona daha sonra telefon ederiz, salak. Hadi gidelim!"

Will içini çekti ve bu evdeki oğlanın Bay Cooger'ı sadece kirpiklerinin arasındaki bir ateşböceği gibi göstererek saklayıp saklamadığını bilmek hem isteyerek hem istemeyerek merdiven yukarı yürütülmesine izin verdi.

Jim zili çaldı.

"Ya o açarsa?" diye sordu Will. "Oğlum o kadar korkuyorum ki, toza dönüşebilirim. Jim, sen niçin korkmuyorsun, niçin?"

Jim titremeyen ellerinin ikisine de baktı. "Kahretsin," diyerek yutkundu. "Haklısın! Korkmuyorum!"

Kapı sonuna kadar açıldı.

Bayan Foley onlara gülümsedi.

"Jim! Will! Ne hoş süpriz."

"Bayan Foley," diye düşünmeden atıldı Will. "Siz iyi misiniz?"

Jim ona bakakaldı. Bayan Foley güldü.

"Neden olmayacakmışım?"

Will kızardı. "Bütün o kahrolası karnaval aynalarından sonra–"

"Saçma, hepsini unuttum bile. Ee, çocuklar, içeri geliyor musunuz?"

Kapıyı açık tuttu.

Will bir ayağını sürüyüp duraladı.

Bayan Foley'nin arkasında, boncuklu bir perde oturma odasının girişinde koyu mavi bir fırtına sağanağı gibi asılı duruyordu.

Renkli yağmurun zemine değdiği yerden bir çift tozlu ufak ayakkabı dışarı uzanıyordu. Sağanağın tam arkasında, kötü oğlan dolaşıyordu.

Kötü mü? Will gözlerini kırpıştırdı. Neden kötü? Çünkü. "Çünkü" yeterli bir nedendi. Bir oğlan, evet ve kötü.

"Robert?" Bayan Foley dönerek, yağmurun koyu mavi, sürekli yağan boncuklarının arasına seslendi. Will'in elini tuttu ve onu yavaşça içeri çekti. "Gel de öğrencilerimden ikisiyle tanış."

Yağmur yana açıldı. Canlı bir şeker pembesi el ileri uzandı, tek başına, sanki holdeki havayı kontrol ediyormuş gibi.

Aman Tanrım, diye düşündü Will, gözlerimin içine bakacak! atlıkarıncanın ve kendisinin geriye, geriye, geriye döndüğünü görecek. Bunun sanki yıldırım çarpmış gibi gözbebeklerime kazınmış olduğunu biliyorum!

"Bayan Foley!" dedi Will.

Şimdi fırtınanın loş, donmuş gerdanlıklarından pembe bir yüz dışarı çıkmıştı.

"Size korkunç bir şey söylememiz gerek"

Jim, susturmak için Will'in dirseğini iyice sıktı.

Şimdi boncukların karanlık sulu akışından bedeni çıkmıştı. Yağmur ufak oğlanın arkasından sustu.

Bayan Foley merakla ona doğru eğildi. Jim şiddetli şekilde dirseğini kavradı. Kekeledi, kızardı ve sonunda ağzındakini dışarı döktü:

"Bay Crosetti!"

Oldukça ani olarak, berrak bir şekilde, berberin penceresi-

ndeki notu gördü. Geçerken hem görülen hem görülmeyen notu:

HASTALIK NEDENİYLE KAPALI.

"Bay Crosetti!" diye tekrarladı ve sonra süratle ekledi, "O... o ölmüş!"

"Ne... berber mi?"

"Berber mi?" diye yankıladı Jim.

"Şu saç kesimini görüyor musunuz?" Will titreyerek, eli başında, döndü. "O yapmıştı. Ve şimdi dükkânın önünden geçtik, bir not asılıydı ve çevredekileri bize–"

"Ne üzücü." Bayan Foley yabancı oğlanı ileri çekmek için uzandı. "Çok üzüldüm. Çocuklar, bu Robert, Wisconsin'deki yeğenim."

Jim elini uzattı. Yeğen Robert eli merakla inceledi. "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Tanıdık geliyorsun," dedi Jim.

Jim! diye haykırdı Will kendi kendine.

"Bir amcama benziyorsun," dedi Jim, baştan aşağı tatlı ve sakin.

Yeğen gözlerini, oğlanın gözbebeklerinin atlıkarıncanın anısıyla döndüğünü görmesinden korkarak sadece yere bakan Will'e çevirdi. Çılgınca, tersten çalan müziği mırıldanmak istiyordu.

Şimdi, diye düşündü, yüzleş onunla!

Doğrudan oğlana baktı.

Ve bu, vahşi ve çılgıncaydı ve yer ayaklarının altından kaydı, çünkü karşısında şirin bir oğlanın yüzü halini almış pembe parlak bir Cadılar Bayramı maskesi vardı, ama sanki Bay Cooger'ın gözlerinin parladığı yerlerde delikler açılmıştı, yaşlı,

yaşlı, mavi yıldızlar kadar parlak, onlar kadar keskin gözler ve bu yıldızlardan ışığın gelmesi bir milyon yıl sürüyordu. Ve parlak balmumu maskede kesilmiş olan ufak burun deliklerinden, Bay Cooger'ın soluğu buhar olarak alınıyor, ama buz olarak veriliyordu. Ve Sevgililer Günü şekeri dil, o sıralı, beyaz şeker özünden dişlerin arkasında oynuyordu.

Bay Cooger'ın göz yarıklarının ardında bir yerlerde, böcek Kodak'ı gözbebekleriyle çıt-çıt ediyordu. Mercekler güneşler gibi patlıyor, sonra dondurucu ve sakin bir şekilde yanıyordu.

Bakışını Jim'e döndürdü. Çıt-çıt. Jim'e ayarlandı odaklandı, çekti, banyosunu yaptı, kuruttu, karanlıkta dosyaladı. Çıt-çıt.

Yine de bu, sadece, bir holde başka iki oğlan ve bir kadınla duran bir oğlandı...

Ve tüm bu zaman zarfında Jim sürekli olarak, tüyleri kabarmadan, oğlana bakıyor, o da Robert'ın resimlerini çekiyordu.

"Siz çocuklar yemek yediniz mi?" diye sordu Bayan Foley. "Biz de şimdi yemeğe oturuyorduk–"

"Gitmemiz gerek!"

Herkes Will'e sanki sonsuza dek orada takılmak istememesine şaşmış gibi baktı.

"Jim–" diye kekeledi. "Annen evde yalnız–"

"Ah, evet," dedi Jim isteksizce.

"Ben ne yapacağımızı buldum." Yeğen dikkatlerinin kendisine dönmesi için bekledi. Yüzleri ona döndüğünde, yeğenin içindeki Bay Cooger, oyuncak kulaklardan dinleyerek, oyuncak çekiciliğinde gözlerden seyrederek, oyuncak bebeğin ağzını Pekinli bir dille bileyerek, sessizce çıt-çıt, çıt-çıt etti. "Bize daha sonra tatlıda katılın, olur mu?"

"Tatlı mı?"

"Willa Teyze'yi karnavala götürüyorum." Oğlan, kadın si-

nirli bir şekilde gülene dek Bayan Foley'nin kolunu okşadı.

"Karnavala mı?" diye bağırdı Will ve sesini alçalttı. "Bayan Foley, demiştiniz ki–"

"Aptalca davrandığımı ve kendimi korkuttuğumu söyledim," dedi Bayan Foley. "Bu gece Cumartesi, çadır gösterileri için ve yeğenime çevreyi göstermek için en iyi gece."

"Biz katılır mısınız?" diye sordu Robert, Bayan Foley'nin elini tutarak. "Daha sonra?"

"Harika!" dedi Jim.

"Jim," dedi Will. "Bütün gün dışarıdaydık. Annen hasta."

"Unuttum." Jim ona en saf yılan zehiriyle doldurulmuş bir bakış fırlattı.

Çat. Yeğen ikisinin röntgenini çekti, ikisini de, şüphesiz, sıcak et içinde titreyen kemikler halinde göstererek. Elini uzattı.

"Yarın öyleyse. Yan gösterilerin orada buluşalım."

"Anlaştık!" Jim ufak eli kavradı.

"Görüşürüz!" Wil kapıdan dışarı fırladı, sonra öğretmene son bir can çekişen yalvarışla döndü.

"Bayan Foley...?"

"Evet, Will?"

O oğlanla gitmeyin, diye düşündü. Gösterilerin yakınına gitmeyin. Evde kalın, lütfen! Ama sonra şöyle dedi:

"Bay Crosetti öldü."

Kadın etkilenmiş biçimde, gözyaşlarını bekleyerek, başını salladı. Ve o beklerken, Will Jim'i dışarı sürükledi ve kapı Bayan Foley'nin ve iki anlaşılmaz oğlanın ve onların Ekim karanlığında merdivenlerden hızla inmelerinin resimlerini içindeki mercekler çıt-çıt ederek çeken pembe ufak yüzün üzerine kapandı, bu arada Will'in kafasında atlıkarınca, yukarıda ağaçların üzerindeki yapraklar rüzgârla çatırdar ve kızarırken, yeni-

den dönmeye başlamıştı. Kenarda, Will şaşkınlıkla söylendi. "Jim, onunla el sıkıştın! Bay Cooger'la! Onunla buluşmayacaksın, değil mi!?"

"O Bay Cooger, tamam. Oğlum, o gözler. Onunla bu gece buluşursam, bütün öldürücü olayı çözeriz. Seni yiyen ne, Will?"

"Beni yiyen mi?" Şimdi basamakların en altında, arada bir bir gölgenin geçtiği boş pencereye bakarak, ateşli ve çılgınca fısıltılarla bir münakaşaya girişmişlerdi. Will durdu. Kafasının içinde müzik döndü. Taş kesmiş bir halde, gözlerini kıstı. "Jim, Bay Cooger gençleşirken, atlıkarıncanın çaldığı o müzik–"

"Eee?"

" 'Cenaze Marşı'ydı! Tersine!"

"Hangi 'Cenaze Marşı'?"

"Hangi mi! Jim, Chopin tek bir parça yazdı. O 'Cenaze Marşı'!"

"Ama niye tersten çalınıyordu?"

"Bay Cooger, yaşlanıp öleceğine gençleşip küçülürken, mezardan uzaklaşıyordu, ona doğru gitmiyordu, değil mi?"

"Will, sen muhteşemsin!"

"Ya, tabii, ama–" Will kasıldı. "O orada. Yine pencerede. Ona el salla. Görüşürüz! Şimdi yürü ve ıslıkla birşeyler çal. Chopin *değil* ama, Tanrı aşkına–"

Jim el salladı. Will el salladı. İkisi de ıslıkla "Oh, Susanna"yı çaldılar.

Gölge yüksek pencerede ufak bir harekette bulundu.

Oğlanlar aceleyle caddede ilerlediler.

YİRMİNCİ BÖLÜM

İki evde iki akşam yemeği bekliyordu.

Jim'e bir anne bağırdı, Will'e bir anne ve bir baba bağırdı.

İkisi de aç karna odalarına gönderildi.

Olay saat yedide başladı. Saat yedi sıfır üçte sona erdi.

Kapılar çarptı. Kilitler şakırdadı.

Saatler tıkladı.

Will kapının yanında durdu. Telefon dışarıya kilitlenmişti. Zaten arasaydı bile, Bayan Foley yanıt vermezdi. Şimdiye kadar çoktan kasabadan çıkmış olmalıydı...ne yazık ki! Her neyse, zaten ne diyebilirdi ki? Bayan Foley, o yeğen, yeğen değil, değil mi? O oğlan, oğlan değil, değil mi? Kadın gülmez miydi? Gülerdi. Çünkü yeğen bir yeğendi, oğlan bir oğlandı veya öyle görünüyordu.

Pencereye döndü. Jim, yolun karşısında, odasında, aynı ikilemle karşı karşıyaydı. İkisi de çabaladı. Pencereleri açmak ve birbirlerine sahne fısıltıları yollamak için vakit çok erkendi. Aşağıda aileleri, tetikte, kulaklarında kristal radyolu şeftali tüyleri uzatmakla meşgûldü.

Oğlanlar kendilerini farklı evlerindeki farklı yataklarının üzerine attılar, zorlu yıllar için bir kenara ayrılmış çikolata paketlerini bulmak için şiltelerini karıştırdılar ve karamsar bir ta-

vırla yediler.

Saatler tıkladı.

Dokuz. Dokuz buçuk. On.

Kapı kolu, Baba kapıyı açarken, hafifçe takırdadı.

Baba! diye düşündü Will. İçeri gir! Konuşmamız gerek!

Ama Baba holde soluğunu çiğnedi. Kapının arkasından sadece utancı, her zaman şaşkın, yarı sersemlemiş yüzü hissedilebiliyordu.

İçeri girmeyecek, diye düşündü Will. Etrafından dolanmaya, etrafından konuşmaya, bir şeyden geri durmaya, tamam. Ama sıra gelip otırmaya, dinlemeye gelince? Ne zaman dinlemişti, ne zaman dinleyecekti?

"Will...?"

Will canlandı.

"Will..." dedi Baba, "...dikkatli ol."

"Dikkatli mi?" diye bağırdı hole gelmekte olan annesi. "Bütün söyleceğin bu mu?"

"Başka ne var ki?" Baba şimdi merdivenlerden iniyordu. "O sıçrıyor, ben sürünüyorum. Böyle iki insanı nasıl bir araya getirebilirsin? O fazlasıyla genç, ben fazlasıyla yaşlıyım. Tanrım, bazen keşke hiç..."

Kapı kapandı. Baba kaldırımda uzaklaşıyordu.

Will pencereyi kaldırıp seslenmek istedi. Birden, Baba gecenin içinde kayboldu. Beni değil, beni merak etme, Baba, diye düşündü, sen, Baba, sen burada kal! Dışarısı güvenli değil! Gitme!

Ama bağırmadı. Ve en sonunda yavaşça pencereyi kaldırdığında, sokak boştu ve kasabanın karşısındaki kütüphanenin o penceresinde ışığın yanmasının bir an meselesi olduğunu biliyordu. Irmaklar taştığında, gökten ateş yağdığında, nasıl da

iyi bir yerdi kütüphane, bir sürü odası, kitapları. Şansınız varsa, sizi kimse bulamazdı. Nasıl bulabilirlerdi ki! –siz '98'de Tanzanya'da, 1812'de Kahire'de, 1492'de Floransa'dayken!?

..dikkatli..."

Baba ne demek istemişti? Korkuyu mu koklamış, müziği mi duymuş, sinsice çadırlarının yanında mı dolaşmıştı? Hayır. Baba yapmazdı, asla.

Will Jim'in penceresine bir bilye fırlattı.

Tık. Sessizlik.

Jim'in karanlıkta, soluğu havada fosforlu gibi, kendi kendine zamanı hesaplayarak oturduğunu hayal etti.

Tık. Sessizlik.

Bu Jim'e uygun değildi. Daha önce her zaman, pencere yukarı kalkar, Jim'in başı, haykırışlarla, gizli tıslamalarla, kıkırtılarla, ayaklanma ve isyan saldırısıyla dolu, dışarı fırlardı.

"Jim, orada olduğunu biliyorum!"

Tık.

Sessizlik.

Baba kasabada bir yerlerde. Bayan Foley malum kişiyle beraber, diye düşündü. Ulu Tanrım, Jim, birşeyler yapmamız gerek! Bu gece!

Son bir küçük bilye fırlattı.

...*tık*...

Aşağıdaki suskun çimlere düştü.

Jim pencereye gelmedi.

Bu gece, diye düşündü Will. Parmak boğumlarını ısırdı. Buz kesilmiş halde gerisingeri yatağına uzandı.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

Evin arkasındaki dar sokakta büyük eski moda, çam kerestelerden yapılmış bir kaldırım vardı. Will'in hatırlayabildiğinden beri, uygarlık, donuk, katı, karşı konulamayan beton kaldırımları düşüncesizce ileri sürdüğünden beri oradaydı. Büyükbabası, güçlü sezgileri ve vahşi dürtüleri olan, kükremeden hiçbir şeyin gitmesine izin vermeyen bir adam, bu yok olan sınır taşı lehine kaslarını germiş ve bir düzine işçiyle on iki metrelik kaldırımı, yıllar boyu güneşte pişmiş, yağmurlarla bereketli şekilde çürümüş halde, tanınlanamaz bir canavarın iskeleti gibi uzandığı dar sokağa taşımıştı.

Kasaba saati onu vurdu.

Yatakta uzanırken, Will Büyükbaba'nın başka bir zamandan gelen bu büyük hediyesini düşündüğünün farkına vardı. Tahta kaldırımın konuştuğunu duymayı bekliyordu. Hangi dilde? Şey...

Oğlanların arkadaşlarını çağırmak için doğrudan evlere gidip zil çaldıkları asla görülmemiştir. Dış duvarlara çamur atmayı, çatı kaplamalarından meşe palamudu sektirmeyi veya tavanarası pencere pervazlarına asılı uçurtmalardan sarkan gizemli notlar bırakmayı tercih ederler.

Jim ve Will için de bu böyleydi.

Geceleri geç vakitte, üzerinden sıçranacak mezartaşları veya aksi insanların bacalarından aşağı kaydırılacak ölü kediler varsa, oğlanlardan biri veya diğeri gizlice ayın altına geçer ve o eski boş yankılar yapan ahenkli tahta kaldırımda bir ksilofon dansı yapardı.

Yıllar boyunca, kaldırım, hava ve iki girişimcinin onu biçimlendirebildiği kadar melodik olana dek, bir la kalasını kaldırıp şuraya çivileyerek, bir fa kalası kaldırıp onu geri koyarak, kaldırımı akort etmişlerdi.

Üzerinde yürünen melodiye göre, gecenin serüvenini söyleyebilirdiniz. Eğer Will Jim'in "Swanee Nehri'nden Aşağı Doğru"nun ilk yedi sekiz notası üzerinde sertçe dolaştığını duyarsa, nehir mağaralarına giden derenin üzerinde ay izi kovalama zamanı olduğunu anlayarak acele ederdi. Eğer Jim Will'in keresteler üzerinde haşlanmış bir teriyer gibi hopladığını ve melodinin uzaktan "Georgia'yı Geçerken" gibi geldiğini duyarsa, bu, kasaba dışında erik, şeftali veya elmaların hasatlanabilecek kadar olgunlaştıkları anlamına gelirdi.

O yüzden bu gece Will onu çağıracak bir melodi duymak için soluğunu tuttu.

Jim, karnavalı, Bayan Foley'yi, Bay Cooger'ı ve/veya uğursuz yeğeni temsil etmek için hangi melodiyi kullanacaktı?

On çeyrek. On otuz.

Müzik yok.

Will'in hoşuna gitmiyordu Jim'in odasında otururak düşünmesi. Neyi? Aynalar Labirenti'ni mi? Orada ne görmüştü? Ve gördüğüne göre, ne planlıyordu?

Will sabırsızca kıpırdandı.

Özellikle Jim'in kendisiyle çadır gösterileri ve çayırda karanlıkta duran her şey arasında bir babanın olmadığını düşün-

mekten hoşlanmıyordu. Ve kendisini çok fazla yanında isteyen bir anneyle, uzaklaşması, dışarı çıkması, özgür gece havasını soluması, daha büyük, daha özgür denizlere doğru akan özgür gece sularını tanıması gerekiyordu.

Jim! diye düşündü, Hadi müziği duyalım!

Ve on otuz beşte, müzik duyuldu.

Jim'in yıldız ışığı altında yukarı zıpladığını, ve yaylı bir kedi gibi, kocaman ksilofonun üzerine indiğini duydu veya duyduğunu sandı. Ve melodi! Eski atlıkarınca orgu tarafından tersten çalınan cenaze ağıdı gibi miydi, değil miydi?!!

Will emin olmak için penceresini kaldırmaya başladı. Ama birden, Jim'in penceresi sessizce yukarı kaydı.

Kalasların üzerinde değildi! Melodiyi yaratan sadece Will'in çılgın dileğiydi! Will fısıldamaya başladı, ama durdu.

Çünkü Jim, tek kelime etmeden, yağmur borusundan hızla aşağı indi.

Jim! diye düşündü Will.

Jim, çimenlikte, sanki ismini duymuş gibi irkildi.

Bensiz gitmiyorsun, değil mi, Jim?

Jim süratle yukarı baktı.

Will'i gördüyse bile, hiçbir işaret yapmadı.

Jim, diye düşündü Will, biz hâlâ dostuz, kimsenin almadığı kokuları alırız, kimsenin duymadığı şeyleri duyarız, kanımız aynı, aynı yöne akıyor. Şimdi, ilk defa, gizlice savuşuyorsun! Beni ekerek!

Ama araba yolu boştu.

Çitlere çarpan bir semender gibi gidiyordu Jim.

Will camdan çıkmış, pencerenin kafeslerinden inmiş ve çiti geçmişti ki, aklına geldi: *Ben* yalnızım. Jim'i kaybedersem, şimdiye kadar ilk defa gece dışarıda yalnız olacağım. Ve nere-

ye gidiyorum? Jim her nereye gidiyorsa oraya.

Tanrım, izin ver yetişeyim!

Jim bir farenin peşindeki siyah bir baykuş gibi sekti. Will baykuşun peşindeki silahsız bir avcı gibi koştu. Gölgelerine Ekim çimenliklerinin üzerinde yelken açtırdılar.

Ve durduklarında...

Karşılarında Bayan Foley'nin evi vardı.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

Jim geriye baktı.

Will, camdan iki yıldız ışığı yuvarlağıyla, gözleriyle, Jim'in ikinci kat pencerelerine doğru bir fısıltıyla seslenen görüntüsünü tutarak, bir çalının arkasındaki çalı, gölgelerin arasındaki bir gölge oldu.

"Hey oradaki...hey

Aman Tanrım, diye düşündü Will, yarılmak ve kırık Aynalar Labirenti camıyla doldurulmak istiyor.

"Hey!"diye bağırdı Jim yavaşça. "Sen...!"

Yukarıda, loşça aydınlatılmış bir gölgelikte bir gölge yükseldi. Ufak bir gölge. Yeğen Bayan Foley'yi eve getirmişti, ayrı ayrı odalarına çekilmişlerdi veya –Ah Tanrım, diye düşündü Will, *umarım* Bayan Foley güvenli bir şekilde evdedir. Belki de, yıldırımsavar satıcısı gibi, o da–

"Hey...!"

Jim, çoğunlukla yazın, geceleri birkaç sokak ötedeki o evdeki gölge gösterisi pencere Tiyatrosundayken hissettiği, o tuhaf, sıcak, soluk soluğa bekleyiş bakışıyla yukarı baktı. Yukarıya sevgiyle, bağlılıkla bakarken, Jim ileri koşmak için tıpkı bir kedi gibi özel bir siyah fare bekliyordu. Diz çökmüş halde, şimdi yavaşça boyu uzuyor gibiydi, sanki kemikleri yukarıda-

ki pencerede duran, şimdi birden yok olan şey tarafından çekiliyormuş gibi.

Will dişlerini gıcırdattı.

Evde gölgenin soğuk bir soluk gibi aşağı kaydığını hissetti. Daha fazla bekleyemedi. İleri fırladı.

"Jim!"

Jim kolunu kavradı.

"Will, sen burada ne yapıyorsun?"

"Jim, onunla konuşma! Buradan çek git. Tanrım, seni çiğneyecek ve kemiklerini tükürecek!"

Will silkinerek kendini kurtardı.

"Will, eve dön! Her şeyi berbat edeceksin!"

"O beni korkutuyor, Jim, ondan ne istiyorsun!? Bu öğleden sonra...labirentte bir şey mi gördün!!?"

"...Evet..."

"Tanrı aşkına, ne!"

Will, Jim'in gömleğinin önünü tuttu, göğüs kemiklerinin altında kalbinin gümbürdediğini hissetti. "Jim–"

"Bırak beni." Jim korkunç derecede sakindi. "Burada olduğunu anlarsa, dışarı çıkmaz. Willy, eğer bırakmazsan, hatırlarım o zaman..."

"Ne zaman?"

"Büyüdüğüm zaman, lanet olası, büyüdüğüm zaman!"

Jim tükürdü.

Will sanki yıldırım çarpmış gibi geri sıçradı.

Boş ellerine baktı ve birisini çenesindeki tükürüğü silmek için kaldırdı.

"Ah, Jim," diye mırıldandı.

Ve atlıkarıncanın hareket ettiğini, siyah gece sularının üzerinde döne döne kaydığını ve Jim'in siyah bir aygıra binmiş,

ağaç gölgeleri altında dönerek, çevrede dolaştığını duydu ve bağırmak istedi, Bak! Atlıkarınca! onun ileri gitmesini istiyorsun, değil mi, Jim? geri yerine ileriye! ve sen onun üzerindeyken, bir tur ve on beş yaşındasın, döner ve on altı, üç kere daha ve on dokuz! müzik! ve sen yirmi ve üstündesin, boyun uzamış! artık hâlâ on üç yaşında olan Jim değilsin, boş yolda neredeyse on dört olan, ben ufakken, ben gençken, ben korkuyorken, benimle birlikte!

Will kolunu geriye attı ve sertçe Jim'in burnuna vurdu.

Sonra Jim'in üzerine sıçradı, onu sarmaladı ve haykırarak yerlerde, çalılıklarda yuvarladı onu. Jim'in ağzını kapattı, doldurdu, kızgın homurtuları ve çığlıkları boğacak şekilde vurmaya ve ısırmaya hazır parmaklarla ezdi.

Ön kapı açıldı.

Will Jim'e gelen havayı kesti, üzerine yattı, ağzını yumruğuyla kilitledi.

Sundurmada bir şey duruyordu. Ufacık bir gölge kasabayı taradı, Jim'i arayarak, ama bulamadan.

Ama bu sadece ufak Robert'tı, arkadaş canlısı yeğen, elleri ceplerinde, sessizce ıslık çalarak, gece havasını solumak için, neredeyse doğal bir şekilde ileri çıkan, kendilerinin yaratması gereken, nadiren kendiliklerinden ortaya çıkan maceralara karşı duydukları merakla oğlanların yapması gerektiği gibi. Jim'le sıkıca harman olmuş, öldürecek derecede Jim'e kenetlenmiş ve bağlanmış halde yukarı bakan Will lambanın ışığı altında, normal oğlanı, havalı bakışı, gösterişsiz duruşu, hiç de bir erkeğin sergilenmediği, içindeki rahat benliği görünce Will daha da sarsılmıştı.

Her an, Robert, çığlık çığlığa, onlarla oynamak, bacaklarını dolamak, kollarını kenetlemek, Mayıs'taki köpek yavruları gi-

bi havlayıp kapmak için atlayabilir, bütün olay onların çimenliğin üzerinde gözlerinden yaşlar gelerek gülmesiyle sona erebilirdi, dehşet tükenmiş, korku bir çiy içinde erimiş, bir hiçlik düşü böyle rüyaların gözler sonuna dek açıldığında ortadan kaybolduğu gibi kaybolmuş şekilde. Çünkü orada gerçekten de yeğen duruyordu, yüzü yuvarlak, canlı ve bir şeftali kadar krema yumuşaklığında.

Ve şimdi çimen üzerinde bütün uzuvları birbirine kenetlenmiş halde gördüğü iki oğlana gülümsüyordu.

Sonra, süratle, içeri daldı. Yukarı koşmuş, etrafı didiklemiş ve aceleyle aşağı inmiş olmalıydı çünkü aniden iki oğlan birbirlerini kamçılayıp, tutup, birbirlerine öfkelenirken, çimenliğin üzerine takırdayan, şıngırdayan bir ışıltı yağmuru indi.

Yeğen sundurma trabzanından sıçradı ve panter yumuşaklığında, gölgesi içine yerleşerek, çimenlerin üzerine indi. Elleri yıldızlarla iştah açıcıydı. Bunları özgürce savurdu. Jim'in yanına bam diye düştüler, kaydılar, göz kırptılar. İki oğlan da onları topa tutan altın ve elmas ateşi yağmuruyla vurularak uzandılar.

"İmdat, polis!" diye bağırdı Robert.

Will öylesine şaşkındı ki, Jim'i bıraktı.

Jim öylesine şaşkındı ki, Will'i bıraktı.

İkisi de soğuk, saçılan buza aynı zamanda ulaştılar.

"Aman Tanrım, bir bilezik!"

"Bir yüzük! Bir kolye!"

Robert tekme attı. Kaldırım kenarındaki iki çöp kutusu gürleyerek devrildi.

Yukarıda bir yatak odası ışığı parladı.

"Polis!" Robert onların ayaklarının dibine son bir ışıltı spreyi püskürttü, bir patlamayı bir kutuya kilitler gibi taze

şeftali gülüşünü kapattı ve caddeden aşağı koştu.

"Bekle!" Jim fırladı. "Sana zarar vermeyeceğiz!"

Will çelme taktı, Jim düştü.

Yukarı kattaki pencere açıldı. Bayan Foley, dizleri üzerinde bir kadın saati tutan Jim'in üzerine eğildi. Will ellerindeki bir kolyeye gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Kim var orada!" diye bağırdı kadın. "Jim? Will? Ellerinizdekiler nedir?"

Ama Jim koşuyordu. Will sadece Bayan Foley odasına bakmak için içeri çekilirken pencerenin bir inlemeyle kendisini boşaltmasını seyredecek kadar durdu. Kadının tam çığlığını duyduğu zaman, onun hırsızlığını keşfetmiş olduğunu biliyordu.

Koşarken, Will tam da yeğenin istediği şeyi yaptığını biliyordu. Geri dönmesi, mücevherleri toplaması, Bayan Foley'ye olanları anlatması gerekirdi. Ama Jim'i kurtarmalıydı!

Çok gerilerde, Bayan Foley'nin yeni çığlıklarının daha fazla ışığı yaktırdığını duydu. Will Halloway! Jim Nightshade! Gece koşucuları! Hırsızlar! Bu biziz, diye düşündü Will, ah Tanrım! Bu biziz! Artık kimse bizim söylediğimiz bir şeye inanmayacak! Ne karnavallar hakkında, ne atlıkarıncalar hakkında, ne de aynalar veya kötü yeğenler hakkında, hiçbir şeye inanmayacaklar!

Ve bu şekilde koştular, yıldız ışığında üç hayvan olarak. Siyah bir su samuru. Bir kedi. Bir tavşan.

Ben, diye düşündü Will, tavşan benim.

Ve rengi beyazdı ve çok korkuyordu.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Karnaval yerine saatte rahat yirmi mil, artı eksi bir mil, süratle vardılar, en önde yeğen, Jim hemen arkasında ve Will en geride, nefes nefese, ayaklarında, başında, kalbinde yorgunluktan av tüfeği patlamalarıyla.

Korkmuş halde koşan yeğen arkasına, gülümsemeden, baktı.

Onu kandırdım, diye düşündü Will, izleyemeyeceğimi hesaplamıştı, polisi çağıracağımı, orada takılı kalacağımı, bana inanılmayacağını veya kaçıp saklanacağımı hesaplamıştı. Şimdi onun canına okuyacağımdan korkuyor ve o atlıkarıncaya atlayıp dönerek benden daha yaşlı ve daha iri olmak istiyor. Ah, Jim, Jim, onu durdurmalıyız, onu genç tutmalıyız, derisini yüzmeliyiz!

Ama Jim'in koşuşundan Jim'den bir yardım gelmeyeceğini biliyordu. Jim yeğenin ardından koşmuyordu. Bedava turlara doğru koşuyordu.

Yeğen ilerideki bir çadırın arkasından kayboldu. Jim onu izledi. Will panayır yoluna vardığında, atlıkarınca canlanıyordu. Tempoda, gürültüde, müziğin gıcırtılı dönüşünde, ufak genç yüzlü yeğen büyük platformda bir gece yarısı tozu girdabında dönüyordu.

Jim, üç metre geride, gözleri yükseklere zıplayan aygırın gözlerinden ateş alarak, atlann sıçramasını seyrediyordu.

Atlıkarınca ileri gidiyordu.

Jim atlıkarıncaya eğildi.

"Jim!" diye bağırdı Will.

Yeğen makine tarafından taşınarak gözden kayboldu. Geri döndüğünde yavaşça çağıran pembe parmaklar uzattı: "...Jim...?"

Jim bir ayağını ileri uzattı.

"Hayır!" Will ileri atıldı.

Jim'e vurdu, onu yakaladı, tuttu; yuvarlandılar; bir yığın halinde düştüler.

Yeğen, şaşkın, karanlıkta fırladı, bir yıl daha yaşlı. Bir yıl daha yaşlı, diye düşündü Will toprakta yatarken, bir yıl daha uzun, bir yıl daha büyük, bir yıl daha gaddar!

"Ah Tanrım, Jim, çabuk ol!" Ayağa fırladı, kontrol kutusuna, pirinç anahtar ve porselen kaplama ve cızırdayan kablolaın karmaşık gizemine koştu. Anahtara vurdu. Ama Jim, arkasında anlaşılmaz sözler mırıldanarak, Will'in ellerine atladı.

"Will, olayı berbat edeceksin! Hayır!"

Jim anahtarı geri çekti.

Will döndü ve arkadaşının yüzüne bir tokat attı. İkisi de birbirinin dirseklerine yapıştı, sallandı, itti. Kontrol kutusunun üzerine düştüler.

Will kötü oğlanın, bir yaş daha büyük, geceye doğru kaydığını gördü. Beş veya altı tur daha ve ikisinden de büyük olacaktı.

"Jim, bizi öldürecek!"

"Beni öldürmeyecek, hayır!"

Will bir elektrik ısırığı hissetti. Haykırdı, geri çekildi, anah-

tar koluna vurdu. Kontrol kutusu tükürdü. Şimşek göğe yükseldi. Jim'le Will, patlamayla savrularak, atlıkarıncanın çılgınca dönmesini seyrettiler.

Kötü oğlan, pirinç bir ağaca yapışmış halde yanlarından geçerken ıslıkladı. Lanet okudu. Tükürdü. Rüzgârla, merkezkaç kuvvetiyle güreşti. Atların, sopaların arasından atlıkarıncanın kenarına yol açmaya çabalıyordu. Yüzü geldi, gitti, geldi, gitti. Pençe attı. Anırdı. Kontrol kutusu mavi sağanaklar fışkırttı. Atlıkarınca hoplayıp sıçradı. Yeğen kaydı. Düştü. Siyah bir aygının çelik toynağı onu çifteledi. Kan kaşını damgaladı.

Jim tıslad, yuvarlandı, pislendi, Will onu fazlasıyla zorluyor, çimlere yapıştırıyor, haykırışı haykırışla değiştiriyordu, ikisi de korkudan solgundu, kalp kalbe vuruyordu. Anahtardan gelen elektrik şimşekleri beyaz yıldızlarda bir havai fişek patlaması yarattı. Atlıkarınca otuz, atlıkarınca kırk –"Will, bırak bineyim!"– atlıkarınca elli defa döndü. Org uludu, buhar kaynattı, kurudu, sonra hiçbir şey çalınadı, notaları borulardan kaynayan cıvıltılar gibi anlaşılmazdı. Yıldırım kendini terli, savrulmuş oğlanların üzerine saldı, dönerken yollarını aydınlatmak üzere atların sessiz koşusuna alev getirdi, platform üzerinde yatan, artık bir oğlan değil bir adam, bir adam değil bir adamdan çok daha fazlası, daha fazla ve daha da fazlası olan figürle, dönüyor, dönüyordu.

"O, o, of, o, bak, Will, o–" dedi nefes nefese Jim ve hıçkırarak ağlamaya başladı, çünkü yere kapanmış, sımsıkı çivilenmişken yapılabilecek tek şey buydu. "Ah Tanrım, Will, kalk! Onu geri döndürmemiz gerek!"

Çadırlarda ışıklar parladı.

Ama kimse dışarı çıkmadı.

Neden? diye düşündü Will çılgınca. Patlamalar mı? Elektrik

fırtınası mı? Ucubelerin bütün dünyanın panayır yoluna atladığını mı sanıyor? Bay Dark nerede? Kasabada mı? Hayra alamet olmayan birşeyler peşinde? Ne, nerede, neden?

Atlıkarıncanın platformu üzerinde serilmiş yatan, can çekişen figürün kalbini süper hızlı, sonra yavaş, hızlı, yavaş, çok hızlı, çok yavaş, inanılmaz derece hızlı, sonra kışın beyaz bir gecede gökyüzünden ayrılan ay kadar yavaş attırdığını duyduğunu sandı.

Atlıkarıncanın üstündeki birisi, bir şey, hafifçe inledi.

Tanrı'ya şükür, hava karanlık, diye düşündü Will. Tanrı'ya şükür, göremiyorum. Orada birisi gidiyor. Buraya bir şey geliyor. Orada, her neyse, yeniden gidiyor. Orada... orada...

Tüyler ürperten makinenin üzerindeki solgun bir gölge sallanarak ayağa kalkmaya çabaladı, ama çok geçti, geç, daha da geç, çok geç, her şeyden geç, ah, çok geç. Gölge ufalandı. Atlıkarınca, dönen dünya gibi, havayı, güneş ışığını, mantık ve anlayışı kamçılayarak uzaklaştırdı, sadece karanlık, soğuk ve yaş bıraktı geride.

Son bir kusmayla, anahtar kutusu kendini tamamen havaya uçurdu.

Bütü karnaval ışıkları göz kırptı.

Atlıkarınca kendini soğuk gece rüzgârının içinde yavaşlattı.

Will, Jim'i bıraktı.

Kaç kere, diye düşündü Will, döndü atlıkarınca? Altmış mı, seksen mi... doksan mı...?

Kaç kere? dedi baştan aşağı kâbusla kaplı Jim'in yüzü, artık hiçbir şeyin, kalplerini, ellerini ve kafalarını, hiçbir yere geri gönderemeyeceği durmuş bir dünyanın, ölü atlıkarıncanın, titreyip ölü çimler üzerinde durmasını seyrederken.

Ayakkabıları fısıldarken, yavaşça atlıkarıncaya yürüdüler.

Gölgeli figür yakın kenarda, tahta platformda, yüzü öteye dönük, uzanıyordu.

Bir el platformdan sarkmıştı.

Bir oğlana ait değildi.

Ateşte büzüştürülmüş kocaman bir balmumundan ele benziyordu.

Adamın saçları uzun, örümceğimsi, beyazdı. Soluyan karanlıkta ipekotu gibi uçuşuyordu.

Yüzü görmek için eğildiler.

Gözler, mumyalanmış gibi kapalıydı. Burun, kıkırdakların altına çökmüştü. Ağız, harap olmuş bir beyaz çiçekti, taçyapraklar arasından hafif mırıltıların iç çektiği sıkılı dişlerin üzerinde ince bir balmumu kılıf gibi bükülmüştü. Adam giysilerinin içinde ufaktı, bir çocuk kadar ufak, ama uzun boylu, uzatılmış gibi ve yaşlı, çok yaşlı, çok çok yaşlı, doksan değil, yüz değil, hayır, yüz on değil, olanaksız şekilde yüz yirmi veya yüz otuz yaşında.

Will dokundu.

Adam albino bir kurbağa kadar soğuktu.

Ay bataklıkları ve eski Mısır sargıları kokuyordu. Müzelerde, nikotinli çarşaflara sarılmış, cam içine mühürlenmiş olarak bulunan bir şeydi.

Ama canlıydı, bebek gibi sızlanıyor ve gözlerinin önünde hızlı, çok hızlı bir şekilde, ölüme doğru çekiliyordu.

Will atlıkarıncanın yanına kustu.

Sonra, birbirlerinin üzerine düşerek, Jim ve Will çılgın yaprakları, inanılmaz çimenleri, gerçek olmayan toprağı, uyuşmuş ayakkabılarıyla balyozlayarak panayır yolundan kaçtılar...

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kavşağın üstünde, terk edilmiş halde sallanan, yüksek, teneke gölgelikli ark lambasına pervaneler tıklıyordu. Aşağıda, kırlık yabanın ortasında terk edilmiş bir benzin istasyonunda başka bir tıklama vardı. Gece tepelerinin arkasında bir yerlerde kaybolmuş kişilerle konuşan, tabut büyüklüğünde bir telefon kulübesine, her yarasa geçişinde, yıldızların üzerinden her bulut geçişinde birbirlerine sarılan, iki beyaz suratlı oğlan tıkılmıştı.

Will telefonu bıraktı. Polis ve ambülans geliyordu.

İlk önce o ve Jim birbirlerine bağırmış-fısıldamış-hırıldamıştı tökezleyerek koşarken: eve gitmeleri, uyumaları, unutmaları gerekiyordu –hayır! batıya giden bir yük trenine binmeliydiler! –hayır! çünkü, Bay Cooger, eğer ona yaptıklarından sağ çıkarsa, o yaşlı adam, o yaşlı yaşlı yaşlı adam, onları bulana ve parçalarına ayırana kadar bütün dünyada kendilerini izlerdi! Tartışarak, titreşerek, kendilerini bir telefon kulübesinde buldular ve şimdi polis arabasının, sireni inleyerek, arkasında ambülansla, yol boyunca hoplayıp zıpladığını görüyorlardı. Bütün adamlar etrafında pervanelerin dolaştığı ışıkta dişleri takırdayan iki oğlana bakıyordu.

Üç dakika sonra hepsi karanlık panayır yolunda ilerliyor-

lardı, Jim konuşarak, geveleyerek yol gösteriyordu.

"Yaşıyor. Yaşıyor olmalı. Bunu yapmak istemedik! Üzgünüz!" Siyah çadırlara baktı. "Duydunuz mu? Üzgünüz!"

"Sakin ol, oğlum," dedi polislerden biri. "Devam et."

Gece yarısı mavileri içinde iki polis, hayaletlere benzer iki stajyer tıp öğrencisi, iki oğlan, dönme dolabın yanından son dönüşlerini yaptılar ve atlıkarıncaya ulaştılar.

Jim homurdandı.

Atlar havuzun tam ortasında gece havasını ayakları altında eziyorlardı. Yıldız ışığı pirinç direklerde parlıyordu. Hepsi buydu.

"Gitmiş..."

"Buradaydı, yemin ederiz!" dedi Jim. "Yüz elli, iki yüz yaşında ve bu yüzden ölüyordu!"

"Jim," dedi Will.

Dört adam huzursuzca kıpırdandı.

"Onu bir çadıra götürmüş olmalılar." Will yürümeye başladı. Bir polis dirseğini tuttu.

"Yüz elli yaşında mı dedin?" diye sordu Jim'e. "Neden üç yüz değil?"

"Belki üç yüzdü! Ah Tanrım!" Jim haykırarak döndü. "Bay Cooger! Yardım getirdik!"

Ucubeler Çadırı'nda ışıklar göz kırptı. Ark ışıkları üzerlerinde parlarken, öndeki kocaman bayraklar gürlediler ve şiddetle çarptılar. Polisler gözlerini yukarı çevirdiler. Her biri kendi farklı bayrağına resmedilmiş olan BAY İSKELET, TOZ CADISI, EZİCİ, LAV İÇİCİ VESUVIO! kocaman, yumuşak bir şekilde dans ettiler.

Jim hışırdayan ucube gösterisi girişinde durakladı.

"Bay Cooger?" diye yalvardı. "Orada...mısınız?"

Çadır bezleri ılık bir aslan havası yaydılar.

"Ne?" diye sordu bir polis.

Jim kıpırdayan bayrakları okudu.

'Evet,' dediler. 'İçeri girin,' dediler."

Jim içeri girdi. Diğerleri takip etti.

İçeride, çaprazlanmış çadır direği gölgelerinin arasından yüksek ucube platformlarına ve orada bekleyen bütün dünyayı dolaşmış, yüzlerinden, kemiklerinden, zihinlerinden sakatlanmış yaratıklara doğru kısık gözlerle baktılar.

Yakındaki çürük bir oyun masasında dört adam üzerlerine ay yaratıkları ve kanatlı güneş sembollü adamlar basılı kavuniçi, limon yeşili, güneş sarısı iskambil kâğıtlarıyla oynuyorlardı. İşte insanın bir pikolo gibi çalabileceği elleri böğründe İskelet; işte her gece söndürülüp, şafakta şişirilebilecek Balon; işte paket postayla sudan ucuza postalanabilecek Siğil olarak tanınan cüce; ve onu yanında daha da minik bir zaman ve hücre kazası, o kadar ufak ve öylesine tünemiş bir Cüce, ki önünde, artritli ve titrek meşe budağı parmakların arasında duran kâğıtların arasından yüzünü göremiyordunuz.

Cüce! Will irkildi. Şu ellerde bir şey var! Tanıdık, bildik. Nereden? Kim? Ne? Ama gözleri hareket etti.

Karşıda Mösyö Giyotin duruyordu, siyah uzun çoraplar, siyah tozluk, başının üzerinde siyah kukuleta, kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuş, kıyma makinesinin yanında dik ve gergin, bıçak çadır göğünde yükselmiş, uzayı bölmeye fazlasıyla hevesli, kıvılcımlar ve meteor parlamalarından oluşmuş aç bir bıçak. Aşağıda, kafa beşiğinde, bir manken çabuk bir sonu bekleyerek yayılmış yatıyordu.

Şurada Ezici duruyordu, tamamen ip ve tendonlardan oluşmuş, baştan aşağı çelik ve demir, kemik satıcısı, çene çatlatı-

cısı, nal keramela dönüştürücüsü.

Ve şurada ısınmış dilli, haşlanmış dişli, çadırın çatısı boyunca yerleşmiş gölgeleri çizgi çizgi aydınlatan bir alev dönme dolabı tıslayarak, havada ateş topu demetleri döndüren Lav İçici, Vesuvio.

Yanında, bölmelerde, otuz kadar başka ucube, Lav İçici bakıp içeri girenleri görene ve evrenini düşürene kadar alevlerin uçmasını izliyordu. Güneşler bir su küvetinde boğuldu.

Buhar kabararak yükseldi. Hepsi bir tablo halinde dondular.

Bir böcek vızlamayı kesti.

Will hızla etrafa göz attı.

Karşıda, en büyük sahnede, gül kabuklu elinde bir ok borusunun küçük oku gibi duran bir dövme iğnesiyle, Bay Dark, Resimli Adam duruyordu.

Resim kalabalıkları etinin üzerinde taze bir şekilde akıyorlardı. Göbeğine kadar soyunmuş halde, kendini iğneliyor, bu yusufçuk mekanizmasıyla sol avuç içine bir resim ekliyordu. Böcek elinin içine ölmüş bir şekilde iğnelenince, çark etti. Ama Will, arkasından bakarak, bağırdı:

"İşte orada! Bay Cooger orada!"

Polis, tıp öğrencileri, hızlandılar.

Bay Dark'ın arkasında Elektrikli İskemle duruyordu.

Bu iskemlenin üzerinde, son olarak bozulan atlıkarıncanın üzerinde bir kemik ve albino balmumu kütlesi olarak hırıltıyla soluyarak yayılmış halde görülmüş olan, mahvolmuş bir adam oturuyordu. Şimdi yıldırım gücüyle dolu bu aygıtta dikleştirilmiş, desteklenmiş, bağlanmıştı.

"Bu o! O...ölüyordu."

Balon ayakları üzerine indi.

İskelet, uzun boyuyla, arkasına döndü.

Siğil, talaş üzerine pire gibi zıpladı.

Cüce, elindeki kâğıtlarını bıraktı ve bir an deli, bir an aptal gözlerini ileriye, çevreye, yukarıya çevirdi.

Onu *tanıyorum*, diye düşündü Will. Ah Tanrım, ona ne *yapmışlar!*

Yıldırımsavar satıcısı!

Cüce işte buydu. Korkunç bir doğa tarafından iyice sıkıştırılmış, ufacık olana dek ezilmiş, insanlığın sıkılı bir yumruğu haline getirilmiş...

Yıldırımsavarların satıcısı.

Ama o anda güzel bir zamanlamayla iki şey gerçekleşti.

Mösyö Giyotin boğazını temizledi.

Ve yukarıda, çadır bezinden gökyüzündeki bıçak hedefine fırlayan bir şahin gibi aşağı indi. Fısıltı-hışırtı-kayış-fırtına-koşuşturma –güm!

Mankenin kafası, ince ince kesilip düştü.

Ve düşerken, yok edilen, Will'in kendi kafası, kendi yüzü gibi görünüyordu.

Koşup kafayı eline almak, kendi profilini taşıyıp taşımadığını görmek için çevirmek istedi, istemedi. Ama bunu yapmaya nasıl cesaret edebilirdiniz ki? Asla, bir milyar yıl içinde bir kere bile, insan o saz sepeti boşaltamazdı.

İkinci olay oldu.

Dik bir cam girişli tabut bölmenin arkasında çalışan bir tamirci yanlış bir kabloyu serbest bıraktı. Bu, MLLE TAROT, TOZ CADISI levhasının altındaki aletlerde son bir çarkın tıkırdamasına yol açtı. Cam kutunun içindeki balmumu kadının figürü başını salladı ve oğlanlar adamlara yol göstererek yanından geçerlerken, burnunu oğlanların üzerine sabitledi. Soğuk balmumundan eli tabutun içindeki bir çıkıntının üzerindeki Kader

Tozu'nu süpürdü. Gözleri görmüyordu; dantelli karadul ağıyla, siyah ipliklerle sıkıca dikilmişlerdi. Tam anlamıyla balmumundan bir dehşetti, polisler ona bakarken yüzleri ışıldadı ve yollarına devam ettiler, Mösyö Giyotin'e de gösterisi için bir ışıltı fırlattılar ve ilerlerken polisler artık gevşiyorlardı ve geç saatte akrobatların ve düşük nitelikli büyücülerin prova dünyasında rahatsız bir maceraya çağrıldıklarına aldırmıyor gibiydiler.

"Baylar!" Bay Dark ve resim çetesi, çam platform üzerinde ileri doğru dalgalandı, her kolun altında balta girmemiş bir orman, her pazının üzerinde kıvrılmış bir Mısır engereğiyle. "Hoş geldiniz! Tam da zamanında! Bütün yeni gösterilerimizi prova ediyorduk!" Bay Dark el salladı ve bütün tuhaf canavarlar ağızlarını açarak göğsünden dişlerini gösterdi, yürürken, göbek deliği kısılmış moron gözü olarak kullanılmış bir Tepegöz midesinde sarsılıyordu.

Tanrım, diye düşündü Will, o kalabalığı kendisiyle birlikte mi getiriyor, yoksa kalabalık mı onu derisinden tutmuş çekiyor?

Will, ucubelerle dolu bütün platformlardan, sesi boğulmuş talaştan, ucubelerin döndüğünü ve, polislerle tıp öğrencileri gibi, tek bir toplu hareketle içerideki havayı ve çadır göğünü, dikkatleri çekmek için sessiz bağırışlarla idaresi altına alan ve dolduran bu resimli insan kalabalığıyla büyülenmiş şekilde, gözlerini diktiklerini hissetti.

Şimdi arı iğnesiyle dövmelenmiş kalabalığın bir parçası konuşuyordu. Bu Bay Dark'ın, o kaligrafik patlamanın, terleyen teninin üzerindeki o kargaşa içindeki canavarların tren kazasının ardındaki ve üstündeki ağzıydı. Bay Dark göğsünden dışarı org notaları döktü. Kişisel elektrik mavisi nüfusu titredi, tıpkı talaş çadır zemini üzerindeki gerçek ucubelerin titredikleri gibi, tıpkı bunu en gizli iliklerinde duyan Jim ve Will'in de

titremesi ve kendilerini ucubelerden daha fazla ucube hissetmeleri gibi.

"Baylar! Çocuklar! Yeni gösteriyi daha şimdi mükemmelleştirdik! İlk görecek olan sizlersiniz!" diye bağırdı Bay Dark.

Eli hazır vaziyette tabanca kılıfına yuvalanmış birinci polis, o muazzam yaratık ve varlık ağılına gözlerini kısarak baktı. "Bu oğlan dedi ki–"

"Dedi mi?" Resimli Adam havlar gibi güldü. Ucubeler bir şok coşkusuyla yerlerinden fırladılar, sonra karnaval sahibi kendi resimlerini okşayıp yatıştırarak, ki nasıl olduysa bu ucubeleri de okşayıp yatıştırdı, büyük bir rahatlıkla devam edince sakinleştiler. "Dedi mi? Ama ne görmüş ki? Oğlanlar kendilerini hep yan gösterilerde korkutmazlar mı? Ucubeler dışarı fırlayınca tavşan gibi kaçarlar. Ama bu gece, özellikle bu gece!"

Polisler adamın arkasındaki Elektrikli İskemle'ye sıkıştırılmış Erector* yapımı kartonpiyer kalıntıya baktılar.

"O kim?"

"O mu?" Will, Bay Dark'ın dumanla bulutlanmış gözlerini bir ateşin yaladığını gördü, adamın aynı hızla bunu söndürdüğünü gördü. "Yeni gösteri. Bay Elektriko."

"Hayır! İhtiyara bakın! Bakın!" diye haykırdı Will. Polis onun şeytani çığlığını değerlendirmek için döndü.

"Görmüyor musunuz!" dedi Will. "O ölmüş! Onu tutan tek şey bağlar!"

Tıp öğrencileri siyah iskemleye düşmüş ve iskemle tarafından tutulan kocaman kar tanesine baktılar.

Of Tanrım, diye düşündü Will, biz de her şeyin kolay olacağını sanmıştık. Yaşlı adam, Bay Cooger, ölmektedir, o yüz-

**Erector: Metal bir oyuncak yapım seti. Çn.*

den onu kurtarmak için doktor getiririz, böylece bizi affeder, belki, belki karnaval bize zarar vermez, gitmemize izin verir. Ama şuraya bak, bundan sonra ne olacak? O ölmüş! Çok geç! Herkes bizden nefret ediyor!

Ve Will diğerlerinin arasında, gömülmemiş mumyadan, soğuk ağızdan ve donmuş göz kapakları altına kilitlenmiş soğuk gözlerden esen soğuk havayı hissederek durdu. Donmuş burun deliklerinin içerisinde bir tek beyaz kıl kıpırdamıyordu. Bay Cooger'ın çökmüş gömleğinin altındaki kaburgaları taş katılığında ve kilden dudaklarının altındaki dişleri kuru buz soğukluğundaydı. Öğleyin onu dışarı bıraksanız, üzerinden sis yükselirdi.

Tıp öğrencileri birbirlerine baktılar. Başlarını salladılar.

Bunun üzerine polisler bir adım ilerledi.

"Baylar!"

Bay Dark elektrikli pirinç bir kontrol kutusuna bir tarantula el uzattı.

"Şimdi yüz bin volt Bay Elektriko'nun vücudunu yakacak!"

"Hayır, durdurun onu!" diye bağırdı Will.

Polisler bir adım daha attılar. Tıp öğrencileri konuşmak için ağızlarını açtılar. Bay Dark Jim'e çabucak soran bir bakış fırlattı. Jim bağırdı:

"Hayır! Bir sorun yok!"

"Jim!"

"Will, tamam, her şey yolunda!"

"Geri çekilin!" Örümcek, anahtar kolunu kavradı. "Bu adam transta! Yeni gösterimizin bir parçası olarak, onu ipnotize ettim! Onu korkutarak transtan çıkarırsanız, zarar görebilir!"

Tıp öğrencileri ağızlarını kapattılar. Polisler ilerlemeyi bıraktılar.

"Yüz bin volt! Yine de canlı çıkacak, mükemmel bir zihin ve vücutla."

"Hayır!"

Bir polis Will'i tuttu.

Resimli Adam ve üzerine çılgınca yayılmış diğer bütün adamlar ve hayvanlar şimdi anahtarı yakalayıp indirdiler.

Çadır ışıkları söndü.

Polisler, tıp öğrencileri, oğlanlar etleri taş ve çıban halinde sıçradılar.

Ama, şimdi bu çabuk gece yarısı karanlığında, Elektrikli İskemle bir ocak olmuş ve üzerinde ihtiyar adam mavi bir güz ağacı gibi kıvılcımlanıyordu.

Polisler geri sıçradı, tıp öğrencileri öne eğildi, gözlerinde mavi alevlerle, ucubelerin yaptığı gibi.

Resimli Adam, eli anahtara yapışmış halde, yaşlı yaşlı yaşlı adama baktı.

Yaşlı adam çakmaktaşı kadar ölüydü, evet, ama canlı elektrik onu sarmaladı. Soğuk kabuk kulaklarına üşüştü, terk edilmiş taş bir kuyu kadar derin burun deliklerinde parıldadı. Adamın peygamberdevesi parmakları ve çekirge dizleri üzerinde mavi yılan balıklarını süründürttü.

Resimli Adam'ın dudakları iyice açıldı, belki haykırdı, ama o engin kızartma, patlama, adamın ve hapsedildiği iskemlenin üstünde, altında, çevresinde dolanan gücün çarpışı ve cızırtısı arasında kimse duymadı. Canlan! diye bağırdı mırıltı! Canlan! diye bağırdı fırtına gibi esen renk ve ışık. Canlan! diye haykırdı Bay Dark'ın ağzı, ki bunu kimse duymadı, dudak okuyan Jim'den başka, o da bunu zihninde gök gürültüsü kadar yüksek sesle okudu ve aynı şekilde Will, Canlan! dedi yaşlı adamın yaşamasını, ayağa kalkmasını, tıkırdamasını, mırıldanma-

sını, su üretmesini, tükürük biriktirmesini, varlığını ayrıştırmasını, balmumu ruhu eritmesini isteyerek...

"O ölü!" Ama kimse Will'i de duymadı, yıldırım gürültüsüne ne kadar karşı koyarsa koysun.

Canlı! Bay Dark'ın dudakları yalandı ve tadına vardı. Canlı. Canlan. Anahtarı son konumuna getirdi. Yaşa, yaşa! Bir yerlerde, dinamolar hayvansal bir enerjiye itiraz etti, haykırdı, tiz çığlıklar attı, inledi. Işık şişe yeşiline döndü. Ölü, ölü, diye düşündü Will. Ama canlan! diye bağırdı makineler, bunu bağırdı alev ve ateş, bunu bağırdı resimli etin üzerindeki kanı beynine sıçramış kalabalığın ağızları.

Böylece yaşlı adamın saçları dikenleşen buhar gibi kalktı. Tırnaklarından kanayan kıvılcımlar çam kalaslar üzerinde haşlanmış serpintiler damlattı. Yeşil kaynamalar ölü göz kapaklarının içinde mekik dokudular.

Resimli adam yaşlı yaşlı ölü ölü nesnenin üzerine çılgınca eğildi, gururlandığı hayvanlar ter içinde boğuldular, sağ eli çekiçleyici bir emirle havaya savruldu: Yaşa, yaşa.

Ve yaşlı adam canlandı.

Will boğuk bir sesle kendi kendine haykırdı.

Ve kimse duymadı.

Çünkü şimdi, çok yavaş biçimde, sanki gök gürültüsüyle uyandırılmış gibi, sanki elektrik ateşi yeni şafakmış gibi, ölü bir göz kapağı kendini yavaşça açılır gibi soydu.

Ucubeler nefeslerini tuttu.

Fırtınanın oldukça içerlerinde, Jim de haykırıyordu, çünkü Will dirseğini sıkıca kavramıştı ve yaşlı adamın dudakları ayrılır ve dudaklarla ipe dizilmiş dişler arasında korkunç cızırtılar zikzak çizerken, haykırışın kemiklerin içinden boşaldığını hissediyordu.

Resimli Adam elektriği bir sızlanışa kadar düşürdü. Sonra, dönerek, dizleri üzerine düştü ve elini uzattı.

Ta platformun üzerinde, yaşlı adamın gömleğinin altında, bir sonbahar yaprağınınki gibi hafif bir kıpırtı oldu.

Ucubeler soluklarını verdiler.

Yaşlı adam inledi.

Evet, diye düşündü Will, onun için soluyorlar, ona yardım ediyorlar, onu yaşatıyorlar.

Soluk al, soluk ver, soluk al, soluk ver –yine de bir oyun gibi görünüyordu. Ne diyebilir veya ne yapabilirdi?

"...ciğerleri öyle...öyle...öyle..." diye fısıldadı biri.

Arkada cam kutusunun içindeki Toz Cadısı mı?

Soluk al. Ucubeler soludular. Soluk ver. Omuzları çöktü.

Yaşlı adamın dudakları titredi.

.kalp atışı...bir...iki...öyle...öyle..."

Yine Cadı mı? Will bakmaya korktu.

Yaşlı adamın boğazında bir damar, ufak bir saat gibi tıkladı.

Artık çok yavaş şekilde yaşlı adamın sağ gözü tamamen açıldı, sabitlendi, bozuk bir fotoğraf makinesi gibi baktı. Uzayda, sonsuza dek dibi bulunmayan bir deliğin içinden bakmak gibiydi. Isınmaya başladı.

Aşağıda, oğlanlar soğumaya başladı. Şimdi yaşlı ve kâbuslarla korkunç derecede akıllanmış göz, o ezilmiş porselen yüzde kendi başına o kadar geniş ve o kadar derin ve o kadar canlıydı ki, gözün dibinde bir yerlerde kötü yeğen gözetliyordu ucubeleri, tıp öğrencilerini, polisleri ve...

Will'i.

Will kendini gördü, Jim'i gördü, o tek gözde yansıtılan poz vermiş iki küçük fotoğraf olarak. Eğer yaşlı adam göz kırparsa, iki görüntü göz kapağı tarafından ezilecekti!

Dizleri üzerindeki Resimli Adam sonunda döndü ve herkesi gülümsemesiyle rahatlattı.

"Baylar, çocuklar, yıldırımla yaşayan adam gerçekten de burada!"

İkinci polis güldü; bu hareket elini tabanca kılıfından sarsılarak uzaklaştırdı.

Will sağa doğru sürüklendi.

Yaşlı salya-göz, oğlanı boşluğuyla emerek, takip etti.

Will sola kıpırdadı.

Yaşlı adamın bakışı olan balgam da, aynı anda buz gibi dudakları yankılanan bir soluğu, bir çırpınışı şekillendirmek, yeniden şekillendirmek üzere soyularak açıldı. Yaşlı adamın derinliklerinden sesi bedeninin küflü taş duvarlarından sekerek, sonunda ağzından düşene dek, sıçradı:

hoş geldiniz mmmm

Sözcük geri kaçtı.

"hoş gel mmm

Polisler benzer gülümsemelerle birbirlerini dürttü.

"Hayır!" diye bağırdı Will aniden. "Bu bir gösteri değil! O ölüydü! Eğer elektriği keserseniz, yeniden ölür–!"

Will kendi eliyle kendi ağzına vurdu.

Ah Tanrım, diye düşündü, ne yapıyorum ben? Onun yaşamasını istiyorum, böylece bizi affedecek, yaşamamıza izin verecek! Ama, of Tanrım, onun ölmesini daha da fazla istiyorum, hepsinin ölmesini istiyorum, beni öylesine korkutuyorlar ki, midemde kedi büyüklüğünde tüy topakları var!

"Özür dilerim..." diye fısıldadı.

"Dileme!" diye bağırdı Bay Dark.

Ucubeler göz kırpmalar ve bakışlarla bir kargaşa yarattılar. Soğuk cızırdayan iskemledeki heykelden şimdi ne gelecekti?

Yaşlı yaşlı adamın tek gözü kendi kendini yapıştırdı. Ağız, kükürt banyosundaki bir sarı çamur köpüğü gibi çöktü.

Resimli Adam, kendi kendine çılgınca gülümseyerek, anahtarı bir nebze daha indirdi. İhtiyar adamın boş eldivenimsi eline çelik bir kılıç fırlattı.

Yaşlı, sakallanmış yanakların kurumuş müzik kutusu dişlilerinden bir elektrik banyosu iğnelendi. O derin göz bir mermi deliği gibi hızlı göründü. Will'e açlık duyarak, görüntüsünü buldu ve onunla beslendi. Dudaklar buharlandı:

"Oğlanlarrrın çadırrrra sssızzzdığını görrrdüm

Kurutulmuş böğürtüler yeniden doldular, sonra iğneyle delinmiş gibi, hafif feryatlarla bataklık havasını dışarıya üflediler.

Prrrova yapıyorrrrduk bennn de bu oyunnnnu oynnnnamayı düşşşünnndümmm ölü... gibi davranmayı."

Oksijeni bira, elektriği şarap gibi içmek için yeniden bir ara.

ölüyorrr gibi ...yerrre düşşşştüm Oğlannnlarrr...haykırrrrarrak kaççççtı."

İhtiyar adam boğuk bir sesle hece üzerine hece çıkarttı.

"Ha." Ara. "Ha." Ara. "Ha."

Elektrik ıslık çalan dudakları bitiştirdi.

Resimli Adam yumuşak bir şekilde öksürdü. "Bu gösteri Bay Elektriko'yu yoruyor..."

"Ah, elbette." Polislerden biri kıpırdandı. "Özür dileriz." Şapkasına dokundu. "İyi gösteri."

"Güzel," dedi tıp öğrencilerinden biri.

Will süratle tıp öğrencisinin ağzına, bunu söylemenin neye benzediğini görmek için baktı, ama Jim arada duruyordu.

"Çocuklar! Bir düzine bedava giriş!" Bay Dark biletleri uzattı. "İşte!"

Jim ve Will kıpırdamadı.

"Ee?" dedi bir polis.

Will, koyun gibi, alev renkli biletlere uzandı, ama Bay Dark, "İsimleriniz?" deyince durdu.

Memurlar birbirlerine göz kırptı.

"Hadi söyleyin, çocuklar."

Sessizlik. Ucubeler seyretti.

"Simon," dedi Jim. "Simon Smith."

Bay Dark'ın biletleri tutan eli büzüldü.

"Oliver," dedi Will. "Oliver Brown."

Resimli Adam güçlü bir soluk çekti içine. Ucubeler soluk aldılar! Engin, boğazda tutulmamış bir iç çekiş Bay Elektriko'yu kıpırdatabilirdi, kapırdatmış gibi görünüyordu. Kılıcı seğirdi. Ucu Will'in omzuna alevle batmak, sonra Jim'e doğru mavi-yeşil patlamalarla cızırdamak üzere sıçradı. Yıldırım Jim'in omzuna çarptı.

Polisler güldü.

Yaşlı yaşlı adamın tek gözü parıldadı.

"Size budala ve aptallll payesi veriyorum sizi Bay Hastalıklı ve Bay Soluk Yüz olarak adlandınyorum...!"

Bay Elektriko sözlerini bitirdi. Kılıç omuzlanna vurdu.

"Kıssssa... mutsuz... bir ömürrr... ikinize de!"

Sonra ağız yangı kapandı, çiğ gözü yapıştı. Küflü nefesini tutarak, basit kıvılcımlan kanına siyah şampanya gibi üşüştürdü.

"Biletler," diye mırıldandı Bay Dark. "Bedava turlar. Bedava turlar. İstediğiniz zaman gelin. Geri gelin. Yine gelin."

Biletleri kaptı Will, kaptı Jim.

Sıçradılar, çadırdan fırladılar.

Gülümseyen ve her yöne el sallayan polisler acele etme-

den onları izledi.

Gülümsemeyen, beyaz giysileri içinde hayalete benzeyen tıp öğrencileri arkalarından geldi.

Oğlanları polis arabasının arka koltuğuna büzülmüş olarak buldular.

Sanki eve gitmek ister gibi görünüyorlardı.

II

KOVALAMALAR

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

Gözlerinizi açmadan, pencerenizin dışında kışın ilk karının yağmış olduğunu hissetmeniz gibi, kadın da her odada aynaların kendisini beklediğini hissetti.

Bayan Foley, birkaç yıl önce, ilk defa evinin, kendisinin parlak gölgeleriyle dolup taştığının farkına varmıştı. Bu durumda en iyisi, holdeki, dolapların üzerindeki, banyodaki soğuk Aralık buzu tabakalarını görmezden gelmektir. İnce buzda paten yapmak en iyisidir, hafifçe. Durursanız, dikkatinizin ağırlığı kabuğu kırabilir. Kabuğun içine batarsınız, öylesine derin, öylesine uzak derinliklerde boğulursunuz ki, bütün Geçmiş orada mezar taşı mermerlerine kazılı durmaktadır. Buzlu su damarlarınıza şırınga edilecektir. Aynanın kenarında ıslanmışsanız, orada, bakışlarınızı Zaman'ın düzeltmelerinden ayıramadan, sonsuza dek orada kalırsınız.

Yine de, bu gece, üç oğlanın koşan ayaklarının yankısı uzaklaşırken, evinin aynalarına kar düştüğünü hissetmeyi sürdürdü. Havalarını kontrol etmek için çerçeveleri iteklemek istedi. Ama bunu yapmanın bütün aynaların her nasılsa kendisini milyarlarca kat çoğaltmasından, genç kız olmak için uygun adım ilerleyen bir kadınlar ordusu ve sonsuz sayıda küçük çocuk olmak için uygun adım ilerleyen bir genç kızlar or-

dusu meydana getirmesinden korkuyordu. Tek bir eve tıkıştırılmış o kadar insan havasızlıktan boğulmaya neden olurdu.

Pekiyi, aynalar, Will Halloway, Jim Nightshade konusunda ne yapmalıydı ve tabii... yeğen hakkında?

Tuhaf. Neden *benim* yeğenim demedim?

Çünkü, diye düşündü, kapıdan girdiği andan itibaren oraya ait değildi, kanıtları kanıt değildi, kadın sürekli bekleyip durmuştu... neyi?

Bu gece. Karnaval. Müzik, duyulması gereken, atlar ve arabalar, binilmesi gereken lunapark aletleri, demişti yeğen. Kışın uyuduğu labirentten uzak dur. Yonca, ballıbaba ve vahşi nane kadar tatlı, yazın hoş vakitlerini geçirdiği atlıkarıncayla çevrede yüz.

Henüz üzerinden ortalığa saçılmış mücevherleri toplamadığı gece çimenliğine baktı. Bir şekilde bunun, şömine rafından aldığı şu bileti kullanmasına engel olabilecek iki oğlandan kurtulmak için yeğenin kullandığı bir yol olduğunu tahmin ediyordu:

ATLIKARINCA. BİR KİŞİLİK.

Yeğenin geri gelmesini beklemişti. Geçen zamanla birlikte, kendi başına hareket etmesi gerekiyordu. Jim ve Will gibilerden gelebilecek müdaheleyi yok etmek, hayır, yavaşlatmak için bir şey yapılmalıydı. Kimse onunla yeğeni, onunla atlıkarınca, onunla hoş biçimde kayan dönme yazı arasında durmamalıydı.

Yeğen, hiçbir şey söylemeyerek, sadece ellerini tutarak ve ufak pembe ağzından kadının yüzüne pişmiş elmalı kek kokusu soluyarak, bu kadarını söylemişti.

Kadın telefonu kaldırdı.

Kasabanın karşısında, yıllar boyunca bütün kasabanın gör-

müş olduğu gibi, taş kütüphane binasındaki ışığı gördü. Numarayı çevirdi. Alçak bir ses yanıt verdi. Kadın konuştu:

"Kütüphane mi? Bay Halloway? Ben Bayan Foley. Will'in öğretmeni. Lütfen, on dakika içinde benimle karakolda buluşun... Bay Halloway?"

Bir sessizlik.

"Hâlâ *orada* mısınız...?"

YİRMİALTINCI BÖLÜM

"Oraya ilk gittiğimizde," dedi tıp öğrencilerinden biri. "Yemin edebilirdim ki... yaşlı adam ölmüştü."

Cankurtaran ve polis arabası kasabaya geri giderken, kavşakta aynı anda durmuştu. Tıp öğrencilerinden biri seslenmişti. Şimdi polislerden biri yanıt verdi.

"Dalga geçiyorsun!"

Tıp öğrencileri cankurtaranlarında oturdular. Omuzlarını silktiler.

"Ya. Tabii. Dalga geçiyoruz."

Yüzleri üniformaları kadar sessiz ve beyaz bir halde, yollarına devam ettiler.

Polis arabası, Jim ve Will arka koltukta büzülmüş halde daha fazla şey söylemeye çalıştılar, cankurtaranı izledi, ama polisler konuşmaya ve gülüşmeye, olan her şeyi birbirlerine yeniden anlatmaya başladılar, bu yüzden Will ve Jim yine yanlış isimler vererek, karakolun köşesindeki sokakta oturduklarını belirterek, yalan söylemek zorunda kaldılar.

Polislerin onları karakolun yanındaki iki karanlık evde bırakmasına izin verdiler, o sundurmalarda koşup kapı kollarına yapıştılar ve devriye arabasının köşeyi dönüp karakola girmesini beklediler, sonra aşağı indiler ve takip ettiler, gece yarısın-

da güneş renkleriyle bezenmiş karakolun sarı ışıklarına bakarak durdular ve Will yana bakıp, Jim'in yüzünde bütün gecenin olaylarının gelip gittiğini, Jim'in karakol pencerelerini sanki her an, karanlık her odayı doldurabilir ve ışıkları sonsuza dek söndürebilirmiş gibi seyrettiğini gördü.

Kasabaya gelirken, diye düşündü Will, ben biletlerimi attım. Ama –bak...

Jim'inkiler hâlâ onda, elinde.

Will titredi.

Artık ölü adamlar yaşadığına ve sadece sıcaktan beyaza dönmüş elektrikli iskemleler sayesinde yaşadığına göre, Jim ne düşünüyor, istiyor, planlıyordu? Hâlâ karnavalları o kadar çok seviyor muydu? Will araştırdı. Hafif yankılar, evet, Jim'in gözlerine geliyor, gidiyorlardı, çünkü Jim, her şeye rağmen, Jim'di, elmacık kemiklerinin üzerine düşen Adalet'in sakin ışığıyla burada dururken bile.

"Polis Şefi," dedi Will. "O bizi dinleyecektir–"

"Yaa," dedi Jim. "Sadece kelebek ağı çağıracak kadar uzun süre uyanık kalacaktır. Kahretsin, William, kahretsin, son yirmi dört saattir olanlara ben bile inanmıyorum."

"Ama artık suçun ne olduğunu bildiğimize göre, daha yüksek birini bulmalı, denemeye devam etmeliyiz."

"Pekiyi, suç ne? Karnaval o kadar kötü ne yaptı? Bir kadını bir ayna labirentiyle mi korkuttu? Ne var, kendi kendini korkutmuştur, diyecektir polis. Bir evi mi soydu? Pekâlâ, hırsız nerede? Yaşlı bir adamın derisinin altında mı saklanıyor? Kim inanır buna? Kim yaşlı bir adamın aslında on iki yaşında bir çocuk olduğuna inanır? Başka hangi suç var? Bir yıldırımsavar satıcısı mı kayboldu? Tabii ve çantasını bıraktı. Ama kasabadan ayrılmış da olabilir–"

"Yan gösterideki cüce–"

"Onu ben gördüm, sen gördün, biraz yıldırımsavarcıya benziyor, tamam, ama bir kez daha, onun hiç kocaman olduğunu ispatlayabilir misin? Hayır, tıpkı Cooger'ın küçük olduğunu ispatlayamayacağın gibi, o yüzden buraya yapıştık kaldık, Will, kaldırıma, elimizde gördüklerimizden başka kanıt olmadan ve biz sadece çocuğuz, bizim sözümüze karşılık karnavalın sözü ve polis zaten orada hoş vakit geçirdi. Of lanet, olay karma karışık. Keşke, keşke hâlâ Bay Cooger'dan özür dilemenin ufak bir yolu olsaydı–"

"Özür dilemek mi?" diye haykırdı Will. "İnsan yiyen bir timsahtan mı? Jehosaphat!* O ulmer ve goflarla iş yapamayacağımızı hâlâ anlamıyorsun!"

"Ulmerler mi? Goflar mı?" Jim arkadaşını düşünceli bir şekilde süzdü, çünkü bunlar rüyalarında çekiştiren, yönlendiren ve çöken yaratıklara oğlanların verdikleri isimlerdi. William'ın kötü rüyalarında, "ulmerler" inleyip abuk sabuk şeyler söylerlerdi ve yüzleri yoktu. Jim'in aynı derecede kötü rüyalarında, "goflar", bu ismi onlara özellikle vermişti, canavar beze hamuru mantarları olarak büyürler ve yeterince büyük oldukları için kedilerle beslenen örümceklerle beslenen farelerle beslenirlerdi.

"Ulmerler! Goflar!" dedi Will. "Üzerine on tonluk bir kasanın düşmesi mi gerekiyor? İki adama neler olduğuna bir bak, Bay Elektriko ve o korkunç deli cüce! O kahrolası makinede insanların başına her türlü kötü şey gelebilir. Biliyoruz, gördük. Belki yıldırımsavarcıyı o şekilde bilerek ezdiler, belki de birşeyler ters gitti. Gerçek olan, bir şarap mengenesine girdiği, üzerinden buharla dönen bir atlıkarıncanın geçtiği ve şimdi öylesine delirmiş ki, bizi bile tanımıyor! Bu mi-

*Yahuda kralларından biri. Çn.

dende korkudan kramplara yol açmıyor mu, Jim? Hatta, Bay Crosetti bile–"

"Bay Crosetti tatile çıktı."

"Belki evet, belki hayır. Dükkânı orada. Not da orada: HASTALIK NEDENİYLE KAPALI. Nasıl bir hastalık, Jim? Gösteride çok fazla şeker mi yedi? Herkesin favorisi olan alette onu deniz mi tuttu?"

"Kes şunu, Will."

"Hayır, efendim, kesmeyeceğim. Tabii, elbette, atlıkarınca kulağa harika geliyor. Sürekli olarak on üçünde olmanın benim hoşuma gittiğini mi sanıyorsun? Hiç de değil! Ama Tanrı aşkına, Jim, yüzleş bununla, gerçekten yirmi yaşında olmak istemiyorsun sen!"

"Bütün yaz boyu başka neden söz ettik ki biz?"

"Söz ettik, evet. Ama kendini kafa üstü o karamela makinesine atar ve kemiklerini uzattırırsan, Jim, o zaman kemiklerinle ne yapacağını bilemezsin!"

"Bilirim," dedi Jim, gecenin içinde. "Bilirim."

"Tabii. Çeker gider ve beni burada bırakırsın, Jim."

"Hey," diye itiraz etti diğeri, "seni bırakmam, Will. Birlikte oluruz."

"Birlikte mi? Sen yarım metre daha uzun ve etrafta dolaşarak bacak ve kol kemiklerini yoklarken mi? Bana yukarıdan bakacaksın, Jim ve nelerden konuşabiliriz ki, benim ceplerim uçurtma ipleri, misketler ve kurbağa gözleriyle doluyken, senin temiz, hoş ve boş ceplerin olacak ve dalga geçeceksin, bunu mu konuşacağız? Benden daha hızlı koşabilecek ve beni bir kenara fırlata–"

"Asla seni bir kenara fırlatmam, Will–"

"Bir kenara fırlatacaksın, arında. İyi, devam et, hadi git bı-

rak beni, çünkü benim bir çakım var ve sen dönerek yanşan o atların ısısında kendini çıldırtırken, benim bir ağacın altına oturup tıp oynamamda bir sakınca yok, ama Tann'ya şükür o atlar artık yarışamıyorlar–"

"Ve bu senin suçun!" diye bağırdı Jim. Durdu.

Will kasılarak ellerini yumruk yaptı. "Yani acımasız ve korkunç gencin kafalarımızı acımasızca çiğneyip atacak, acımasız ve korkunç yaşlı biri olmasına izin vermeliydim mi demek istiyorsun? Dönmesine ve tükürüğünü gözlerimize fırlatmasına izin mi vermeliydim? ve belki sen de onunla birlikte olurdun, hoşça kal diye el sallayarak, bir tur daha, görüşürüz diye el sallayarak! ve bütün yapmam gereken sana el sallamamdı, bunu mu demek istiyorsun?"

"Şşt," dedi Jim. "Dediğin gibi, artık çok geç. Atlıkarınca bozuldu–"

"Ve tamir edildiğinde, yaşlı, korkunç Cooger'ı geriye döndürürler, konuşabileceği, adlarımızı hatırlayabileyeceği kadar gençleştirirler ve sonra peşimizde yamyamlar gibi koşarlar, ya da sadece benim, eğer sen onlarla iyi ilişkilere girmek ister ve gidip onlara adımı, nerede yaşadığımı söylersen–"

"Bunu yapmam, Will." Jim arkadaşına dokundu.

"Of, Jim, Jim, anlıyorsun, değil mi? Her şey zamanında, vaizin daha geçen ay dediği gibi, her şey birer birer, ikişer ikişer değil, hatırlıyor musun?"

"Her şey," dedi Jim, "kendi zamanında...

Ve o anda karakoldan sesler duydular. Girişin sağındaki odalardan birinde, şimdi bir kadın konuşuyordu ve erkekler konuşuyordu.

Will Jim'e başını salladı ve sessizce çalıların arasında kendilerine yol açıp odanın içine bakmak üzere koştular.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

Bayan Foley orada oturuyordu. Will'in babası orada oturuyordu.

"Anlamıyorum," dedi Bayan Foley. "Will ve Jim'in evime girip, hırsızlık yapıp, kaçtığını düşünmek–"

"Yüzlerini gördünüz mü? diye sordu Bay Halloway.

"Çığlık attığımda, ışığın altından başlarını kaldırıp baktılar."

Yeğenden söz etmiyor, diye düşündü Will. Ve etmeyecek de, elbette.

Görüyorsun ya, Jim, diye bağırmak istedi, bu bir tuzaktı! Yeğen gizlice gelmemizi bekliyordu. Başımızı öylesine derde sokmak istiyordu ki, birisine, polise, ailelerimize, ne söylersek söyleyelim, kimse karnavallar, geç saatler, atlıkarıncalar konusunda bizi dinlemeyecekti, çünkü sözümüzün değeri olmayacaktı.

"Dava açmak istemiyorum," dedi Bayan Foley. "Ama masumlarsa, oğlanlar nerede?"

"Burada!" diye bağırdı birisi.

"Will!" dedi Jim.

Çok geç.

Çünkü Will havaya sıçramış ve pencereden girmeye çabalıyordu.

"Burada," dedi sadece, yere ayak basarken.

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

Bay Halloway oğlanların arasında, ay rengi kaldırımlarda yürüdüler. Eve vardıklarında, Will'in babası içini çekti.

"Jim, bu saatte arıneni paramparça etmen için bir neden görmüyorum. Eğer bütün olanları kahvaltıda ona anlatmaya söz verirsen, seni bırakırım. Onu uyandırmadan eve girebilir misin?"

"Tabii. Bakın bizim neyimiz var."

"Bizim mi?"

Jim başıyla onayladı ve onları odasına giden saklı bir merdiven yapmak için gizlice çiviledikleri ve yerleştirdikleri demir basamakları buluncaya kadar, evin kenarındaki kalın yosun ve yaprak kümeleri arasında el yordamıyla ilerletti. Bay Halloway güldü, bir kere, neredeyse acıyla ve tuhaf, öfke dolu bir üzüntü başını sarstı.

"Bu ne kadar zamandır sürüyor? Yoo, söylemeyin. Sizin yaşınızdayken, ben de yapmıştım bunu." Jim'in penceresine giden sarmaşığa baktı. "Geç vakit dışarıda, tamamen özgür olmak eğlencelidir." Kendini tuttu. "Dışarıda çok kalmıyorsunuz, değil mi–?"

"Bu hafta ilk defa gece yarısını geçtik."

Baba bir an düşündü. "İzin almak her şeyi bozacaktır, sa-

nırım, ha? Önemli olan yaz geceleri göle, mezarlığa, eski demiryoluna, şeftali bahçelerine gizlice kaçmak..."

"Tanrım, Bay Halloway, siz de bir zamanlar–"

"Evet. Ama kadınlar bunu size söylediğimi bilmesinler. Yukarı." Eliyle işaret etti. "Ve gelecek ay hiçbir gece dışarı çıkma."

"Pekiyi, efendim!"

Jim yıldızlara maymunvari bir şekilde sıçradı, penceresinden içeri daldı, kapattı, gölgeliği çekti.

Baba yıldız ışığından bin metrelik mesafeyi, karanlık çalıların yüksek engellerini, direkten kubbeli mezarlık kafeslerini ve duvarlarını davet eden kaldırımların özgür dünyasına inen saklanmış basamaklara baktı...

"En çok neden nefret ediyorum, biliyor musun, Will? Artık sizin gibi koşamamaktan."

"Evet, efendim," dedi oğlu.

"Şimdi her şeyi açıkça tekrarlayalım," dedi Baba. "Yarın, gidip Bayan Foley'den yeniden özür dile. Çimenliğini gözden geçir. Kibrit ve fener ışığında –çalınmış malların– bir kısmını gözden kaçırmış olabiliriz. Sonra Polis Şefi'ne gidip bilgi ver. Ortaya çıktığın için şanslısın. Bayan Foley şikâyette bulunmayacağı için de şanslısın."

"Evet, efendim."

Kendi evlerinin yanına yürüdüler. Baba eliyle sarmaşığı araştırdı.

"Bizimkinde de mi?"

Eli Will'in yaprakların arasına çivilemiş olduğu bir basamağı buldu.

"Bizimkinde de."

Sıcak yataklara, emniyetli odalara yükselen saklı basamak-

larla birlikte, sarmaşığın yanında dururlarken, tütün kesesini çıkarttı, piposunu doldurdu, sonra piposunu yaktı ve, "Seni tanıyorum," dedi. "Suçlu gibi davranmıyorsun. Bir şey çalmadın."

"Hayır."

"O zaman polise neden çaldığını söyledin?"

"Çünkü. Bayan Foley –kim bilir neden?– suçlu olmamızı istiyor. Suçlu olduğumuzu söylüyorsa, suçluyuzdur. Bizim pencereden girdiğimizi görünce ne kadar şaşırdığını gördün mü? İtiraf edeceğimizi hiç düşünmemişti. Eh, itiraf ettik. Kanun yakamıza yapışmadan da yeterince düşmanımız var. Eğer suçumuzu kabullenirsek, daha rahat davranacaklarını düşündüm. Öyle de yaptılar. Aynı zamanda, Tanrım, Bayan Foley de kazandı, çünkü artık suçluyuz. Kimse söylediklerimize inanmayacak."

"Ben inanırım."

"İnanır mısın?" Will babasının yüzündeki gölgeleri araştırdı, derinin, göz yuvarlağının ve saçların beyazlığını gördü.

"Baba, geçen gece, sabahın üçünde–"

"Sabahın üçünde–"

Baba'nın sanki soğuk rüzgârdanmış gibi ürperdiğini gördü, sanki her şeyi koklamış, anlamış ve sadece kıpırdayamıyor, uzanamıyor ve Will'e dokunup okşayamıyormuş gibi.

Ve bunu söyleyemeyeceğini biliyordu. Yarın, evet, başka bir gün, evet, çünkü belki doğan güneşle birlikte çadırlar da, üzerine gitmeyecek, bir şey söylemeyecek, ağızlarını kapalı tutacak kadar korkmuş olduklarından emin halde onları rahat bırakarak gitmiş, ucubeler dünyanın üzerine dağılmış olurdu. Belki hepsi birden havaya uçardı, belki... belki...

"Evet, Will?" dedi babası, zorlukla, elindeki pipo sönerken. "Devam et."

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

Hayır, diye düşündü Will, bırak yamyamlara biz yem olalım, başkası değil. Bunu bilen herhangi biri zarar görür. O yüzden kimse bilmemeli. Yüksek sesle şunları söyledi:

"Birkaç gün içinde, Baba, sana her şeyi anlatacağım. Yemin ederim. Annemin üzerine."

"Annenin üzerine," dedi Baba sonunda, "benim için yeterli."

YİRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM

Gece, sanki antik Mısır'ın ince kumları kasabanın ardındaki kum tepelerine sürükleniyormuş gibi kokan sonbahar yapraklarının tozuyla tatlıydı. Nasıl oluyor da, diye düşündü Will, böyle bir zamanda, antik halklann dünya üzerinde kayan dört bin yıllık tozlarını bile düşünebiliyorum ve üzgünüm, çünkü benden ve belki babamdan başka hiç kimse bunun farkına varamıyor ve biz bile birbirimize söylemiyoruz.

Gerçekten de arada bir zamandı, bir saniye düşünceleri tüyleri karma karışık olmuş teriyer gibi, bir sonrakinde ipeksi, uyuklayan bir kedi gibiydi. Yatma zamanıydı, yine de oğlanlar gibi, teslim olmak ve yastıklara ve gece düşüncelerine geniş daireler çizerek gitmekte isteksiz şekilde oyalanıyorlardı. Bu, çok şeyin söyleneceği, fakat hiçbir şeyin söylenmeyeceği bir zamandı. Bu, ilk keşiflerin sonrası, ama son keşif olmayan bir zamandı. Bu, her şeyi bilmek istemek, ama hiçbir şeyi bilmek istememekti. Bu, insanların konuşmaları gerektiği gibi konuşmalarının tatlılığıydı. Bu, gizli şeyleri açığa çıkarmanın gizli acılarıydı.

Böylece yukarı çıkmış olmaları gerekirken, erkek ve erkek olmaktaki oğlanın neredeyse şarkı söyleyebilecekleri çok uzak olmayan gecelerde başka şeyler vaat eden bu an-

dan ayrılamıyorlardı. O yüzden Will, dikkatle, şöyle dedi:

"Baba? Ben iyi bir insan mıyım?"

"Sanırım. Yoo, *biliyorum,* evet."

"Bu –bu bana işler gerçekten zora girdiğinde yardımcı olacak mı?"

"Olacaktır."

"Kurtulmam gerekirse, beni kurtaracak mı? Yani, kötü insanların arasındaysam ve etrafta millerce başka bir iyi insan yoksa, o zaman ne olacak?"

"Yardım edecek."

"Bu yeterince iyi değil, Baba!"

"İyi, bedenin için bir garanti değildir. Esasta zihninin huzuru için –"

"Ama bazen, Baba, öylesine korkmaz mısın ki –"

"–zihnin bile huzursuzdur?" Babası başıyla onayladı, yüzü rahatsızdı.

"Baba," dedi Will çok alçak bir sesle. "Sen iyi bir insan mısın?"

"Senin ve annen için, evet, olmaya çalışıyorum. Ama hiçbir insan kendi başına bir kahraman değildir. Ben kendimle bir ömür yaşadım, Will. Kendimle ilgili bilmeye değer her şeyi biliyorum–"

"Ve bunları topladığında...?"

"Toplam mı? Gidip gelirlerken ve ben çoğunlukla çok sessiz ve gergin otururken, evet, sanırım iyiyim."

"O zaman, Baba," diye sordu Will, "neden mutlu değilsin?"

"Sabahın... bakalım... bir buçuğunda... ön bahçe, felsefi bir tartışma için hiç de uygun...

"Sadece bilmek istemiştim."

"Uzun bir sessizlik anı oldu. Baba içini çekti.

Baba oğlunun koluna girdi, onunla yürüdü ve onu sundurmanın basamaklarına oturttu, piposunu yeniden yaktı. Piposunu çekerek, konuştu, "Pekâlâ. Annen uyuyor. Burada erkek erkeğe sohbet ettiğimizi bilmiyor. Devam edebiliriz. Şimdi, bak, ne zamandan beri iyi olmanın mutlu olmak anlamına geldiğini düşünüyorsun?"

"Ezelden beri."

"Şu andan itibaren farklı düşünmeyi öğren. Bazen kasabada en mutlu görünen, en geniş gülümsemeli adam en büyük günah yükünü taşıyan adamdır. Gülümseme ve gülümseme vardır; karanlık olanı aydınlık olandan ayırt etmeyi öğren. Fok gibi havlayan, kahkahalar atan adam, çoğu zaman birşeyleri örtüyordur o. Yeterince eğlenmiştir ve suçludur. Ve insanlar gerçekten günahı severler, Will, ah hem de nasıl severler, hiç şüphen olmasın, bütün şekilleri, büyüklükleri, renkleri ve kokularıyla. Zaman gelir, zevklerimize masalar değil yalaklar uygun düşer. Bir adamın başkalarını fazlasıyla yüksek sesle övdüğünü duyarsan, bir domuz ağılından yeni çıkıp çıkmadığını merak et. Öte yandan, yanından geçen o mutsuz, soluk yüzlü, rahatsız, baştan aşağı suç ve günahtan oluşan adamı ele al, eh, genellikle bu senin iyi adamındır, Will, hem de büyük İ ile. Çünkü iyi olmak korkutucu bir iştir; insanlar onu gerer ve bazen ikiye bölerler. Bazılarını tanıdım. Bir çiftçi olmak için, onun domuzu olmak için çalışacağından iki kat fazla çalışırsın. Sanırım çatlağın duvarı bir gecede kaplamasına neden olan, iyi olmaya çalışma üzerine düşünmek. Yüksek standartları olan bir insanın da üzerine çok az kıl düşmesi bazen belini büker. İnayetten bir parçacık uzak düşerse, kendini rahat bırakamaz, kendini sıkıntıdan kurtaramaz.

"Alı, sürekli bunu düşünmek yerine, sadece iyi olabilsen,

iyi davranabilsen, harika olurdu. Ama bu zor, değil mi? son limonlu kek dilimi buzdolabında beklerken, gecenin yarısında, sana ait değildir, ama sen uyanık şekilde onun için sıcak terler dökersin, ha? sana anlatmam gerekiyor mu? Veya, sıcak bir bahar gününde, vakit öğle ve sen okulda sırana zincirlenmişsin ve karşında kayaların üzerinden ırmak akıyor, serin ve ferah. Oğlanlar bunun gibi berrak suları miller öteden duyabilirler. Böylece, dakika dakika, saat saat, bir ömür boyu, asla sona ermez, asla durmaz, şu saniye seçimini yaparsın, sonraki saniye ve ondan sonrakinde, iyi olmak, kötü olmak, saatin tıklaması budur, tıklamalarda söylediği şey budur. Koşup yüzmek veya ter içinde kalmak, koşup yemek veya aç olarak yatmak. O yüzden kalırsın, ama bir kere kalırsan, Will, sırrı biliyorsun, değil mi? ırmağı bir kere daha düşünme. Veya keki. Çünkü düşünürsen, çıldırırsın. İçinde asla yüzülmemiş ırmakları, asla yenilmemiş kekleri topla ve benim yaşıma geldiğin zaman, Will, dışarıda kaçırılmış bir sürü şey eder. Ama o zaman, içeride geçen daha fazla zamanla, herhalde daha fazla boğulmuş zamanla veya donmuş limonun boğazına kaçmasıyla kendini avutursun. Ama yine, sadece dilsiz korkaklık yüzünden, sanırım, belki çok fazla şeyi bastırırsın, bekler ve güvenli bir şekilde oynarsın.

"Bana bak: otuz dokuzumda evlendim, Will, otuz dokuzumda! Ama üç düşüşten ikisinde kendimle boğuşmakla o kadar meşgûldüm ki, sonsuza dek ve iyicene yenmezsem kendimi, evlenemeyeceğim sonucuna vardım. Çok geç olarak insanın mükemmel olmayı bekleyemeyeceğini öğrendim, sen de dışarıya çıkmak, düşmek ve herkesle birlikte ayağa kalkmak zorundasın. O yüzden sonunda, bir gece annen bir kitap aramak için kütüphaneye gelip, yerine beni bulduğunda, ken-

dimle yaptığım güreş maçından kafamı kaldırdım. Ve o zaman ve orada yarı kötü bir adamı ve yarı kötü bir kadını alıp, onların iyi yarılarını bir araya koyup aralarında paylaşacakları tamamen iyi bir insan yaratabileceğini gördüm. Bu sensin, Will, benim bütün servetim. Ve tuhaf olanı, oğlum ve üzücü olanı da, sen her zaman çimenliğin kenarında koşuyor ve ben çatıda kitapları kiremit olarak kullanıp, hayatı kütüphanelerle kıyaslarken, kısa zamanda senin, benim asla olamayacağım kadar akıllı, daha hızlı ve daha iyi olduğunu gördüm..."

Babanın piposu sönmüştü. Onu boşaltmak ve yeniden doldurmak için durdu.

"Hayır, efendim," dedi Will.

"Evet," dedi babası. "Bir aptal olduğumu bilmemem için bir aptal olmam gerekir. Benim tek bilgeliğim şu: sen akıllısın."

"Komik," dedi Will uzun bir sessizlikten sonra. "Bu gece bana, benim sana anlattığımdam daha fazlasını anlattın. Sanırım biraz daha düşünmeliyim. Belki sana her şeyi anlatırım, kahvaltıda. Tamam mı?"

"Sen hazır olursan, ben de hazır olacağım."

"Çünkü...senin mutlu olmanı istiyorum, Baba."

Gözlerine hücum eden yaşlardan nefret ediyordu.

"Başımın çaresine bakarım, Will."

"Seni mutlu edecek bir şey söyleyebilir veya yapabilirsem, yaparım."

"Willy, William." Baba piposunu yeniden yaktı ve dumanın tatlı çözünmelerle uzaklaşmasını seyretti. "Bana sadece sonsuza dek yaşayacağımı söyle. Bu çok işe yarar."

Sesi, diye düşündü Will, hiç farkına varmamıştım. Saçıyla aynı renkte.

"Baba," dedi, "o kadar üzgün konuşma."

"Ben mi? Ben üzgün adamın ta kendisiyim. Bir kitap okurum ve beni üzer. Bir film seyrederim: üzülürüm. Oyunlar mı? beni tamamen zorlarlar."

"Seni üzmeyen," dedi Will, "herhangi bir şey var mı?"

"Tek bir şey. Ölüm."

"Vay be!" diye atıldı Will. "Bunun üzeceğini sanırdım!"

"Hayır," dedi sesi saçına uyan adam. "Ölüm başka her şeyi üzücü kılar. Ama ölümün kendisi sadece korkutur. Eğer ölüm olmasaydı, kalan her şey lekelenmezdi."

Ve, diye düşündü Will, işte karnaval, Ölüm zil gibi bir elde, Yaşam şeker gibi diğerinde; seni korkutması için birini salla, ağzını sulandırmak için diğerini öner. İşte yan gösteriler, iki el de dolu!

Ayağa fırladı.

"Baba, dinle! Sonsuza dek yaşayacaksın! İnan bana, yoksa batarsın! Tamam, birkaç yıl önce hastalandın –ama geçti. Tamam, elli dört yaşındasın, ama hâlâ gençsin! Ve başka bir şey–"

"Evet, Willy?"

Babası onu bekledi. Sallandı. Dudaklarını ısırdı, sonra yumurtladı:

"Karnavalın yakınına gitme."

"Tuhaf," dedi babası, "ben de sana aynı şeyi söyleyecektim."

"Oraya bir milyar dolara bile tekrar gitmem!"

Ama, diye düşündü Will bu karnavalın beni ziyaret etmek için kasabayı aramasını durdurmaz.

"Söz mü, Baba?"

"Neden oraya gitmemi istemiyorsun, Will?"

"Bu, sana yarın veya gelecek hafta veya gelecek yıl söyle-

yeceğim şeylerden biri. Bana güvenmen gerekiyor, Baba."

"Güveniyorum, oğlum." Baba elini tuttu. "Söz."

Sanki bir işaret gibi, ikisi de eve döndüler. Zaman dolmuştu, saat geçti, yeterince şey söylenmişti, uygun şekilde, gitmeleri gerektiğini hissediyorlardı.

"Dışarı çıkış yolun," dedi Baba, "giriş yolun olacak."

Will sessizce yürüyüp hışırdayan sarmaşığın altında saklı demir basamaklara dokundu.

"Baba. Bunları sökmeyeceksin...?"

Baba parmaklarıyla basamaklardan birini yokladı.

"Bir gün, onlardan sıkıldığında, sen kendin sökeceksin."

"Onlardan asla sıkılmayacağım."

"Öyle mi görünüyor? Evet, senin yaşındaki biri için, hiçbir şeyden asla sıkılmayacağını sanırsın. Pekâlâ, oğlum, hadi yukarı."

Babasının sarmaşık ve saklı yol boyunca yukarıya doğru nasıl baktığını gördü.

"Sen de buradan çıkmak ister misin?"

"Hayır, hayır," dedi babası çabucak.

"Çünkü," dedi Will, "istersen kullanabilirsin."

"Tamam, devam et."

Ama hâlâ karanlık sabah ışığında sallanan sarmaşığa bakıyordu.

Will sıçradı, birinci, ikinci, üçüncü basamakları kavradı ve aşağıya baktı.

Sadece bu mesafeden, Baba sanki orada, yerde, küçülüyormuş gibi görünüyordu. Her nasılsa onu arkada, orada gecenin içinde, birisi tarafından ekilen, eli kıpırdayacak gibi yukarıda, ama kıpırdamayan, birisi gibi bırakmak istemiyordu.

"Baba!" diye fısıldadı. "Cesaretin yok!"

Kim demiş!? diye bağırdı Baba'nın ağzı sessizce.

Ve sıçradı.

Ve sessizce kahkahalar atarak, oğlan, adam evin yanında sallandılar, sürekli olarak, el el üzerinde, ayak ayak ardında.

Baba'nın kaydığını, toparlandığını, kavradığını duydu.

Sıkı tutun! diye düşündü.

"Ah...!"

Adam zor soluk alıyordu.

Will gözleri kapalı dua etti: tutun...oraya... şimdi!!

Yaşlı adam zor soluk verdi, havayı içine çekti, vahşi bir fısıltıyla küfretti, sonra yeniden tırmandı.

Will gözlerini açtı ve tırmandı ve gerisi rahattı, yüksek, daha yüksek, güzel, tatlı, harikulâde, tamam! İçeri sıçradılar ve pervazda oturdular, aynı yapıda, aynı ağırlıkta, aynı yıldızlarla renklendirilmiş olarak ve harika müthiş yorgunlukla bir kere daha sarılarak oturdular, kemiklerini birleştiren kocaman boğazda yutulan kahkahalarla soluk soluğa ve Tanrı'yı, kasabayı, eşi, Anne'yi ve Cehennem'i uyandırma korkusuyla, ellerini birbirlerinin ağzına bastırdılar, oradan kaynaklanan titrek sıcak neşeyi hissettiler ve gözleri birbirleriyle parlak ve sevgiyle ıslak, bir an daha oturdular.

Sonra, son bir kuvvetli kucaklamayla, Baba gitmiş, yatak odasının kapısı kapanmıştı.

Uzun gecenin olaylarıyla sarhoş, korkudan uzaklaşıp Baba'da bulunmuş olan daha iyi, daha yüce şeylere doğru geçerek, Will bacaklarından dökülen giysileri keyifli kollar ve hoş bir şekilde ağrıyan bacaklarla üzerinden attı ve bir kütüğün düşüşü gibi kendini yatağa fırlattı...

YİRMİDOKUZUNCU BÖLÜM

Tam bir saat uyudu.

Ve sonra, sanki sadece yarım yamalak gördüğü bir şeyi hatırlar gibi, uyandı, doğruldu ve Jim'in çatısının tepesine baktı.

"Yıldırımsavar!" diye ciyakladı. "Yerinde *yok!*"

Gerçekten de yoktu.

Çalınmış mı? Hayır. Jim mi indirmiş? Evet! Neden? Eğlence için. Gülümseyerek, demiri sökmek için tırmanmış, bir fırtınanın kendi evine çarpması için meydan okumuştu. Korkmuş muydu? Hayır. Korku Jim'in bedenine uydurmak için giymesi gereken bir elektrik enerjisi giysisiydi.

Jim! Will kahrolası penceresini paramparça etmek istedi. Git o çubuğu yeniden çivile! Sabah olmadan, Jim, Tanrı'nın belası karnaval nerede yaşadığımızı bulmak için birini yollayacak, nasıl geleceklerini veya neye benzeyeceklerini bilmiyorum, ama, Tanrım, çatın o kadar *boş* ki! bulutlar hızla ilerliyor, şu fırtına bize doğru koşturuyor...

Will durdu.

Bir balon, rüzgârla sürüklenirken, nasıl bir ses çıkarır?

Ses çıkarmaz.

Hayır, tam olarak değil. Kendini seslendirir, perdelerinizi köpük solukları kadar beyaz şekilde dalgalandıran rüzgâr gibi

uğuldar. Veya uykunuzdaki ters dönen yıldızlar gibi bir ses çıkarır. Ya da kendini ayın doğuşu veya ayın batışı gibi takdim eder. Bu sonuncusu en iyisidir: evrensel derinliklerde yelken açan ay gibi, gökyüzünde dolanır balon.

Nasıl duyarsınız onu, nasıl tetikte olabilirsiniz? Kulak, kulak onu duyar mı? Hayır. Ama ensenizdeki saçlar, kulaklarınızdaki şeftali tüyleri, işte bunlar duyar ve kollarınızdaki tüyler çekirge bacaklarının sürtünmesi ve tuhaf müzikle titreyişi gibi şarkı söyler. Böylece, yatakta yatarken, anlarsınız, hissedersiniz, eminsinizdir, bir balon okyanus gökyüzüne dalmaktadır.

Will Jim'in evinde bir kıpırtı sezdi: Jim de, iyi siyah anteniyle, kasabanın üzerindeki suların yükseklerden bir Leviathan'ın geçişine izin verecek şekilde ayrıldığını hissetmiş olmalıydı.

Oğlanların ikisi de bir gölge kütlenin evlerin arasına daldığını hissetti, ikisi de pencerelerini kaldırdı, ikisi de başlarını dışarı uzattı, ikisinin de çeneleri bu arkadaşça, bu her zaman keskin zamanlamaya, bu harika sezgi, kavrayış pandomimine, yıllardır geliştirdikleri biribirini izleyen ekip ruhuna şaşkınlık duyarak açıldı. Sonra gümüş rengi yüzlerle, çünkü ay yükselmekteydi, yukarı baktılar.

Bir balon üzerlerinden yavaşça süzülüp gözden kaybolurken.

"Kutsal inek aşkına, bir balon ne arıyor *burada!?*" diye sordu Jim, ama bir yanıt istemedi.

Çünkü, bakarken, ikisi de balonun şimdiye dek yapılan en iyi aramayı yaptığını biliyordu; ne araba motoru gürültüsü, ne asfaltı sızlandıran tekerlekler, ne adımlanan cadde, sadece sakin saz bir sepet ve üzerinde uçan bir fırtına yelkeni gezisinde koca bir amazonu bulutlar arasında ortaya çıkaran rüzgâr.

Ne Jim ne de Will penceresini çarparak indirdi veya perdesini çekti, sadece kıpırtısız, bekleyerek durmak *zorundaydılar*, çünkü yine bir başkasının rüyasındaki mırıltı gibi sesi *duymuşlardı*...

Sıcaklık kırk derece düştü.

Çünkü şimdi fırtına beyazı balon fısıldayarak aktı, kurşun gibi yavaşça aşağı battı, onun fil gölgesi, oğlanlar hızlı bakışlarını o gölgenin arasından yükseklere fırlatırken, mücevherlenmiş çimenlikleri ve güneş saatlerini serinletti.

Ve gördükleri, aşağı sarkmış saz taşıttaki elleri böğründe, hışırdayan bir şeydi. Onlar baş ve kollar mıydı? Evet ve ay arkaya atılmış gümüşi bir pelerin gibiydi. Bay Dark! diye düşündü Will. Ezici! diye düşündü Jim. Siğil! diye düşündü Will. İskelet! Lav İçici! Asılı Adam! Mösyö Giyotin!

Hayır.

Toz Cadısı.

Kafatasları ve kemikleri tozdan çekebilen, sonra onu üfleyen Cadı.

Jim Will'e baktı ve Will Jim'e; ikisi de birbirinin dudaklarını okudu: Cadı!

Ama neden bir balmumundan kocakarı, aramak için bir gece balonuyla dolanıyor? diye düşündü Will, neden kertenkele zehiri, kurt ateşi, yılan tükürüğü gözleriyle diğerlerinden biri değil? Neden bir karadul ağıyla sıkıca dikilmiş kör semender göz kapaklı, unufak olmuş bir heykel gönderiyorlar?

Ve sonra, yukarıya bakınca, anladılar.

Çünkü Cadı, özel bir balmumundan olmasına rağmen, fazlasıyla canlıydı. Kördü, tamam, ama aşağıya, hava kanallarını seven, okşayan, rüzgârı kesen ve yönlendiren, uzayın tabakalarını soyan, yıldızları körleştiren, uçuşup dans eden, sonra sabitle-

şen ve burnu gibi işaret eden pas lekeli parmaklar uzatıyordu.

Ve oğlanlar daha fazlasını da biliyorlardı.

Cadı'nın kör olduğunu, ama özel bir kör olduğunu biliyorlardı. Ellerini, dünyanın engebelerini hissedecek, ev çatılarına dokunacak, tavanarası depolarını inceleyecek, tozu biçecek, hollerin içinde esen akıntıları ve insanların içinde esen ruhları, akciğerlerden gümleyen bileğe, zonklayan şakaklara, atan boğaza ve yeniden akciğerlere akan esintileri araştıracak şekilde daldırabilirdi. Tıpkı kendilerinin o balonun bir güz yağmuru gibi araştırdığını hissettikleri şekilde, o da ruhlarının titrek burun deliklerini terk ettiğini, yeniden oraya döndüğünü hissedebilirdi. Her ruh, engin sıcak bir parmak izi, farklı hisler verirdi, Cadı eline bir kil gibi bulayabilirdi bunu; farklı kokardı, Will Cadı'nın hayatını koklayarak çekiverdiğini duyabiliyordu; farklı tat verirdi, Cadı onları taze yapıştırılmış ağzıyla, pudra ekleyici diliyle tadıyordu; farklı ses verirdi, Cadı ruhlarını tek bir kulağa dolduruyor, diğerinden dışarı salıyordu!

Elleri havayı çalıyordu, biri Will, diğeri Jim için.

Balonun gölgesi onları telaşla yıkadı, korkuyla duruladı.

Cadı nefes aldı.

Bu ufak ekşi safradan kurtulan balon yükseldi. Gölge geçti.

"Of Tanrım!" dedi Jim. "Şimdi nerede oturduğumuzu biliyorlar!"

İkisi de yutkundu. Canavarımsı bir bagaj Jim'in evinin kiremitlerine sürtündü ve üstünde sürüklendi.

"Will! Beni yakaladı!"

"Hayır! Sanırım–"

Sürüklenme, sürtünme, hışırtı Jim'in çatısının altından tepesine kadar aceleyle koşuşturdu. Sonra Will balonun dönüp, tepelere doğru uçtuğunu gördü.

"Gitti, işte gidiyor! Jim, çatınıza birşeyler yaptı. Maymun ipini buraya uzat."

Jim uzun, ince çamaşır ipini karşıya kaydırdı, Will pencere pervazına tutturdu ve sallandı, elleriyle, Jim onu pencereden içeri sokana dek sallandı ve çıplak ayaklarıyla Jim'in elbise dolabına gidip birbirlerini destekleyerek, kereste değirmenleri gibi kokan, eski, karanlık ve fazlasıyla sessiz tavanarasına doğru kaldırdılar. Yüksekteki çatıya tünediklerinde, titreyerek, Will bağırdı: "Jim, işte orada."

Ve oradaydı, ay ışığının altında.

Bir kaldırımdaki sümüklüböcek boyaları gibi bir izdi. Parıldıyordu. Gümüş kayganlığındaydı. Ama bu, eğer var olduysa, elli kilo ağırlığında devasa bir sümüklüböcek iziydi. Gümüş kurdele bir metre genişliğindeydi. Yaprakla dolmuş yağmur oluğundan başlayan gümüş iz titrek bir şekilde çatının tepesine gidiyor, oradan titreyerek diğer tarafa iniyordu.

"Neden?" diye yutkundu Jim. "Neden?"

"Ev numarası veya cadde adı aramaktan daha kolay. Çatınızı millerce uzaktan görülebilsin diye işaretledi, gece veya gündüz!"

"Binlerce lanet." Jim ize dokunmak için eğildi. Hafif kötü kokulu bir zamk parmağını kapladı. "Will, ne yapacağız?"

"İçimde," diye fısıldadı diğeri, "sabaha kadar gelmeyeceklerine dair bir his var. Hemen bir patırtıya başlayamazlar. Bir plan kurmalılar. Şimdi –yapacağımız şey işte orada!"

Aşağıdaki çimenlikte kocaman bir boa yılanı gibi kıvrılmış, onları bekleyen bahçe hortumu duruyordu.

Will hızla aşağıya inmiş ve hiçbir şeyi devirmemiş, hiç kimseyi uyandırmamıştı. Will dişleri arasından soluk soluğa bir halde, elinde su fışkırtan hortumla yukarı tırmandığında, Jim,

çatıda, şaşkındı.

"Will, sen bir dahisin!"

"Tabii! Çabuk ol!"

Hortumu, gümüşü yıkamak, uğursuz cıvalı boyayı suda boğmak üzere oluktan kiremitlere doğru sürüklediler

Çalışırken, Will gecenin sabaha dönen saf rengine doğru bir bakış fırlattı ve balonun rüzgârda karar vermeye çalıştığını gördü. Hissetmiş miydi, geri dönecek miydi? Cadı çatıyı yeniden işaretleyecek ve onlar da yeniden yıkamak zorunda mı kalacaklardı, Cadı işaretleyecek, onlar yıkayacak, şafağa kadar? Evet, eğer gerekirse.

Keşke, diye düşündü Will, Cadı'yı sonsuza dek durdurabilseydim. İsimlerimizi veya nerede yaşadığımızı bilmiyorlar, Bay Cooger hatırlayamayacak veya söyleyemeyecek kadar ölüme kadar yakın. Cüce –gerçekten yıldırımsavar satıcısıysa– deli –ve, Tanrı'nın izniyle, hatırlamayacaktır! Ve Bayan Foley'yi sabaha kadar rahatsız etmeye cesaret edemeyeceklerdir. Bu yüzden, çayının ortasında dişlerini gıcırdatarak, aramak için Toz Cadısı'nı gönderdiler...

"Ben bir aptalım," diye yerindi Jim sessizce, yıldırımsavarın bulunduğu çatıyı durularken. "Neden onu yukarıda bırakmadım?"

"Yıldırım henüz düşmedi," dedi Will. "Ve daha önce davranırsak, düşmeyecek de. Şimdi –orası!"

Çatıyı suya tuttular.

Aşağıda, birisi bir pencereyi indirdi.

"Annem," diyerek güldü Jim, soğuk bir edayla. "Yağmur yağdığını sanıyor."

OTUZUNCU BÖLÜM

Yağmur durdu.

Çatı temizdi.

Hortumu bin mil aşağıdaki gece çimlerinin üstüne gümbürtüyle vurması için yılan gibi uzaklaşmaya bıraktılar.

Kasabanın ardında, balon hâlâ ümit vermeyen gece yarısıyla ümit veren ve beklenen güneş arasında duraksıyordu.

"Neden bekliyor?"

"Belki planladıklarımızın kokusunu almaya çalışıyordur."

Tavanarasından geri döndüler ve bir ateşlerinin çıkıp bir dondukları konuşmalardan sonra, kısa bir süre içinde ayrı odalarında ve yataklarındaydılar ve artık şafağa doğru fazlasıyla hızlı çarpan kalpleri ve saatleri ayrı ayrı dinleyerek sessizce yatıyorlardı.

Ne yaparlarsa yapsınlar, diye düşündü Will, biz onlardan önce yapmak zorundayız. Balonun geri dönmesini, Cadı'nın işaretini yıkadıklarını tahmin etmiş olmasını ve çatıda yeniden iz bırakmak için süzülerek inmesini diledi. Neden?

Çünkü.

Kendini İzci okçuluk takımına, odasının doğu duvarında düzenlenmiş olan büyük güzel yaya ve oklarla dolu kılıfa bakarken buldu.

Özür dilerim, Baba, diye düşündü ve gülümseyerek oturdu. Bu sefer dışarıda olan benim, tek başıma. Onun saatlerce, belki günlerce bizim hakkımızda rapor vermek için geri dönmesini istemiyorum.

Duvardan yayı ve ok kılıfını aldı, düşünerek duraksadı, sonra gizlice pencereye koştu ve dışarı sarktı. Yüksek sesle ve uzun süre bağırmaya gerek yok, hayır. Ama sadece kuvvetle düşün. Onlar düşünceleri okuyamazlar, biliyorum, bu kesin, yoksa onu göndermezlerdi ve o da düşünceleri okuyamıyor, ama vücut ısısını ve özel sıcaklıkları ve özel kokularla heyecanları hissedebiliyor ve yukarı aşağı sıçrayıp, onu kandırdığım için kendimi ne kadar iyi hissettiğimi anlamasını sağlarsam, belki, belki...

Sabahın dördü, dedi başka bir diyardaki uykulu bir saat vuruşu.

Cadı, diye düşündü, *geri dön.*

Cadı, diye düşündü daha yüksek sesle ve kanının çarpmasına izin verdi, çatı temizlendi, duyuyor musun!? Kendi yağmurumuzu yarattık! Gelmen ve yeniden işaretlemen gerekiyor! Cadı...?

Ve Cadı kıpırdadı.

Will balonun altında dünyanın döndüğünü hissetti.

Tamam, Cadı, haydi, sadece ben varım, isimsiz çocuk, zihnimi okuyamıyorsun, ama işte burada üstüne tükürüyorum! ve işte burada seni kandırdığımızı haykırıyorum ve ana fikir sana ulaşıyordur, o yüzden hadi, hadi! meydan okuyorum! iki kat fazla meydan okuyorum sana!

Millerce uzakta, yükselen, yakınlaşan bir onaylama yutkunması oldu.

Kutsal inek aşkına, diye düşündü birden, onun bu eve geri

gelmesini istemiyorum! Hadi! Giysilerinin içine daldı.

Silahlarını kaparak, saklı sarmaşık merdivenlerinden şempanze gibi indi ve köpek gibi ıslak çimenlerde koştu.

Cadı! Buraya! Etrafta şekiller bırakarak koştu, kendisini çılgınca iyi, delicesine dörtnala koşturan, gizli, leziz, tatlı bir zehirli kök yemiş bir yabantavşanı kadar vahşi hissederek koştu. Dizleri çenesine çarparak, ayakkabıları ıslak yaprakları ezerek, bir çitin üzerinden süzüldü, elleri oklu kirpi kılından silahlarla dolu, korku ve neşe ağzında karışık bilyeler gibi yuvarlanarak.

Arkasına baktı. Balon sallanarak yaklaşıyordu! Soluk alıp, soluk vererek kendisini ağaçtan ağaca, buluttan buluta sürüklüyordu.

Nereye gidiyorum? diye düşündü. Dur! Redmanların evi! İki yıldır içinde kimse yaşamıyor! İki blok daha!

Ay ışığı her yere kar yağdırır ve yıldızlar ışıldarken, yapraklarda, ayaklarının süratli suskunluğu ve gökyüzünde, yaratığın kocaman suskunluğu vardı.

Her ciğerinde bir meşaleyle, kan tadı alarak Redmanların evinin önünde durdu ve sessizce bağırdı: işte! bu benim evim!

Gökyüzünde kocaman bir ırmağın yatağını değiştirdiğini hissetti.

Güzel! diye düşündü.

Eli eski evin kapı tokmağını döndürdü. Ah Tanrım, diye düşündü, ya onlar içerideyse, beni bekliyorlarsa?

Karanlığın üzerine açtı kapıyı.

O karanlıkta tozlar gelip gittiler ve örümceklerin arp teli gibi hareketleri uçuştu. Başka bir şey yoktu.

Will çatırdayan basamakları ikişer ikişer atlayarak, dönerek, silahlarını bacanın arkasına sakladığı ve ayağa kalktığı çatıya çıktı.

Üzerine kanatlı akrepler, antik anka kuşları, dumanlar, ateşler, bulutlu havaların dev resimleri basılı, sümük kadar yeşil balon, saz sepetini hıraltıyla aşağı doğru salladı.

Cadı, diye düşündü Will, buraya!

Nemli gölge ona bir yarasa kanadı gibi çarptı.

Will sendeledi. Ellerini savurdu. Gölge, vururken, neredeyse siyah ettendi.

Düştü. Bacayı kavradı.

Gölge, sesi bastırarak, üzerine çöktü.

O gölge karanlığının içi bir deniz mağarası kadar soğuktu.

Ama birdenbire, rüzgâr, kendiliğinden, yön değiştirdi.

Cadı sinirle tıslad. Balon yukarıda çalkalanan bir çemberde yüzdü.

Rüzgâr! diye düşündü oğlan çılgıncasına, benden yana!

Hayır, gitme! diye düşündü. Geri dön.

Çünkü Cadı'nın kendi planının kokusunu aldığından korkuyordu.

Kokusunu almıştı. Oğlanın kurduğu oyunu arzuluyordu. Kokladı, boğazına çekti. Oğlan Cadı'nın parmaklarının sanki şekil aramak için oluklu balmumunda geziniyormuş gibi havayı törpülediğini ve çizdiğini gördü. Cadı avuç içlerini, oğlan ölüler diyarında bir yerlerde hafifçe yanan bir ocakmış ve kendisi de onda ellerini ısıtmaya gelmiş gibi, içeri dışarı döndürdü. Sepet yukarı kayan bir sarkaç gibi sallanırken, Cadı'nın kemerli biçimde dikili, kısılmış gözlerini, yosun dolu kulaklarını, oğlanın davranışlarında, düşüncelerinde, tuhaf olanın ne olduğunu tatmaya çabalarken içine çektiği havayı mumyalaştıran solgun buruşuk kayısı şeklinde ağzını gördü. Oğlan öylesine iyi, öylesine nadir, öylesine hoş, öylesine ele geçirilebilirdi ki, gerçek olamazdı! Cadı bunu kesinlikle biliyordu.

Ve bunu bilerek, soluğunu tuttu Cadı.

Ve bu da balonun, nefes alıp verişler arasında bir yerde, kendini asılı tutmasına neden oldu.

Şimdi, korkarak, deneysel olarak, denemeye cesaret ederek, Cadı soluk aldı. Balon, öylesine yüklü, battı. Soluk verdi –buhardan öylesine kurtularak– araç yükseldi.

Şimdi, şimdi, bekleyiş, nemli, ekşi soluğun yaratığın çocuksu vücudunun çarpık dokularında tutuluşu.

Will, nanik yaptı.

Cadı içine hava çekti. Bu tek soluğun ağırlığı balonu aşağı sektirdi.

Daha yakına! diye düşündü oğlan.

Ama, dikkatle, Cadı, oğlanın gözeneklerinden esen keskin adrenalinin kokusunu alarak, aracına çember çizdirdi. Will çark etti, balonu dönerken izleyerek ve kendisini sersemlemiş hissederek. Sen! diye düşündü, midemi bulandırmak istiyorsun! Demek beni etrafta çevireceksin! Başımı döndüreceksin?

Denenecek son bir şey vardı.

Sırtı balona dönük olarak tümüyle hareketsiz durdu.

Cadı, diye düşündü, karşı koyamazsın.

Gölge bacaklarını, omurgasını, ensesini serinletirken, yeşil sümükten bulutun, biriktirilmiş ekşi hava torbasının sesini, saz üzerindeki fare sazının ciyaklayıp kımıldanmasını hissetti.

Yakına!

Cadı, hava, ağırlık, gece yükü, yıldız ve soğuk rüzgâr safrası aldı.

Daha yakına!

Fil gölge kulaklarına vurdu.

Silahlarını hatırladı.

Gölge etrafını sardı.

Bir örümcek saçına fiske attı –Cadı'nın eli mi?

Bir çığlığı yutarak, döndü.

Dışarı uzanmış Cadı sadece bir adım ötedeydi.

Will eğildi. Kaptı.

Cadı oğlanın sıkıca ne tuttuğunu kokladığında, hissettiğinde, anladığında, nefesini bir çığlıkla vermeye çalıştı.

Ama, tepki olarak, bir soluk kavradı, içine ağırlık çekti, balonu yükledi. Balon çatıya süründü.

Will tek bir belayla yüklenmiş yayı çekti.

Yay iki parçaya ayrıldı. Oğlan ellerindeki fırlatılmamış oka bakakaldı.

Cadı nefesini tek bir rahatlama ve zafer iç çekişiyle verdi.

Balon yükseldi. Oğlana kuru, çatırdayan, takırdayan ağır yüklü sepetiyle vurdu.

Cadı yeniden delice bir mutlulukla bağırdı.

Sepetin kenarına tutunmuş olan Will tek serbest eliyle geri çekildi ve bütün kuvvetiyle ok ucundaki taşı balonun etine fırlattı.

Cadı ağzını tıkadı. Oğlanın yüzünü yırttı.

Sonra uzun bir saat boyunca uçmuş gibi görünen ok, balonda ufak bir delik açtı. Mızrak hızla sanki kocaman yeşil bir peyniri kesiyormuş gibi battı. Kör Cadı anlamsız sesler çıkarır, inler, dudaklarını kabartır, itiraz ederek haykırırken, yüzey, kendini devasa armutun büyük yüzeyi üzerinde daha da genişleyerek yarılan gülümseme şeklinde yırttı ve balon kendi çabuk gazlı ölümüne sızlanır, onunla sallanır, ona ağıt yakarken, zindan havası çılgınca dışarı akarken, ejderha nefesi ileri fırlar ve torba, bununla itilerek, yeniden yukarı yükselirken, Will, elleri saza yapışmış, bacakları tekmeler atarak, sıkıca asıldı.

Will bıraktı. Boşluk etrafında ıslık çaldı. Döndü, kiremitlere

çarptı, eğimli eski çatıdan kenara, yağmur oluğuna doğru kayarak düştü, oradan, ayakları önde olmak üzere, haykırarak daha fazla boşluğa yayıldı, yağmur oluğunu pençeledi, tutundu, oluğun inlediğini, çöktüğünü hissettiğinde, balonun fısıldadığını, buruştuğunu, korku dolu soluklarını bulutlara boşaltarak yaralı bir hayvan gibi yukarı uçtuğunu görmek için gökyüzünü tarıyordu; tüfekle vurulmuş bir mamut, sonunun gelmesini istemeyen, yine de korkunç bir akıyla iğneleyici rüzgârlarını öksüren.

Hepsi bir anda oldu. Sonra Will boşluğa doğru salındı, altında, onu saran, kesen, ama düşüşünü sürgün, dal ve gövdeden oluşan şiltesiyle durduran bir ağaç bulunmasından memnun olmaya vakti bile olmadan. Bir uçurtma gibi yüzü aya bakarak tutulduğu yerde, yorgun sükûnetinde, balon Cadı'yı insanca olmayan ağıtlarla evden, caddeden, kasabadan döne döne uzaklaştırırken, hazırlanmakta olan cenaze töreni için son Cadı feryatlarını duyabiliyordu.

Balon gelmiş olduğu çayırda ölmek üzere sayıklamalarla dolanırken, uyuyan, aldırmayan ve farkında olmayan evlerin ardına batarken, balonun gülümsemesi, balonun yırtığı tamamen kuşatıcıydı.

Uzun bir süre kıpırdayamadı Will. Ağaç dallarında yüzerken, aralarından kayıp kendini aşağıdaki kara toprakta öldüreceğinden korkarak, kafasındaki balyozun sakinleşmesini bekledi.

Kalbinin vuruşları onu kayacak kadar sarsabilir, aşağı düşürebilirdi, ama onları duymaktan, hayatta olduğunu bilmekten memnundu.

Fakat sonunda, sakinleşmiş halde, kollarını ve bacaklarını topladı, çok büyük dikkatle bir dua aradı ve kendini ağaçtan aşağı indirdi.

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

O gecenin geri kalanında, fazla bir şey olmadı.

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

Şafakta, taşlı göklerde kıvılcım fırlatan bir karmaşa içinde son derece güçlü bir fırtına yuvarlandı. Yağmur yumuşak bir şekilde kasabadaki kubbelerin üzerine düştü, yağmur oluklarında kıkırdadı ve Jim'le Will'in birinden diğerine kayarak, başka birinin bedenini deneyerek, ama hepsinin aynı siyah, çürümüş kumaştan yapılmış olduğunu anladıkları düzensiz rüyalar gördükleri pencerelerin altında, tuhaf, yeraltına ait dillerde konuştu.

Hışırdayan davul vuruşları arasında, ikinci bir olay gelişti:

Sırılsıklam olmuş karnaval yerinde, atlıkarınca birdenbire kasılarak canlandı. Orgu pis kokulu müzik buharları saldı.

Belki kasabada sadece bir kişi atlıkarıncanın yeniden çalıştığını duydu ve tahmin etti.

Bayan Foley'nin evinin kapısı açılıp kapandı; adımları caddede aceleyle ilerledi.

Sonra yıldırım, bir tamamen ortaya çıkan, bir sonsuza dek yok olan toprakta bir kötürüm dansı yaparken, yağmur şiddetlendi.

Jim'in evinde, Will'in evinde, yağmur kahvaltı pencerelerine sokulurken, bir sürü sakin konuşma, biraz bağırış ve yine biraz daha sakin konuşma gerçekleşti.

Dokuz on beşte, Jim, üzerinde yağmurluğu, şapkası ve lastik çizmeleriyle Pazar havasına fırladı.

Dev sümüklüböcek izinin yıkanmış olduğu çatısına bakarak durdu. Sonra açılması için Will'in kapısına baktı. Açıldı. Will çıktı. Babasının sesi onu izledi: "Gelmemi ister misin?" Will kesin bir şekilde başını hayır anlamında salladı.

Oğlanlar, gökyüzü kendilerini yıkarken, konuşacaklan karakola, yeniden özür dileyecekleri Bayan Foley'nin evine doğru ciddi bir şekilde yürüdüler, ama şimdi elleri ceplerinde, dünün korkunç bilmecelerini düşünerek sadece yürüyorlardı. Sonunda, Jim sessizliği bozdu:

"Dün gece, çatıyı yıkadıktan ve ben sonunda uykuya daldıktan sonra, rüyamda bir cenaze gördüm. Doğrudan Ana Cadde'ye geldi, bir ziyaret gibi."

"Ya da... geçit töreni gibi mi?"

"Tamam! Bin kişi, hepsi siyah paltolar, siyah şapkalar, siyah ayakkabılar giymiş ve on iki metre uzunluğunda bir tabut!"

"Canice!"

"Tam anlamıyla! On iki metre uzunluğunda gömülecek ne olabilir ki?! diye düşündüm. Ve rüyamda koşup, içine baktım. Sakın gülme."

"Gülecek durumda değilim, Jim."

"Uzun tabutta, uzun, kuru erik veya güneşte kalmış büyük bir üzüm gibi buruş buruş bir şey vardı. Kuruyan koca bir deri veya bir devin kafası gibi."

"Balon!"

"Hey." Jim durdu. "Aynı rüyayı görmüş olmalısın! Ama... balonlar ölemez, değil mi?"

Will sessizdi.

"Ve onlar için cenaze düzenlemezsin, değil mi?"

"Jim, ben...

"Lanet olası balon, birisinin havasını boşalttığı bir su aygırı gibi uzanmış–"

"Jim, dün gece..."

"Siyah tüyler el sallıyor, bando siyah fildişi kemiklerle kadife kaplı davulları bangırdatıyordu, oğlum, görmeliydin! Sonra hepsinin üzerine, bu sabah kalkıp anneme, her şeyi değil, sadece ağlaması, bağırması, sonra biraz daha ağlamasına yetecek kadarını anlatmam gerekti, kadınlar ağlamaya bayılıyorlar, değil mi ve bana cani oğlum dedi ama –biz kötü bir şey yapmadık, değil mi, Will?"

"Birisi neredeyse bir atlıkarıncada tur atıyordu."

Jim yağmurda yürüdü. "Bunu yapmayı artık istediğimi sanmıyorum."

"Sanmıyor musun!? Bütün bunlardan sonra mı!? Yüce Tanrım, o zaman sana anlatayım! Cadı, Jim, balon! Dün gece, tek başıma, ben–"

Ama anlatmaya zaman olmadı.

Balonu hançerleyerek, kör kadını da yanında batırarak ıssız çayırda ölmesi için uzaklara uçmasını sağlamadığını anlatmaya zaman olmadı.

Zaman olmadı, çünkü şimdi soğuk yağmurda yürürlerken, üzgün bir ses duydular.

İçerlerinde bir meşe ağacının durduğu boş bir araziden geçiyorlardı. Ağacın altında yağmurlu gölgeler ve ses vardı.

"Jim," dedi Will, "birisi –ağlıyor."

"Hayır." Jim yürümeye devam etti.

"Orada küçük bir kız var."

"Hayır." Jim bakmıyordu. "Bir kız yağmurda bir ağaç altında ne yapsın? Hadi gel."

"Jim. Onu sen de duyuyorsun!"

"Hayır, duymuyorum, duymuyorum!"

Ama o anda ağlayış ölü çimlerin arkasından daha da kuvvetli geldi, yağmur altında üzgün bir kuş gibi uçtu ve Jim dönmek zorunda kaldı, çünkü Will molozların karşısına doğru gidiyordu.

"Jim –bu ses– onu tanıyorum!"

"Will, oraya gitme!"

Ve Jim kıpırdamadı, ama Will göğün çökmüş olduğu ve güz yapraklarının arasında kaybolduğu yağan ağacın gölgesine girinceye kadar tökezleyerek yürüdü ve en sonunda dalların ve gövdenin parlayan ırmakları arasında süründü ve küçük kız oradaydı, çömelmiş, yüzü ellerinin arasında, sanki kasaba içindeki insanlarla birlikte yok olmuş ve kendisi korkunç ormanda kaybolmuş gibi ağlıyordu.

Ve sonunda Jim yavaş yavaş sokularak geldi ve gölgenin kenarında durdu ve "Kim o?" dedi.

"Bilmiyorum." Ama Will, sanki bir parçası tahmin etmiş gibi, yaşların gözlerine dolduğunu hissetti.

"Jenny Holdridge değil, değil mi...?"

"Hayır."

"Jane Franklin mi?"

"Hayır." Ağzı novokain dolu gibiydi, dili uyuşmuş dudaklarının arasında ancak hareket ediyordu. "...hayır..."

Küçük kız, onların yakında olduğunu hissederek, ama henüz başını kaldırıp bakmadan, ağlamayı sürdürdü.

ben... bana... yardım edin... kimse bana yardım etmeyecek... bana... bana... bundan hiç *hoşlanmam*..."

Sonra yeterince kuvvet topladığında ve sakinleştiğinde, yüzünü döndürdü, gözleri ağlamaktan neredeyse kapanacak ka-

dar şişmişti. Yakında birisini görmekten dolayı sarsılmıştı, sonra şaşırdı.

"Jim! Will! Ah Tanrım, bu sizsiniz!"

Jim'in elini kavradı. Oğlan haykırarak kıvrandı. "Hayır! Seni tanımıyorum, bırak elimi!"

"Will, yardım et, Jim, gitme, beni bırakma!" diye yutkundu kız yıkılmış bir şekilde, gözlerinden yeni yaşlar boşanarak.

"Hayır, hayır, bırak!" diye bağırdı Jim, çırpındı, kurtuldu, düştü, bir yumruğu vurmaya hazır, ayağa fırladı. Titreyerek durdu, elini indirdi. "Ah Will, Will, buradan gidelim, üzgünüm, ah, Tanrım, Tanrım."

Ağacın gölgesindeki arkaya devrilmiş küçük kız ıslaklıkta ikisini odaklamak için gözlerini irileştirdi, inledi, kendini sarmaladı ve öne arkaya sallandı, kendi çocuk-bebeği, dirseklerini okşayarak...bir süre sonra kendi kendine şarkı söyleyebilirdi ve öyle bir şekilde söyleyebilirdi ki, karanlık ağacın altına tek başına, sonsuza kadar hiç kimse ona katılamaz veya şarkıyı durduramazdı.

"...birisi bana yardım etmeli... birisi ona yardım etmeli..." sanki ölü birine ağıt yakıyordu, "birisi ona yardım etmeli... ben edemezsem... kimse ona... yardım etmeyecek... kimse etmedi... korkunç... korkunç...

"Bizi tanıyor!" dedi Will umutsuzca, yan kıza doğru eğilmiş, yan Jim'e dönük vaziyette. "Onu bırakamam!"

"Yalan!" dedi Jim çılgınca. "Yalan! Bizi tanımıyor! Onu daha önce hiç görmedim!"

"Gitti, onu geri getirin, gitti, onu geri getirin," diye ağıt yaktı kız, gözleri kapalı.

"Kimi bulalım?" Will bir dizinin üzerine çöktü, kızın eline dokunmaya cesaret etti. Kız oğlanı tuttu. Neredeyse anında

bunun yanlış olduğunu anladı, çünkü oğlan kurtulmaya çalışıyordu, bu yüzden kız oğlanı bıraktı ve ağladı, bu sırada Will kenarda bekliyor ve Jim, ileride ölü çimlerin arasında, gitmeleri için sesleniyordu, bundan hoşlanmamıştı, gitmeleri gerekiyordu, gitmeliydiler.

"Ah, kayboldu," diye hıçkırdı küçük kız. "O yere kaçtı ve bir daha dönmedi. Onu bulur musunuz, lütfen, lütfen...?"

Will, ürpererek, kızın yanağına dokundu. "Buraya bak," diye fısıldadı. "İyileşeceksin. Ben yardım bulacağım," dedi şefkatle. Kız gözlerini açtı. "Ben Will Halloway'im, tamam mı? Yemin ederim, geri döneceğiz. On dakika. Ama buradan uzaklaşmamalısın." Kız başını salladı. "Burada, ağacın altında bizi bekleyecek misin?" Kız sessizce başıyla onayladı. Will ayağa kalktı. Bu basit hareket kızı korkuttu ve kız irkildi. Bu yüzden oğlan bekledi ve kıza baktı ve, "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi. Ufak yaralı yüzde kocaman tanıdık gözlerin gri gri açıldığını gördü. Uzun, yağmurla yıkanmış siyah saçları ve solgun yanakları gördü. "Kim olduğunu biliyorum. Ama kontrol etmem gerek."

"Kim inanır?" diye sızlandı kız.

"Ben inanıyorum," dedi Will.

Ve kız ağaca sırtını vererek uzandı, elleri kucağında, titreyerek, çok zayıf, çok beyaz, çok yitik, çok ufak.

"Şimdi gidebilir miyim?" dedi oğlan.

Kız başını salladı.

Ve oğlan uzaklaştı.

Arazinin kenarında Jim, neredeyse öfke ve nutuk atmaktan isterik bir halde, inanmazlıkla ayaklarını yere vuruyordu.

"Olamaz!"

"Olmuş," dedi Will. "Gözler. Ayırt etmenin yolu bu. Bay

Cooger ve uğursuz oğlanda olduğu gibi –Emin olmanın tek yolu var. Hadi gel!"

Ve Jim'i kasabanın içinden geçirdi, en sonunda Bayan Foley'nin evinin önünde durdular, sabah karanlığında ışık yanmayan pencerelere baktılar, merdivenleri çıktılar ve zili çaldılar, bir kere, iki kere, üç kere.

Sessizlik.

Çok yavaş şekilde, ön kapı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak hareket etti.

"Bayan Foley?" diye seslendi Jim hafifçe.

Evin içinde bir yerlerde, yağmur gölgeleri uzaktaki pencere camlarında kıpırdadı.

"Bayan Foley...?"

Holde, giriş kapısındaki boncuk yağmurunun yanında, büyük tavanarası kirişlerinin sağanakta yer değiştirmesini ve oynamasını dinleyerek durdular.

"Bayan Foley!" Daha yüksek sesle.

Ama yanıt olarak, sadece duvarlarda sıcak bir şekilde yuvalanmış fareler duvar yazısı sesleri çıkardılar.

"Alışverişe gitmiştir," dedi Jim.

"Hayır," dedi Will. "Nerede olduğunu biliyoruz."

"Bayan Foley, burada olduğunuzu biliyorum!" diye bağırdı Jim aniden, vahşice, yukarı kata fırlayarak. "Ortaya çıkın, hadi!"

Will onun aranmasını ve yavaşça aşağı sürüklenmesini bekledi. Jim basamaklann sonuncusuna geldiğinde, ikisi de taze yağmur ve eski çimen kokusuyla birlikte ön kapıdan esen müziği duydular.

Atlıkarınca orgu, tepelerin arasında, "Cenaze Marşı"nı tersten çalıyordu.

Jim kapıyı iyice açtı ve yağmurda durur gibi, müzikte durdu.

"Atlıkarınca. Tamir etmişler!"

Will başıyla onayladı. "Gündoğumunda müziği duymuş, dışarı çıkmış olmalı. Birşeyler ters gitti. Belki atlıkarınca düzgün tamir edilmemişti. Belki kazalar her zaman oluyor. Yıldırımsavarcıya olduğu gibi, içi dışına çıkmış ve delirmiştir. Belki de karnaval kazaları seviyor, onlardan zevk alıyor. Veya belki ona bilinçli olarak bir şey yaptılar. Belki bizim hakkımızda daha fazla şey öğrenmek istediler, isimlerimizi, nerede oturduğumuzu veya bizi incitmelerine yardım etmesini istediler. Ne olduğunu kim bilebilir? Belki Bayan Foley şüphelendi veya korktu. O zaman onlar da Bayan Foley'ye istediğinden veya söylediğinden fazlasını verdiler."

"Anlamıyorum—"

Ama şimdi, kapı aralığında, soğuk yağmurda, ayna labirentlerinden korkan Bayan Foley'yi düşünmeye vakitleri vardı, o kadar da uzun olmayan bir süre önce karnavalda tek başına dolaşan ve belki sonunda ona yapacaklarını yaptıklarında haykıran Bayan Foley'yi, dönerek, dönerek, dönerek ve dönerek, çok fazla yıl, düşlediğinden çok fazla yıl üzerinden soyulmuş halde, onu sıyrılana dek ovarak, onu çıplak halde, ufak, yalnız ve kendisinin bile bilmediği çünkülerle çılgına dönmüş halde bırakarak, döne döne, bütün yıllar gidene ve atlıkarınca bir rulet tekerleği gibi aniden durana kadar ve hiçbir şey kazanılmamış ve her şey kaybedilmiş, gidebileceği bir yer olmadan, tuhaflığı anlatmanın bir yolu olmadan, yapacak bir şey olmadan...bir ağacın altında ağlamaktan başka, yalnız, güz yağmurunda...

Will bunu düşündü. Jim bunu düşündü ve konuştu:

"Alı, zavallı... zavallı..."

"Ona yardım etmek zorundayız, Jim. Başka kim inanır ki?

Birisine, 'Ben Bayan Foley'yim!' dese, 'Git işine!' derler, 'Bayan Foley kasabayı terk etti, ortadan kayboldu!' 'Bas git, küçük kız!' Ah Jim, bahse varım bu sabah, yardım isteyerek bir düzine kapıyı çalmıştır, çığlıkları ve haykırışlarıyla insanları korkutmuş, sonra kaçmış, vazgeçmiş ve o ağacın altına saklanmıştır. Olası ki, polis şimdi onu arıyordur, ama bundan ne çıkar? o sadece ağlayan deli bir kız ve onu bir yere kilitleyecekler ve o da çıldıracak. O karnaval, oğlum, ceza vermesini öyle iyi biliyorlar ki, karşılık veremiyorsun. Seni sadece kimsenin bir daha tanımayacağı şekilde sarsıyorlar ve değiştiriyorlar, sonra salıyorlar, bir zararı yok, git, konuş, çünkü insanlar dinlemeyecek kadar çok korkuyorlar senden. Sadece biz duyuyoruz, Jim, sadece sen ve ben ve şu anda sanki şimdi soğuk bir sümüklüböceği çiğ çiğ yemişim gibi hissediyorum."

Bir öğretmenin sık sık onlara kurabiyeyle sıcak kakao sunduğu ve pencereden el salladığı ve kasabada başı dik yürüdüğü salonun içindeki pencerelerde ağlayan yağmurun gölgelerine son bir defa baktılar. Sonra dışarı çıktılar ve kapıyı kapattılar ve boş araziye doğru koştular.

"Onu saklamamız gerek, yardım edebilene kadar–"

"Yardım etmek mi?" diye soludu Jim. "Biz kendimize yardım edemiyoruz!"

"Silahlar olmalı, burnumuzun dibinde, sadece göremeyecek kadar körüz–"

Durdular.

Kendi kalplerinin çarpışı dışında, daha büyük bir kalp çarpıyordu. Pirinç trompetler inledi. Trombonlar gürledi. Bir tuba sürüsü, bilinmeyen nedenlerle ürkmüş bir fil saldırısı yaptı.

"Karnaval!" diye yutkundu Jim. "Hiç aklımıza gelmedi! Doğrudan kasabaya gelebilir. Bir geçit töreni! Ya da rüyamda

gördüğüm o cenaze töreni, balon için olan?"

"Bir cenaze değil ve sadece bir geçit alayına benziyor, ama aslında bizim için bir arama, Jim, bizim için veya Bayan Foley için, eğer onu geri istiyorlarsa! Her caddede yürüyebilirler, rahatça ve züppece ve yürürlerken gözetlerler, davul ve boru! Jim, onlardan önce Bayan Foley'ye ulaşmalı–"

Ve sözlerini keserek, kendilerini bir ara sokağa attılar, ama birden durdular ve sıçrayarak çalıların içine saklandılar.

Sokağın öteki ucunda, karnaval bandosu, hayvan vagonları, palyaçolar ve ucubeler ve diğer hepsi oğlanların, boş arazinin ve koca meşe ağacının arasında bangırdayıp şakırdıyordu.

Geçidin geçmesi beş dakika sürmüş olmalıydı. Yağmur uzaklaşmaya başlamış, bulutlar da onlarla birlikte ilerliyor gibi görünüyordu. Yağmur dindi. Davulların yürüyüşü uzaklaştı. Oğlanlar sokaktan fırlayıp caddenin karşısına geçtiler ve boş arazide durdular.

Ağacın altında hiçbir küçük kız yoktu.

Bir isim söylemeye cesaret edemeden, çevresinde dolandılar, yukarıya içine baktılar.

Sonra, çok fazla korkmuş olarak, kendilerini kasabada bir yerlerde saklamaya koştular.

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Telefon çaldı.

Bay Halloway açtı.

"Baba, ben Willy, karakola gidemiyoruz, bugün eve gelemeyebiliriz, anneme söyle, Jim'in annesine söyle."

"Willy, neredesiniz?"

"Saklanmamız lazım. Onlar bizi arıyor."

"Kim, Tanrı aşkına?"

"Bulaşmanı istemiyorum, Baba. İnanmak zorundasın, sadece bir veya iki gün saklanacağız, onlar gidene kadar. Eve gelirsek, takip ederler seni ya da annemi veya Jim'in annesini incitirler. Gitmem gerek."

"Willy, dur!"

"Ah, Baba," dedi Will. "Bana şans dile."

Çıt.

Bay Halloway uzaklardan gelen bir müzik duyarak, dışarıya, ağaçlara, evlere, caddelere baktı.

"Willy," dedi kesik telefona. "İyi şanslar."

Ve paltosuyla şapkasını giyerek, soğuk havayı dolduran tuhaf, parlak yağmurlu güneş ışığına çıktı.

OTUZDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birleşik Puro Dükkânı'nın önünde, bu Pazar günü öğleden öncesinde bütün kiliselerin çanlannın karşısında çaldığı, birbiriyle orada çarpıştığı, yağmurun tükenmiş olduğu gökten ses yağan puro dükkânının önünde, tahta Cherokee Kızılderilisi, oyulmuş tüyleri suyla incilenmiş, Katolik veya Baptist çanlarına duyarsız, düzgün şekilde yaklaşan güneş parlaklığında zillere, karnaval bandosunun gümbürtülü putperest kalbine duyarsız, duruyordu. Süslenmiş davullar, orgun yaşlı kadınımsı feryatları, kendisinden daha garip yaratıkların gölge sürüklenişi, Kızılderili'nin sarı, şahin keskinliğinde bakışını büyülemedi. Yine de, davullar kiliseleri yana yatırdı ve sakin veya vahşi herhangi bir değişiklik için hazır olan oğlan çetelerini ileri fırlattı, böylece, kilise çanları gümüş ve demir yağmurlarını durdurunca, kilise sıralarında sıkışmış kalabalıklar, karnaval, bir pirinç geçişi, bir kadife uçuşu, baştan aşağı aslan adımlarıyla, mamut sürüklenmesiyle, bayrak dalgalandırarak geçerken, rahatlamış geçit kalabalıklarına dönüştüler.

Kızılderili'nin tahta savaş baltasının gölgesi, puro dükkânının önündeki kaldırıma gömülmüş demir bir ızgaranın üzerinde duruyordu. Bu ızgaranın üzerinden, hafif metalik yankılarla, yıldan yıla, insanlar aşağıda sonsuza dek yok olan tonlarca

naneli çiklet kâğıdı, altın puro bantı, kibrit çöpü, sigara izmariti veya bakır peni düşürerek geçmişlerdi.

Şimdi, geçitle birlikte, karnaval sınıklar üzerinde yürür, kaplan ve yanardağ sesleri ve renkleriyle kükrerken, ızgaranın üzerinde yüzlerce ayak çınlayıp kümelendi.

Izgaranın altında, iki şekil titriyordu.

Yukarıda, davullar dökme camlı pencereleri sarsar ve balmumu kuklalar korku taklidiyle titrerlerken tuğlaları ve asfaltı adımlayan kocaman barok bir tavus kuşu gibi, ucubelerin gözleri, bakmak, büro çatılarını, kilise kulelerini araştırmak, diş hekimlerinin ve göz doktorlarının tabelalarını okumak, ucuzlukçu ve kuru mal dükkânlarını kontrol etmek üzere açıldı. Geçit, bir sıcak ve inanılmaz derecede parlak vahşi gözler kalabalığı halinde, arzulayarak, ama arzusunu tatmin edemeyerek, ilerledi.

Çünkü en çok istediği şeyler karanlıkta saklanmıştı.

Jim ve Will, puro dükkânının kaldırımının ızgarasının altında.

Diz dize çömelmiş-sıkışmış, başlar dik, gözler tetikte, soluklarını demirden bir dondurma gibi yutuyorlardı. Yukarıda, soğuk esintide kadınların elbiseleri çiçekleniyordu, yukarıda, insanlar havaya doğruluyorlardı. Bando, bir zil çarpışması içinde, çocukları annelerinin dizlerine sarsıntılarla düşürüyordu.

"İşte!" diye bağırdı aniden Jim. "Alay! Tam puro dükkânının önünde! Burada ne yapıyoruz, Will! Gidelim!"

"Hayır!" diye bağırdı Will boğuk bir sesle, Jim'in dizini sıkarak. "En belirgin yer, herkesin gözünün önünde! Burayı kontrol etmek asla akıllarına gelmeyecektir! Kapa çeneni!"

Tınnnnnn...

Izgara, yukarıda, bir adamın ayakkabılarının ve o ayak-

kabıdaki yıpranmış çivilerin dokunuşuyla çınladı.

Baba! diye bağırıyordu neredeyse Will.

Ayağa kalktı, dudaklarını ısırarak geri çöktü.

Jim yukarıdaki adamın arayarak bir o yöne döndüğünü, bir bu yöne döndüğünü gördü, o kadar yakın, ama o kadar uzakta, bir metre ötede.

Elimi uzatsam...diye düşündü Will.

Ama Baba, solgun, sinirli, aceleyle ilerledi.

Ve Will ruhunun buz kesip düştüğünü ve içinde beyaz jölelerin titrediğini hissetti.

Pat!

Oğlanlar irkildi.

Çiğnenmiş bir pembe balonlu sakız yumrusu düşerek Jim'in ayağının yanındaki eski bir gazete yığınına çarpmıştı.

Yukarıda, beş yaşında bir oğlan ızgarının üzerine çömeldi, hoşnutsuzlukla, yok olan şekerinin ardından aşağı baktı.

Defol! diye düşündü Will.

Oğlan, elleri ızgarada, diz çöktü.

Hadi! diye düşündü Will.

Sakızı alıp, minik oğlanın ağzına tıkmak gibi çılgınca bir isteğe kapıldı.

Bir geçit davulu bir kez daha kocaman vuruldu, sonra –sessizlik.

Jim ve Will birbirlerine baktılar.

Geçit, diye düşündü ikisi de, durdu!

Ufak oğlan bir elini ızgaranın içine soktu.

Yukarıda, caddede, Bay Dark, Resimli Adam, ucubeler ve kafeslerden oluşan nehrin üzerinden güneşte parıldayan tubalara ve pitonumsu pirinç borulara baktı. Başını salladı.

Geçit dağıldı.

Ray Bradbury

Kalabalığa karışarak, el ilanları dağıtarak, ucubelerin yarısı bir kaldırıma, yarısı diğerine koşuşturdu, gözleri ateş kristalleri, hızlı yılan gibi vurarak.

Ufak oğlanın gölgesi Will'in yanağını serinletti.

Geçit bitti, diye düşündü, şimdi arama başlıyor.

"Bak, anne!" Ufak oğlan ızgaranın içini işaret ediyordu. "*Oraya!*"

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM

Puro dükkânından yarım blok ötedeki Ned'in Gece Uğrağı'nda, hiç uyumamaktan, çok fazla düşünmekten, daha da fazlası yürümekten bitkin düşmüş Charles Halloway ikinci kahvesini bitirmişti ve dışarıdaki caddeden gelen keskin sessizlik onu huzursuz ettiğinde, hesabı ödemek üzereydi. Geçit, kaldırımlardaki kalabalığın arasında erirken çıkan, birbirine girmiş kargaşayı görmekten çok, sezdi. Nedenini bilmeden, Charles Halloway parasını geri koydu.

"Yeniden doldurur musun, Ned?"

Kapı sonuna dek açılıp, biri içeri girdiğinde ve sağ elini hafifçe tezgâhın üzerine koyduğunda, Ned kahve dolduruyordu.

Charles Halloway bakakaldı.

El de ona baktı.

Her parmağın arkasında dövmelenmiş tek bir göz vardı.

"Anne! Aşağıda! Bak!"

Oğlan ızgaranın içini işaret ederek ağlıyordu.

Daha fazla gölge geçti ve oyalandı.

Ve aralarında –İskelet de vardı.

Kışın ölmüş bir ağaç gibi uzun, baştan aşağı kafatası, baştan aşağı korkuluk benzeri kemikler, zayıf adam, İskelet, Bay

Kurukafa ksilofon gölgesini aşağıda saklı nesnelerin, soğuk kâğıt çöplerin, ürperen sıcak oğlanların üzerinde çaldı.

Git! diye düşündü Will. Git!

Çocuğun tombul parmakları ızgaranın içini gösteriyordu.

Git.

Bay Kurukafa ilerleyerek uzaklaştı.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü Will, sonra nefesini tuttu, "Yo, hayır!"

Çünkü Cüce aynı şekilde birdenbire ortaya çıkmıştı, paytak paytak yürüyerek, kirli gömleğindeki bir çan püskülü hafifçe şıngırdayarak, kurbağa gölgesi altına sıkışmış, kırılmış kahverengi mermer kıymıkları gibi gözleri bir yüzeyde parlak şekilde deli, bir derinden sonsuza dek kayıp ve gömülmüş bir şeye yas tutan şekilde deli, bulunamayan bir şeyi, bir yerlerde kaybolmuş bir kişiliği, bir an için kayıp oğlanları, sonra yeniden kayıp kişiliği arayarak, pelte olmuş adamın iki parçası, biri geçmişi, diğeri şu andaki şimdiyi arayarak, ışıltılar saçan gözlerini oraya, buraya, etrafa, yukanya, aşağıya yöneltmek için savaşıyordu.

"Anne!" dedi çocuk.

Cüce durdu ve kendinden daha iri olmayan çocuğa baktı. Gözleri karşılaştı.

Will kendini geriye attı, vücudunu betona yapıştırmaya çalıştı. Jim'in de aynısını yaptığını hissetti, kıpırdamadan, ama zihnini, ruhunu kıpırdatarak, onu yukarıdaki minik dramdan saklamak için karanlığa sıkıştırarak.

"Hadi, Ufaklık!" Bir kadın sesi.

Oğlan çekiştirildi ve uzaklaştırıldı.

Çok geç.

Çünkü Cüce aşağı bakıyordu.

Ve gözlerinde, bu korku doğmadan önceki uzun, kolay, güvenli ve muhteşem zamanlarda, kaç gün, kaç yıl önce yıldırımsavarlar satmış olan Fury adında bir adamın kayıp parçaları ve düzensiz parçaları vardı.

Ah, Bay Fury, diye düşündü Will, size ne yaptılar. Bir buldozerin altına atmışlar, bir çelik mengenede sıkıştırmışlar, gözyaşlarınızı ve çığlıklarınızı sıkıp almışlar, tamamen bastırılmış bir kukla kutusuna hapsetmişler, ta ki sizden geriye hiçbir şey kalmayana dek Bay Fury... hiçbir şey kalmamış, sadece bu...

Cüce. Ve Cüce'nin yüzü şimdi daha az insan, daha fazla makineydi; aslında bir fotoğraf makinesi.

Örtülen göz kapakları, görmeden, karanlığa açılarak, kasıldı. Tık. İki mercek sıvı akıcılığıyla genişledi--daraldı: ızgaranın bir pozu.

Aynı zamanda, altta bulunan şeyin de mi bir pozu?

Metale mi bakıyor, diye düşündü Will, yoksa metalin arasındaki boşluklara mı?

Uzun bir an boyunca, harap olmuş-sıkıştırılmış kilden bebek cüce, ayakta dururken çömeldi. Flaşlı fotoğraf makinesi gözleri lamba gibi açık patlıyordu, hâlâ resim mi çekiyordu?

Will, Jim aslında hiç görünmüyorlardı, sadece şekilleri, renkleri ve ebatları bu cüce fotoğraf makinesi gözler tarafından ödünç alınıyor ve ucuz fotoğraf makinesi kutusu kafatasına postanılıyordu. Daha sonra –ne kadar sonra?– fotoğraf vahşi, minik, unutkan, gezgin ve kayıp yıldırımsavar zihin tarafından banyo edilecekti. O zaman ızgaranın altında ne bulunduğu gerçekten görülecekti. Ve ondan sonra? Keşfedilme! İntikam! İmha!

Çıt-şak-tık.

Çocuklar koşarak geçtiler.

Cüce-çocuk, onların koşan neşesine kapılarak, aralarında sürüklendi. Delicesine ileri fırladı, kendisinin kim olduğunu hatırladı ve bir şey aramaya gitti, kendisi de ne olduğunu bilmiyordu.

Bulutlu güneş bütün gökyüzüne ışık yağdırdı.

Işıkla yarılan delikte kutulanmış iki oğlan soluklarını gıcırdayan dişleri arasından yavaşça dışarı tısladılar.

Jim Will'in elini tuttu, sıkıca, sıkıca.

İkisi de daha fazla gözün etrafta dolanmasını ve çelik ızgarayı taramasını bekledi.

Mavi-kırmızı-yeşil dövmeden gözler, beşi birden, tezgâhın üzerinden uzaklaştı.

Üçüncü kahvesini yudumlayan Charles Halloway döner sandalye üzerinde hafifçe döndü.

Resimli Adam onu izliyordu.

Charles Halloway başını salladı.

Resimli Adam ne başını salladı ne de göz kırptı, sadece baktı, ta ki temizlikçi arkasını dönmek isteyene, ama dönemeyene ve küstah davetsiz misafire sadece elinden geldiğince sakin bir şekilde gözünü dikip bakana dek.

"Ne istersiniz?" dedi kafenin sahibi.

"Hiçbir şey." Bay Dark Will'in babasını izledi. "İki oğlan arıyorum."

Kim aramıyor ki? Charles Halloway ayağa kalktı, parayı ödedi, uzaklaştı. "Teşekkürler, Ned." Geçerken, dövmeli adamın ellerini açık, avuç içlerini Ned'e dönük şekilde kaldırdığını gördü.

"İki oğlan mı?" dedi Ned. "Kaç yaşında?"

Kapı çarptı.

Bay Dark, Charles Halloway'in pencerenin önünden geçişini izledi.

Ned konuştu.

Ama Resimli Adam duymadı.

Dışarıda, Will'in babası kütüphaneye doğru ilerledi, durdu, adliyeye doğru ilerledi, durdu, kendisini daha iyi bir hissin yönlendirmesini bekledi, cebini yokladı, tütününü bulamadı ve Birleşik Puro Dükkânı'na doğru döndü.

Jim yukarı baktı, tanıdık ayakları, solgun yüzü, tuz ve biberden saçı gördü. "Will! Baban! Ona seslen. Bize yardım edebilir!"

Will konuşamadı.

"Ona ben seslenirim!"

Will Jim'in koluna vurdu, başını, şiddetle salladı, Hayır!

Neden? dedi Jim'in ağzı.

Çünkü, dedi Will'in dudakları.

Çünkü... yukarı baktı... Baba orada, yukarıda, dün gece evin yanında göründüğünden daha da ufak görünüyordu. Geçen bir oğlanı daha çağırmak gibi bir şey olurdu. Bir oğlana daha ihtiyaçları yoktu, gereksindikleri bir generaldi, hayır, bir tümgeneral! Puro tezgâhı camında Baba'nın yüzünü görmeye ve gerçekten de yüzün ayın bütün sütümsü renkleriyle yıkandığı dün geceden daha yaşlı, daha katı, daha güçlü görünüp görünmediğini keşfetmeye çalıştı. Ama bütün gördüğü, Baba'nın parmaklarının sinirli bir şekilde kıvrıldığı, ağzının oynadığıydı, sanki ihtiyaçlarını Bay Tetley'den istemeye cesaret edemiyormuş gibi...

"Bir... şey... bir yirmi beş sentlik puro."

"Tanrım," dedi Bay Tetley yukarıda. "Bu adam zengin!"

Charles Halloway, kendisine nereye gittiğini, neden aslında istemediği bir puro için buraya geri döndüğünü gösterecek bir ipucu, evrenin bir kısmında bir hareket bekleyerek, selofanı soymakla zaman geçirdi. Kendisine seslenildiğini duyduğunu sandı, iki kere, hızla kalabalıklara baktı, el ilanlarıyla palyaçoların geçtiğini gördü, sonra istemediği puroyu tezgâhın üzerindeki ufak gümüş pipoda yanan sonsuz mavi gazlı alevde yaktı ve dumanı üfleyerek, puro bandını boş eliyle bıraktı, bantın metal ızgarada sektiğini ve yok olduğunu gördü, gözleri bandın daha da aşağıda nereye konduğunu izleyerek...

Bant Will Halloway'in, oğlunun ayaklarının dibine kondu.

Charles Halloway'ın boğazına puro dumanı kaçtı.

İki gölge orada, evet! Ve gözler, caddenin altındaki karanlık kuyudan yukarı bakınan korku. Neredeyse, haykırarak, ızgarayı kaldırmak için eğilecekti.

Bunun yerine, kuşkuyla, çevresi kalabalık ve hava açılırken, sadece seslendi:

"Jim? Will! Ne haltlar dönüyor ortada?"

Aynı anda, otuz metre ileride, Resimli Adam Ned'in Gece Uğrağı'ndan çıktı.

"Bay Halloway–" dedi Jim.

"Çıkın oradan dışarı," dedi Charles Halloway.

Resimli Adam, kalabalığın arasında bir kalabalık, yavaşça çark etti, sonra puro dükkânına doğru yürüdü.

"Baba, çıkamayız! Buraya, bize bakma!"

Resimli Adam yirmi beş metre kadar ötedeydi.

"Çocuklar," dedi Charles Halloway. "Polis–"

"Bay Halloway," dedi Jim boğuk bir sesle, "kafanızı kaldırmazsanız, öldük demektir. Resimli Adam, eğer o–"

"Ne?" diye sordu Bay Halloway.

"Dövmeleri olan adam!"

Kafenin tezgâhından beş elektrik mavisi mürekkepli göz Bay Halloway'in hafızasına kilitlendi.

"Baba, adliyenin saatine bak, bu arada biz de sana neler olduğunu anlatalım–"

Bay Halloway doğruldu.

Ve Resimli Adam geldi.

Charles Halloway'i inceleyerek durdu.

"Bayım," dedi Resimli Adam.

"On bir çeyrek." Charles Halloway, ağzında puro, adliye saatini doğruladı, kol saatini ayarladı. "Bir dakika geri."

"Bayım," dedi Resimli Adam.

Yukarıda dört ayakkabı sallanır, sürünür, bükülürken, çiklet kâğıdı, tütün döküntüleriyle dolu çukurda Will Jim'e tutundu, Jim Will'e tutundu.

"Bayım," dedi Dark adındaki adam, başka yarı benzer kişilerdeki başka kemiklerle karşılaştırmak üzere Charles Halloway'in yüzündeki kemikleri inceleyerek, "Cooger-Dark Birleşik Gösterileri kasabadan iki oğlanı, iki! kutlama ziyaretimizde özel konuklarımız olarak seçti!"

"Şey, ben–" Will'in babası kaldırıma bakmamaya çalıştı.

"Bu iki oğlan–"

Will Resimli Adam'ın, ızgarayı kıvılcımlandıran diş keskinliğindeki ayakkabı çivilerini seyretti.

"–bu iki oğlan bütün aletlere binecek, her gösteriyi görecek, gösterideki her kişiyle el sıkışacak, eve döndüğünde yanında sihirbazlık takımları, beyzbol sopaları–"

"Kim," diye sözünü kesti Bay Halloway, "bu şanslı oğlanlar?"

"Dün panayırımızda çekilen resimlerden seçilen iki oğlan.

Onları teşhis edin ve şanslarını paylaşın. İşte çocuklar burada!"

Aşağıda olduğumuzu görüyor! diye düşündü Will. Aman Tanrım!

Resimli Adam ellerini uzattı.

Will'in babası sendeledi.

Parlak mavi mürekkeple dövmelenmiş olan Will'in yüzü sağ elin avucundan kendisine bakıyordu.

Sol avuca mürekkeple dikilmiş olan Jim'in yüzü hayat kadar silinmez ve doğaldı.

"Onları tanıyor musunuz?" Resimli Adam Bay Halloway'in boğazının sıkıştığını, göz kapaklarının kısıldığını, kemiklerinin bir balyoz vurmuş gibi titreşerek birbirine çarptığını gördü. "Adları?"

Baba, dikkat! diye düşündü Will.

"Bilmi–" dedi Will'in babası.

"Onları tanıyorsunuz."

Resimli Adam'ın elleri sallandı, görülmesi için kalktı, isimlerden oluşan hediyeyi sorarak, et üzerinde Jim'in yüzünü, et üzerinde Will'in yüzünü, Jim'in caddenin altında saklanmış yüzünü, Will'in caddenin altında saklanmış yüzünü titreterek, kıvrandırarak, kıstırarak.

"Bayım, onların bu fırsatı kaçırmalarını ister misiniz...?"

"Hayır, ama–"

"Ama, ama, ama?" Bay Dark yakından daha kocaman görünüyordu, resim galerisi bedeni içinde görkemli, gözleri, gömleğinden, ceketinden, pantolonundan dışarı fırlayan bütün hayvanlarının ve bahtsız yaratıklarının gözleri, yaşlı adamı sıkıca bağlıyor, onu ateşle ısırıyor, binlerce kat ilgiyle izliyordu. Bay Dark iki avucunu yan yana getirdi. "Ama?"

Acı verebileceği birşeyler arayan Bay Halloway purosunu

ısırdı. "Bir an için sandım ki–"

"Ne sandınız?" Bay Dark'tan muhteşem memnuniyet.

"Birisi şeye benziyor–"

"Kime?"

Çok hevesli, diye düşündü Will. Görüyorsun, Baba, değil mi?

"Bayım," dedi Will'in babası. "Bu iki oğlan hakkında neden diken üzerindesiniz?"

"Diken üzerinde mi...?"

Bay Dark'ın gülümsemesi pamuk helva gibi eridi.

Jim kendini bir cüce gibi büzüştürdü, Will kendini bir cüce gibi sıkıştırdı, ikisi de yukarı bakarak, bekleyerek.

"Bayım," dedi Bay Dark, "hevesim size böyle mi görünüyor? Diken üzerinde?"

Will'in babası kollar boyunca kasların, oraya mürekkeplenmiş ve zehirli oldukları kuşkusuz olan engereklerle çıngıraklı yılanlar gibi kıvranarak, kendilerini kasıp gevşeterek sıralandığına dikkat etti.

"Bu resimlerden biri," dedi ağır ağır Bay Halloway, "Milton Blumquist'e benziyor."

Bay Dark bir yumruk yaptı.

Kör edici bir ağrı Jim'in başına çarptı.

"Diğeri," Will'in babası neredeyse mülayimdi, "Avery Johnson'a benziyor."

Ah, Baba, diye düşündü Will, muhteşemsin!

Bay Dark diğer yumruğunu sıktı.

Will, başı bir mengene içinde, neredeyse haykıracaktı.

"İkisi de," diye bitirdi sözlerini Bay Halloway, "birkaç hafta önce Milwaukee'ye taşındı."

"Siz," dedi Bay Dark soğukça, "yalan söylüyorsunuz."

Will'in babası gerçekten sarsılmıştı.

"Ben mi? Niye kazananların eğlencesini bozayım ki?"

"İşin doğrusu," dedi Bay Dark, "oğlanların adlarını on dakika önce bulduk. Sadece ikinci kez kontrol etmek istedik."

"Eee?" dedi Will'in babası, inanmaz bir tavırla.

"Jim," dedi Bay Dark. "Will."

Jim karanlıkta kıvrandı. Will, gözleri sabit, başını omuz kemiklerinin arasına indirdi.

Will'in babasının yüzü içine iki siyah taş ismin bir dalga bile oluşturmadan battığı bir göldü.

"İlk isimleri mi? Jim? Will? Böyle bir kasabada bir sürü Jim ve Will vardır, birkaç yüz tane."

Çömelmiş ve kıpırdanan Will düşündü, kim söyledi? Bayan Foley mi? Ama o kaybolmuştu, evi boş ve yağmur gölgeleriyle doluydu. Sadece tek bir başka kişi...

Bayan Foley'ye benzeyen, ağacın altında ağlayan küçük kız mı? Bizi o kadar korkutan küçük kız mı? diye merak etti. Son yarım saat içinde, geçit, geçerken, onu bulmuştu ve o saatlerdir ağlıyordu, korkmuş ve her şeyi yapmaya, her şeyi söylemeye hazır, yeter ki, sadece müzik, dalıp çıkan atlar ve yarış eden dünyayla bile olsa, kendisini yeniden yaşlandırsınlar, dönerken onu yeniden büyütsünler, onu kaldırsınlar, gözyaşlarını dindirsinler, korkunç nesneyi durdursunlar ve onu eskisi gibi yapsınlar. Onu ağacın altında bulduklarında ve kaçırdıklarında, karnaval söz mü vermişti, ona yalan mı söylemişti? Ağlayan, ama her şeyi söylemeyen küçük kız, çünkü–

"Jim. Will," dedi Will'in babası. "Adları. Ya soyadları?"

Bay Dark soyadlarını bilmiyordu.

Canavarlardan oluşan evreni derisinde fosforlu terler döktü, koltuk altlarını ekşitti, kokuttu, çelik kaslı bacaklarının ara-

sına çarptı.

"Şimdi," dedi Will'in babası, tuhaf ve onun için yeni olduğundan, neredeyse harika bir sükûnetle, "sanırım siz yalan söylüyorsunuz. Soyadlarını bilmiyorsunuz. Şimdi, siz, karnavaldan bir yabancı, burada, hiçliğin arkasında kalan bir kasabadaki bir caddede, bana neden yalan söylemeniz gerekiyor?"

Resimli Adam iki kaligrafik yumruğunu iyice sıktı.

Will'in babası, yüzü solgun, içinde iki oğlanın yüzünün, etten hapisanedeki karanlık bir mengenede sıkıca, çok sıkıca ezilmiş halde, öfke içinde tutulduğu bu acımasız, sıkıştırıcı parmakları, boğumları, kazıyan tırnakları düşündü.

İki gölge, aşağıda, acı içinde harmanlandı.

Resimli Adam yüzünü kazıyıp ciddileşti.

Ama sağ yumruğundan parlak bir damla düştü.

Sol yumruğundan parlak bir damla düştü.

Damlalar çelik kaldırım ızgarasının içinde yok oldu.

Will soluğunu tuttu. Islaklık yüzüne çarpmıştı. Elini oraya sürdü, sonra avucuna baktı.

Yanağına çarpmış olan ıslaklık parlak kırmızıydı.

Bakışını parlak kırmızıdan, korkutma, gerçek veya hayali, artık bitmiş gibi göründüğü için, şimdi kıpırtısız yatan Jim'e çevirdi ve ikisi de gözlerini Resimli Adam'ın ayakkabılarının çelik üzerinde çelik öğüterek, ızgarayı çakmaktaşı gibi kıvılcımlandırdığı yere çevirdiler.

Will'in babası sıkılı yumruklardan kan sızdığını gördü, ama kendini sadece Resimli Adam'a bakmaya zorlayarak konuştu:

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Resimli Adam'ın arkasından, köşeyi dönerek, elleri havayı dokuyarak, alacalı Çingene renkli giysiler içinde, yüzü balmumundan, gözleri mürdümeriği siyahlığında gözlüklerin arkası-

na saklı, Falcı, Toz Cadısı mırıldanarak geldi.

Bir an sonra, yukarı bakan Will onu gördü. Ölmemiş! diye düşündü. Sürüklenmiş, çürüklerle kaplanmış, düşmüş, tamam, ama şimdi dönmüş ve öfkeden kudurmuş! Tanrım, evet, öfkeden kudurmuş, özellikle beni arıyor!

Will'in babası onu gördü. Kanı, sadece içgüdüyle, göğsünde bir muhallebiye dönüşecek kadar yavaşladı.

Kalabalık neşeyle, kadının yıpranmış bile olsa parlak kostümüne gülüp, yorumda bulunarak, daha sonra anlatmak için söylediği şiirleri hatırlamaya çalışarak açıldı. Cadı, parmakları kasabayı sanki engin bir karmaşık ve cafcaflı duvar halısıymış gibi yoklayarak yürüdü. Ve şarkı söyledi:

"Size kocalarınızı söyleyeyim. Size karılarınızı söyleyeyim. Size falınızı söyleyeyim. Size hayatınızı söyleyeyim. Bakın bana, ben bilirim. Gösteride görün beni. Size onun gözlerinin rengini söyleyeyim. Size onun yalanlarının rengini söyleyeyim. Size onun amacının rengini söyleyeyim. Size onun ruhunun rengini söyleyeyim. Şimdi gelin, gitmeyin. Bakın bana, gösteride görün beni."

Dehşete düşmüş çocuklar, etkilenmiş çocuklar, memnun anne babalar, çok neşeli anne babalar ve yaşayanların tozlarından gelen Cadı hâlâ şarkı söylüyordu. Mırıltısında Zaman yürüyordu. İşin yukarı uçmasını, soluğun dışarı uçmasını sağladığını hissettirecek parmakları arasında mikroskopik ağlar örüp bozdu. Sineklerin kanatlarına, görülmeyen bakterilerin ruhlarına, hareket ve daha fazla saklı duyguyla süzülmüş güneş ışığının bütün lekelerine, noktalarına ve mika gibi karlanmalarına dokundu.

Will ve Jim kemiklerini çatlattılar, çömeldiler ve işittiler:

"Körüm, evet, körüm. Ama gördüğümü görürüm, nerede

olduğumu görürüm," dedi Cadı yumuşak bir şekilde. "Şurada, sonbaharda hasır şapkalı bir adam var. Selam. Ve –aaa, Bay Dark orada ve... yaşlı bir adam... *yaşlı* bir adam."

O kadar da yaşlı değil! diye haykırdı Will kendi kendine, gölgesi saklı oğlanların üzerine nemli kurbağa serinliğinde düşerek Cadı durduğunda, yukarıdaki üçlüye göz atarken.

"...yaşlı adam..."

Bay Halloway midesine bir dizi buz gibi bıçak sokulmuşçasına sarsıldı.

"...yaşlı adam...yaşlı adam..." dedi Cadı.

Bunu demeyi bıraktı. "Ah..." Burun deliklerindeki kıllar kabardı. Havanın tadını almak için ağzını açtı. "Ah...

Resimli Adam canlandı.

"Bekle...!" diye içini çekti Çingene.

Tırnakları, görünmeyen bir hava karatahtasını kazıdı.

Will, kendisinin kızdırılmış bir av köpeği gibi hırladığını, havladığını, inlediğini hissetti.

Cadı'nın parmakları yavaşça, tayflan yoklayarak, ışığı tartarak, yukarı tırmandı. Bir başka an içinde, bir işaret parmağı kaldırım ızgarasına çevrilip, bildirebilirdi: orada! orada!

Baba! diye düşündü Will. Birşeyler *yap!*

Resimli Adam, artık kör ama fazlasıyla uyanık toz hanımı burada olduğu için tatlı bir şekilde sakinleşmiş halde, kadını sevgiyle seyretti.

"Şimdi..." Cadı'nın parmakları kaşındı.

"Şimdi!" dedi Will'in babası yüksek sesle.

Cadı irkildi.

"Şimdi, *bu* muhteşem bir puro!" diye haykırdı Will'in babası, büyük bir debdebeyle yeniden tezgâha dönerek.

"Sessiz..." dedi Resimli Adam.

Oğlanlar yukarı baktı.

"Şimdi–" Cadı rüzgârı kokladı.

"Yeniden yakınam gerek!" Bay Halloway puroyu sonsuz mavi ateşe soktu.

"Sessizlik..." diye önerdi Bay Dark.

"Siz de içer misiniz?" diye sordu Baba.

Baba'nın hararetle püskürtülmüş ve fazlasıyla şen sözlerinin darbesiyle, Cadı yaralı bir eli aşağı bıraktı, bir anteni daha iyi algılaması için silermiş gibi üzerinden teri sildi ve yeniden kaldırdı, burun delikleri rüzgârla genişledi.

"Ah!" Will'in babası yoğun bir puro dumanı üfledi. Duman kadını çevreleyen mükemmel, kalın bir kümülüs oluşturdu.

"Gah!" diye nefesi tıkandı kadının.

"Aptal!" diye havladı Resimli Adam, ama aşağıdaki oğlanlar kadına mı adama mı anlayamadılar.

"Haydi, size de bir tane ısmarlayayım!" Bay Halloway, Bay Dark'a bir puro uzatırken daha fazla duman üfledi.

Cadı bir hapşırık patlattı, geri çekildi, sendeleyerek uzaklaştı.

Resimli Adam Baba'nın kolunu yakaladı, çok ileri gittiğini anlayıp bıraktı ve yapabileceği tek şey, beceriksiz ve tamamen beklenmeyen bir yenilgi içinde, Çingene kadınını takip etmekti. Ama o anda, giderken, Will'in babasının, "Size *iyi* günler, bayım!" dediğini duydu.

Hayır, Baba! diye düşündü Will.

Resimli Adam geri geldi.

"İsminiz, bayım?" diye sordu doğrudan.

Söyleme ona! diye düşündü Will.

Will'in babası bir an kendiyle tartıştı, puroyu ağzından çıkardı, külünü silkip yanıtladı.

"Halloway. Kütüphanede çalışıyorum. Bir ara uğrayın."

"Bundan emin olabilirsiniz, Bay Halloway. Uğrayacağım."

Cadı köşede bekliyordu.

Bay Halloway işaret parmağını ıslattı, rüzgârı kontrol etti ve kadının üzerine bir kümülüs yolladı.

Kırbaçlanmış gibi kayboldu Cadı.

Resimli Adam kasıldı, çevresinde döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı, Jim ve Will'in mürekkep portreleri yumruklarının içindeki demir sıkılığında ezildiler.

Sessizlik.

Izgaranın altı o kadar sessizdi ki, Bay Halloway iki oğlanın korkudan öldüklerini sandı.

Ve Will, aşağıda, yukarı bakarak, gözleri yaşlı, ağzı açık, düşünüyordu, Ah Tanrım, neden bunu daha önce görmedim?

Baba uzun. Baba gerçekten çok uzun.

Bay Halloway hâlâ ızgaranın içine değil, kaldırımda kalmış, köşeye kadar iz bırakmış, ortadan kaybolan Bay Dark'ın sıkılı ellerinden damlayan, sıçramış kırmızı renkli ufak kuyrukluyıldızlara bakıyordu. Ayrıca inanılmaz bir iş gerçekleştirildiğine göre, yarı umutsuzluk yarı dinginlik olan yeni amacın şaşkınlığını kabul ederek hayretle kendine de bakıyordu. Kimse neden gerçek ismini verdiğini sormasındı; kendisi bile tartıp, gerçek ağırlığını veremezdi. Artık, oğlanlar aşağıda dinlerlerken, adliye saatinin üzerindeki sayıları okuyabilir ve saatle konuşabilirdi.

"Ah, Jim, Will, birşeyler oluyor. Günün geri kalanında saklanabilir, ayak altından uzaklaşabilir misiniz? Zamana ihtiyacımız var. İşler böyleyken, nereden başlayabilirsiniz? Çiğnenen yasa yok, en azından kitaplara göre. Ama ben ölü ve bir aydır gömülü gibi hissediyorum kendimi. Etim kabarıyor. Saklanın,

Ray Bradbury

Jim, Will, saklanın. Annelerinize karnavalda iş bulduğunuzu söylerim, eve gelmemeniz için iyi bir bahane. Karanlığa kadar saklı kalın, sonra yedide kütüphaneye gelin. Bu arada ben kütüphanede karnavallar hakkındaki polis raporlarını, gazete dosyalarını araştırırım, kitapları, eski kâğıtları, uyabilecek her şeyi. Tanrı izin verirse, siz ortaya çıktığınızda, hava kararınca, bir plan kurmuş olurum. O zamana kadar sessiz olun. Tanrı yardımcın olsun, Jim. Tanrı yardımcın olsun, Will."

Şimdi çok uzun olan ufak tefek baba yavaşça uzaklaştı.

Purosu, fark edilmeden, elinden kaydı, bir kıvılcım sağanağı içinde ızgaradan düştü.

Ateşli tek pembe gözünü Jim ve Will'e doğru parlatarak kare çukurda uzandı, oğlanlar geriye baktılar ve sonunda puroyu körleştirmek ve söndürmek için atladılar.

OTUZALTINCI BÖLÜM

Cüce, deli ve çılgınca ışıklı gözlerini taşıyarak, Main Street'te güneye doğru ilerliyordu.

Aniden durarak, kafasında bir fotoğraf filmini banyo etti, taradı, meledi ve Resimli Adam'ı bulup bir fısıltının bir haykırış kadar etkili olduğu bir yere çekmek için bacak ormanının arasından geriye koşturdu. Bay Dark dinledi, sonra Cüce'yi çok gerilerde bırakarak, fırladı.

Puro dükkânı Kızılderilisi'ne ulaştığında, Resimli Adam dizlerinin üzerine çöktü. Çelik kafes-ızgaraya yapışarak, çukurun içine göz attı.

Aşağıda sarı gazeteler, solmuş şeker paketleri, yanmış purolar ve sakızlar vardı.

Bay Dark'ın çığlığı bastırılmış öfkeydi.

"Bir şey mi *kaybettiniz?*"

Bay Tetley tezgâhının üzerinden göz kırptı.

Resimli Adam başını bir kere sallayarak ızgarayı sıktı.

"Izgaranın altındaki paraları almak için ayda bir kere temizlik yaparım," dedi Bay Tetley. "Ne kadar düşürdünüz? On sent? Bir çeyreklik? Yarım dolar?"

Bing!

Resimli Adam dik dik baktı.

Ray Bradbury

Yazarkasanın ekranında ufak bir yangın kırmızısı yazı yukarı fırladı:

SATIŞ YOK.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM

Kasaba saati yediyi vurdu.

Çan sesinin yankıları kütüphanenin ışıkları yakılmamış koridorlarında dolaştı.

Bir sonbahar yaprağı, çok kuru, karanlıkta bir yere düştü.

Ama bu sadece çevrilen bir kitap sayfasıydı.

Yeraltı mezarlarının birinde, çimen yeşili çeperli bir lambanın altındaki bir masanın üzerine eğilmiş, dudaklar büzülü, gözler kısılı oturan Charles Halloway'in elleri sayfaları titretiyor, kitapları kaldırıyor, yeniden düzenliyordu. Arada sırada sokakları gözleyerek, sonbahar gecesine göz atmak için pencereye koşturuyordu. Sonra yeniden, kendi kendine fısıldayarak, ataşlı kâğıtlara kâğıt eklemek, alıntıların altını çizmek üzere geri dönüyordu. Sesi kütüphane kubbelerinden çabuk yankılar getiriyordu:

"Şuraya bak!"

"...bak...!" dedi gece geçitleri.

"Bu resim...!"

"...resim...!" dedi holler.

"Ve bu!"

"...bu..." dedi çökmüş tozlar.

Hayatı boyunca hatırlayabildiği tüm günlerden daha uzun

bir gün olmuştu. Yabancı ve o kadar yabancı olmayan kalabalıklann arasına karışmıştı, etrafa yayılan geniş geçit resminin dümen suyunda arayıcıların ardından arama yapmıştı. Jim'in annesine, Will'in annesine mutlu bir Pazar için bilmeleri gerekenden fazlasını söylemeye direnmiş ve bu arada Cüce'yle gölgeleri karşılaşmış, İğnekafa ve Ateş Yiyici'yle selamlaşmış, gölgeli ara sokaklardan uzak durmuş ve geri dönerken, puro dükkânı ızgarasının altındaki bodrum çukurunun boş olduğunu görüp, oğlanların yakınlarda veya, Tanrı'ya şükür, çok uzaklarda bir yerlerde saklambaç oynadıklarını anladığı andaki telaşını kontrol etmişti.

Sonra, kalabalığın içinde, karnavala ilerlemiş, çadırların dışında kalmış, lunapark aletlerinden uzak durmuş, gözlemiş, güneşin batışını seyretmiş ve tam alacakaranlıkta Aynalar Labirenti'nin soğuk camdan sularını yoklamış ve boğulmadan önce kendini geri çekmesine yetecek kadar şey görmüştü kıyıda. Baştan aşağı ıslak, soğuk iliklerine işlemiş halde, gece onu kapmadan, kalabalığın kendisini korumasına, ısıtmasına ve kasabaya kadar taşımasına izin vermişti, kütüphaneye ve en önemlisi kitaplara...ki bunları, yeni bir zamanı okumayı öğrenen biri gibi, kocaman bir edebiyat saati halinde bir masanın üzerine dizmişti. Böylece sararmış sayfalara, sanki tahtalara ölü olarak iğnelenmiş pervane kanatlarıymış gibi, gözlerini kısıp bakarak koca saatin etrafında dönüp durmuştu.

Şurada Karanlık Prensi'nin bir portresi duruyordu. Yanında Aziz Anthony'nin Günaha Çağrı'sının fantastik çizimleri. Onun yanında Giovanbatista Bracelli'nin *Bizarie*'sinden tuhaf bazı oyuncakları, değişik simya ayinleriyle uğraşan insansı robotları tasvir eden bazı resimler. On ikiye beş kala'da *Dr Faustus*'un bir kopyası duruyordu, iki'de *Okült İkonografi*, altı'da,

şimdi Bay Halloway'ın ilerleyen parmaklarının altında, şarlatanlar, soytarılar, sırık üzerinde yürüyen büyücüler ve onların kuklalarının barındıkları sirkler, karnavallar, gölge gösterileri ve kukla bahçelerinin bir tarihi. Başka: *Hava Krallıklarının El Kitabı* (Tarihten Aşağı Uçan Şeyler). Tam dokuz'da: *Aynaların Büyüsü*'nü ezen *Lanetlilerin İşkenceleri*'nin üzerinde duran *Mısır İksirleri*'nin üzerinde yatan *İblislerin Ele Geçirdikleri*. Edebiyat saatinin çok geç vakitlerinde *Lokomotifler ve Trenler*, *Uykunun Gizemleri*, *Gece Yarısı ile Şafak Arasında*, *Cadıların Sebt Günü ve İblislerle Sözleşmeler*. Hepsi ortaya serilmişti. Bay Halloway saatin yüzünü görebiliyordu.

Ama bu saatte hiç kol yoktu.

Hayatın gecesinde kendisi, oğlanlar veya habersiz kasaba için saatin kaç olduğunu bilmiyordu.

Çünkü, toplamda, ilerlemesi için ne vardı ki elinde?

Sabahın üçünde bir geliş, garip görünüşlü bir ayna labirenti, bir Pazar alayı, terli postunda kaşınan elektrik mavisi bir resim kümesiyle uzun boylu bir adam, bir kaldırım ızgarasından aşağı düşen birkaç damla kan, yerin altından yukarı bakan iki korkmuş oğlan ve mozole sessizliğinde, yapbozu bir araya iteleyen kendisi.

Oğlanların ızgaradan fısıldadıkları en basit kelimeye bile inanmasını sağlayan neydi? Burada korkunun kendisi bir kanıttı ve o da hayatı boyunca, yaz alacakaranlığında bir kasabın dükkânından gelen koku gibi, onu tanıyacak kadar korkuyla karşılaşmıştı.

Resimli karnaval sahibinin binlerce vahşi, bozuk ve sakat kelime söyleyen sessizliğinde ne vardı?

Bu öğleden sonra bir çadır girişinin rüzgârla çırpınması sırasında, üzerinde BAY ELEKTRİKO kelimeleri yazılı, derisinde

yeşil kertenkeleler gibi onu saran ve ilerleyen enerji ağıyla bir sandalyeye oturtulmuş olarak gördüğü yaşlı adamda ne vardı?

Hepsi, hepsi, bunların hepsi. Ve şimdi, bu kitaplar. Bu. *Fizyonomoni. Yüzünde Görüldüğü Şekliyle Bireyin Karakterinin Sırları*'na dokundu.

Bu durumda, uygun adım ilerleyen bir dehşet içinde kaldırımdan yukarı bakarken Jim ve Will'in yüz hatları bütünüyle meleksi, arı, yarı masum muydu? Oğlanlar, Muhteşem Irk, Renk, Denge ve Yaz Mizaçlı, Kadın, Erkek veya Çocuğunuzu mu temsil ediyorlardı?

Tersine... Charles Halloway bir sayfa çevirdi... aceleyle koşuşturan ucubeler, Resimli Harika, Huysuz, Zalim, Hırslı'nın alınlarını, Şehvet Düşkünü ve Yalancı'nın ağızlarını mı taşıyorlardı? Hilekâr, Dengesiz, Küstah, Mağrur ve sizin Öldürücü Hayvan'ınızın dişlerini mi?

Hayır. Kitap kapandı. Yüzler yargılanıyorsa, ucubeler uzun çalışma hayatında geceleri kütüphaneden kaçtığını gördüğü bir sürü kişiden daha kötü değillerdi.

Sadece tek bir şey kesindi.

Shakespeare'den iki dize söylüyordu bunu. Bunları, kaygısının kalbini sabitleştirmek için, kitaplardan oluşan saatin ortasına yazması gerekirdi:

Parmaklarımı şıklatmamla,
Uğursuz bir şey gelir bu yana.

Öylesine müphem, yine de öylesine engin.

Bununla yaşamak istemiyordu.

Yine de, bu gece boyunca, onunla çok iyi şekilde yaşamazsa, hayatının geri kalanında da onunla yaşamak zorunda kalacağını çok iyi biliyordu.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

Pencereden dışarı baktı ve düşündü, Jim, Will, geliyor musunuz? buraya varabilecek misiniz?

Beklerken, eti kemiklerinin solgunluğunu aldı.

OTUZSEKİZİNCİ BÖLÜM

Kütüphane, bir Pazar gecesinin yedi çeyreğinde, yedi otuzunda, yedi kırk beşinde, büyük sessizlik sürüklenmeleriyle kaplandı ve zamanın görülmeyen karlarının tüm yıl boyunca yağdığı yüksekteki raflarda ebediyetin çivi yazısı taşları gibi sıralanmış kitap çığını dondurdu.

Dışarıda, kasaba karnavala gidip gelirken soluyor, yüzlerce insan Will ve Jim'in kütüphanenin bir duvarında, kâh dikilip, kâh çiğ toprağa burunlarını sürterek yattıkları çalılıkların yanından geçiyordu.

"Dikkat!"

İkisi de çimlere yapıştılar. Caddenin karşısından bir oğlan olabilecek, bir cüce olabilecek, cüce zihinli bir oğlan olabilecek, ayazdan mikalaşmış kaldırımlarda yengeç gibi sürüklenen yapraklar gibi etrafta uçuşan herhangi bir nesne olabilecek bir şey geçti. Ama her neyse, sonra uzaklaştı; Jim oturdu, Will yüzü hâlâ güzel, güvenli toprakta yattı.

"Haydi, sorun ne?"

"Kütüphane," dedi Will. "Artık ondan bile korkuyorum." Bütün kitaplar, diye düşündü, oraya tünemiş, yüzlerce yıllık, derileri soyuluyor, birbirlerinin üzerine on milyon akbaba gibi yaslanıyorlar. Karanlık raflar arasında yürü ve bütün altın ki-

tap başlıkları gözlerini sana doğru parlatsınlar. Yaşlı karnaval, yaşlı kütüphane ve kendi babası arasında, her şey yaşlı...eh...

"Babamın içeride olduğunu biliyorum, ama o Baba mı? Yani, ya onlar geldilerse, onu değiştirdilerse, onu kötü yaptılarsa, ona veremeyecekleri, ama onun verebileceklerini sandığı bir şey vaat ettilerse? Ve biz oraya gideceğiz ve bugünden elli yıl sonra birisi orada bir kitap açacak ve seninle ben, iki kuru pervane kanadı gibi, yere düşeceğiz, Jim, birisi bizi ezmiş ve sayfaların arasına saklamış ve kimse nereye kaybolduğumuzu tahmin edememiş–"

Cesaretini kamçılamak için birşeyler yapmak zorunda olan Jim için bu kadarı çok fazlaydı. Will'in hatırladığı tek şey, Jim'in kütüphane kapısını yumrukladığıydı. İkisi de, bu geceden, içerideki o daha sıcak kitap soluyan geceye atlamak için çılgın gibi yumrukladılar. Karanlıklar arasında seçme şansları olsaydı, bu daha iyiydi: kapı açılır ve Baba hayalet renkli saçlarıyla karşılarında dururken, kitapların fırınsı kokusu. Terk edilmiş koridorlardan parmak uçlarında geçtiler, Will güneş batarken mezarlıktan geçerken yaptığı gibi ıslık çalmak için delice bir dürtü duyarak, Baba neden geç kaldıklarını sorarak ve onlar da bir günde saklandıkları bütün yerleri hatırlamaya çalışarak.

Eski garajlarda saklanmışlardı, eski ambarlarda saklanmışlardı, tırmanabilecekleri en yüksek ağaçlarda saklanmışlardı ve sıkılmışlardı ve sıkıntı korkudan daha kötüydü, o yüzden aşağı inerek Polis Şefi'ne gitmişler ve onlara karakolda yirmi güvenli dakika veren güzel bir sohbet etmişlerdi ve Will'in aklına kiliseleri gezme fikri gelmişti ve kasabadaki bütün kilise kulelerine tırmanmış, çan kulelerindeki güvercinleri korkutmuşlardı ve kiliselerin, özellikle yukarıda çanlarla birlikteyken, güvenli olup olmadığını kimse söyleyemezdi, ama güven his-

si veriyordu. Ama orada da yine sıkıntıdan gerilmişler ve aynılıktan yorulmuşlardı ve yapacak bir şey olsun diye neredeyse kendilerini karnavala teslim etme noktasına gelmişlerdi ki, bereket versin güneş batmıştı. Güneşin batışından şimdiye kadar harika zaman geçirmişlerdi, sanki bir zamanlar dost bir kale olup şimdi Araplar tarafından istila edilmiş kütüphaneye sürünerek gelirken.

"Ve böylece buradayız," diye fısıldadı Jim ve durdu.

"Neden fısıldıyorum ki? Burası kapalı. Lanet olsun!"

Güldü, sonra durdu.

Çünkü yeraltı mahzenlerinde yumuşak bir ayak sesi duyduğunu sandı.

Ama bu sadece panter adımlarıyla derin kümelerden geriye yürüyen kahkahasıydı.

O yüzden yeniden yürüdüklerinde, hâlâ fısıltıyla konuşuyorlardı. Derin ormanlar, karanlık mağaralar, loş kiliseler, yarı aydınlatılmış kütüphanelerin hepsi aynıydı, moralinizi bozar, şevkinizi kırar, sesinizin geçişinizden çok sonra koridorlarda dolaşabilecek ikiz hayaletlerini uyandırma korkusuyla, sizi mırıldanma ve yumuşak çığlıklara indirgerlerdi.

Ufak odaya vardılar ve Charles Halloway'in kitapları yaydığı, saatler boyu okuduğu masayı çevrelediler ve ilk defa olarak birbirlerinin yüzüne bakıp korkutucu bir solgunluk gördüler, o yüzden yorumda bulunmadılar.

"Baştan başlayın." Will'in babası iskemleleri çekti. "Lütfen."

Böylece, her biri kendi kısmını alarak, kendi sözleriyle, söz etti oğlanlar, etrafta dolanan yıldırımsavar satıcısından, gelecek fırtınanın kehanetlerinden, gece yarısından çok sonra gelen trenden, birden meskûn hale gelen çayırlıktan, ayın üfürdüğü çadırlardan, dokunulmayan, ama tam ağlayan orgdan,

sonra yüzlerce Hristiyanın, önüne atılacakları bir aslan olmadan dolaştıkları, sadece zamanın kendini şelale aynalarda ileri geri kaybettiği labirentin olduğu sıradan bir panayır yolunu yıkayan öğle ışığından, BOZUK atlıkarıncadan, ölü yemek saatinden, Bay Cooger'dan ve gözleri, tıpkı asılmış ve damlayan günahlar gibi, kancalı çerçeveye gerilmiş, kırmızı ve zehirli akan tüm günahlar gibi, dünyanın bütün işkembelerini görmüş gibi bakan oğlandan, sonsuza dek yaşamış olan bir adamın gözlerine sahip, çok fazla şey görmüş, ölmek istemiş, ama nasıl yapacağını bilememiş oğlandan...

Oğlanlar soluklanmak için durdular.

Bayan Foley, yine karnaval, atlıkarıncanın çıldırması, ihtiyar Cooger mumyasının ay ışığını içine çekmesi, dışarı gümüş toz vermesi, ölü, sonra yeşil yıldırımın alevler içinde kemiklerini canlandırarak çarptığı bir iskemlede yeniden diriltilmesi, hepsi bir fırtına eksi yağmur, eksi gök gürültüsü, geçit alayı, puro dükkânı bodrumu, saklanma ve en sonunda onlar orada, bitti, anlatmayı bitirdiler.

Uzun bir an boyunca, Will'in babası kömüşçesine masanın ortasına bakarak oturdu. Sonra, dudakları kıpırdadı.

"Jim. Will," dedi. "İnanıyorum."

Oğlanlar iskemlelerine çöktüler.

"Hepsine mi?"

"Hepsine."

Will gözlerini sildi. "Of be," dedi boğuk bir sesle. "Bağırarak ağlamaya başlayacağım."

"Buna zamanımız yok!" dedi Jim.

"Hem de hiç." Ve Will'in babası ayağa kalktı, piposunu tütünle doldurdu, ceplerinde kibrit arandı, hırpalanmış bir armonika, bir çakı, çalışmayan bir çakmak ve içine her zaman bü-

yük düşüncelerini yazmayı düşündüğü, ama hiçbir zaman elinin varmadığı bir not defteri çıkardı ve bu silahları daha başlamadan kaybedilmiş olabilecek bir cüceler savaşı için sıraya dizdi. Bu işe yaramaz dökümtüleri araştırarak, başını sallayarak, sonunda parçalanmış bir kibrit kutusu buldu, piposunu yaktı ve odayı adımlayarak düşünceye daldı.

"Özel bir karnaval hakkında çok konuşacağıza benzer. Nereden geliyor, nereye gidiyor, amacı ne? Daha önce kasabaya gelmediğini düşünmüştük. Ama, Tanrı aşkına, şuraya bakın."

12 Ekim 1888 tarihli sararmış bir gazete ilanına vurdu ve parmağını bunun üzerinde dolaştırdı:

J.C. COOGER VE G.M. DARK SUNAR: CURCUNA TİYATROSU A.Ş. BİRLEŞİK YAN GÖSTERİLER VE DOĞAL OLMAYAN MÜZELER, ULUSLARARASI!

"J.C. G.M." dedi Jim. "Bunlar bu hafta kasabanın etrafına atılan el ilanlarındakiyle aynı harfler. Ama –aynı adamlar olamaz..."

"Olamaz mı?" Will'in babası dirseklerini ovdu. "Diken diken tüylerim öyle demiyor ama."

Daha da eski gazeteleri ileri sürdü.

"1860. 1846. Aynı ilan. Aynı isimler aynı baş harfler. Dark ve Cooger, Cooger ve Dark, gelip gitmişler, ama sadece yirmi, otuz, kırk yılda bir, o yüzden insanlar unutmuş. Diğer yıllarda neredeydiler? Geziyorlardı. Ve gezmekten daha da fazlası var. Her zaman Ekim'de: Ekim 1846, Ekim 1860, Ekim 1888, Ekim 1910 ve Ekim şimdi, bu gece..." Sesi sürüklendi. "...Güz halkından sakının..."

"Ne?"

"Eski bir dinsel risale. Papaz Newgate Philips, sanırım. Çocukken okumuştum. Bakalım nasıldı?"

Hatırlamaya çalıştı. Dudaklarını yaladı. Hatırladı.

"Bazıları için, güz erken gelir ve uzun süre kalır, Ekim Eylül'ü izler ve Kasım Ekim'e dokunur ve sonra Aralık ve İsa'nın doğumu yerine, Bethlehem yıldızı, sevinç olmaz, ama yeniden Eylül gelir ve yaşlı Ekim ve yıllar boyu böyle sürer, kışsız, baharsız veya diriltici yazsız. Bu varlıklar için, güz her zaman normal mevsim, normal havadır, ardında başka seçenek olmadan. Nereden gelirler? Tozdan. Nereye giderler? Mezara. Damarlarını kan mı titretir? Hayır: gece rüzgârı. Kafalarında ne tıkırdar? Solucan. Ağızlarından ne konuşur? Kurbağa. Gözlerinden ne görür? Yılan. Kulaklarıyla ne duyar? Yıldızlar arasındaki boşluk. Ruhlar için insan fırtınası elerler, aklın etini yerler, mezarları günahkârlarla doldururlar. Çılgınca ileri atılırlar. Bora halinde böcek gibi koşuşturur, sürünür, ipe dizer, süzer, işaret eder, bütün ayları somurtturur ve kesin olarak bütün berrak akan suları bulandırırlar. Örümcek ağı duyar onları, titrer –çözülür. Böyledir güz halkı. Onlardan sakının."

Bir suskunluktan sonra, oğlanlar aynı anda soluk verdiler.

"Güz halkı," dedi Jim. "Bu onlar. Kesinlikle!"

"O zaman–" Will yutkundu– "bu bizi yaz halkı mı... yapıyor?"

"Pek değil." Charles Halloway başını iki yana salladı. "Ha, siz yaza benden daha yakınsınız. Eğer ben nadir iyi yaz insanlarından biri olmuşsam, bu çok zaman önceydi. Çoğumuz yarı birinden, yarı ötekindenizdir. İçimizdeki Ağustos güneşi Kasım soğuklarını savmak için çalışır. Bir kenara ayırdığımız bir parça Dört Temmuz duygusuyla hayatta kalınız. Ama hepimizin güz insanı olduğu zamanlar vardır."

"Senin yok, Baba!"

"*Sizin* yok, Bay Halloway!"

İkisinin de kendisini övdüğünü görmek için baba hızla döndü, solgunluğun yanında solgunluk, ansızın fırlayacakmış gibi eller dizlerde.

"Sözün gelişi. Rahatlayın, çocuklar. Ben gerçeklerin peşindeyim. Will, Baba'nı gerçekten *tanıyor* musun? Eğer onlara karşı bizler olacaksak, senin beni ve benim seni tanımamız gerekmiyor mu?"

"Hey, doğru," diye soludu Jim. "Siz kimsiniz?"

"Onun kim olduğunu biliyoruz, lanet olası!" diye itiraz etti Will.

"Biliyor muyuz?" dedi Will'in babası. "Bakalım. Charles William Halloway. Elli dört yaşında olmamdan, ki bu her zaman içindeki adam için çok olağanüstü olmuştur, başka olağandışı bir şey yok bende. Sweet Water'da doğdum, Chicago'da yaşadım, New York'ta hayatta kaldım, Detroit'te kuluçkaya yattım, bir sürü yerde dolandım, buraya geç ulaştım, tüm o yıllar boyunca ülkenin her tarafındaki kütüphanelerde yaşadıktan sonra, çünkü yalnız olmaktan hoşlanıyordum, yollarda gördüklerimi kitaplarda gördüklerimle karşılaştırmaktan hoşlanıyordum. Sonra, benim dolaşmak dediğim kaçış yolunun tam ortasında, otuz dokuz yaşımda, annen beni bir bakışıyla bağladı, o zamandan beri buradayım. Hâlâ geceleri en rahat ettiğim yer kütüphane, insan yağmurunun dışında. Bu benim son durağım mı? Büyük ihtimalle. Peki yi buraya geliş nedenim ne? Şu anda, görünüşe göre, size yardım etmek."

Durdu ve iki oğlana ve hoş, genç yüzlerine baktı.

"Evet," dedi. "Oyuna çok geç girdim. Size yardım etmek için."

OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM

Her gecenin körü kütüphane penceresi soğuktan çatırdadı. Adam, iki oğlan rüzgârın geçmesini bekledi.

Sonra Will konuştu: "Baba. Sen her zaman yardım ettin."

"Teşekkürler, ama bu doğru değil." Charles Halloway çok boş bir eli inceledi. "Ben bir aptalım. Doğrudan sana bakıp orada ne olduğunu görmektense, her zaman omzunun üzerinden bakıp neyin gelmekte olduğuna baktım. Ama zaten, bana ne gibi bir teselli veriyorsa, her erkek bir aptaldır. Ki bu da bütün hayatın boyunca, hepsinin en aptalı olduğun ve 'İmdat!' diye bağırdığın güne karşı, çabalamak, kefaletini ödemek, gecelemek, ip bağlamak, yara bandı yapıştırmak, yanak okşamak, kaş öpmek, gülmek, ağlamak, elindekilerle yetinmek zorunda olduğun anlamına gelir. O zaman bütün gerek duyduğun bir kişinin yanıtıdır. Çok açık görüyorum, bu gece kasabanın ötesinde kentler, kasabalar ve sadece aptallann taşra durakları duruyor. Böylece karnaval geçerken buhar salıyor, herhangi bir ağacı sallıyor: ahmak yağdırıyor. Farklı ahmaklar demeliyim, 'İmdat! çağrılarına yanıt verecek hiç kimsesi veya özel hiç kimsesi olmadığını sanan bireyler. Bağlantısı olmayan aptallar, işte bu karnavalın gülümseyerek harman makinesiyle ardından geldiği hasat."

"Aman Tanrım," dedi Will. "Durum umutsuz!"

"Hayır. Burada yaz ve güz arasındaki fark hakkında kaygılanıyor olmamız beni bir çıkış yolu olduğu konusunda ikna ediyor. Aptal kalmanız gerekmez veya hatalı, uğursuz, günahkâr, ya da ne demek istiyorsanız o olmanız gerekmez. Üç veya dörtten fazla seçenek var. Onların, şu Dark denen herif ve arkadaşlarının elinde bütün kartlar yok, bunu bugün, puro dükkânında anladım. Ondan korkuyorum, ama onun da benden korktuğunu görebildim. Yani iki tarafta da korku var. Şimdi bunu nasıl lehimize çevirebiliriz?"

"Nasıl?"

"Her şey sırayla. Biraz tarih çalışalım. Eğer insanlar sonsuza dek kötü kalmak isteselerdi, kalabilirlerdi, burada anlaştık mı? Anlaştık. Hayvanlarla birlikte açıkta kaldık mı? Hayır. Iskarmozlarla birlikte su altında? Hayır. Bir yerlerde ateşli gorilin pençesini bıraktık gitsin. Bir yerlerde etobur dişlerimizden vazgeçtik ve ot yaprakları yemeye başladık. Felsefemize, birkaç ömürdür, kan kadar saman yığınları da örtmeye çalışıyoruz. O zamandan beri kendimizi skalada gorilden daha üstte ölçüyoruz, ama meleklerin yarı yüksekliğinde bile değil. Hoş bir yeni fikirdi ve kaybedeceğimizden korktuk, o yüzden bunu kâğıda döktük ve çevresine bunun gibi binalar kurduk. Ve her şeyi baştan çiğneyerek, şu yeni tatlı ot yaprağını, her şeyin nasıl başladığını, harekete ne zaman geçtiğimizi, farklı olmaya ne zaman karar verdiğimizi bulmaya çalışarak, bu binalara girip çıkıyoruz. Sanırım yüzbinlerce yıl önce bir gece bir mağaradaki gece ateşinin yanında şu tüylü adamlardan biri uyanıp, kümelenmiş kömürlerin üzerinden karısına, çocuklarına baktı ve onların üşüdüklerini, öldüklerini, sonsuza dek yok olduklarını düşündü. O zaman ağlamış olmalı. Ve karan-

lıkta elini bir gün ölmesi gereken kadına uzattı ve onu izlemesi gereken çocuklara. Ve ertesi sabah bir süre, onlara bir parça daha iyi davrandı, çünkü onların da, kendisi gibi, içlerinde gecenin tohumunu bulundurduklarını görmüştü. O tohumu nabzındaki balçık gibi hissetti, bölünerek, bedenini karanlığa çoğaltacakları güne karşı daha fazla üreterek. Böylece o adam, ilk insan, bizim şimdi bildiğimiz şeyi anladı: vaktimiz kısa, ebediyet uzun. Bu bilgiyle acıma ve merhamet geldi, böylece diğerlerini sevginin daha sonraki, daha karmaşık, daha gizemli yararları için koruduk.

"Böylece, toplamda, biz neyiz? Bilen ve çok fazla bilen yaratıklarız. Bu bize öyle bir yük yüklüyor ki, yine de bir seçeneğimiz var, gülmek veya ağlamak. İkisini de başka hiçbir hayvan yapmaz. Biz ikisini de yaparız, mevsime ve ihtiyaca göre. Bir şekilde, karnavalın, hangisini ve nasıl ve neden yaptığımızı görmek için izlediğini hissediyorum ve bizim olgunlaştığımızı hissedince, üzerimize geliyor."

Charles Halloway durdu, çünkü oğlanlar onu o kadar yoğun biçimde izliyorlardı ki birden, kızararak, arkasını dönmek zorunda kaldı.

"Off, Bay Halloway," diye bağırdı Jim yavaşça. "Bu harika. Devam edin!"

"Baba," dedi Will hayretle. "*Konuşabildiğinin* hiç farkında değildim."

"Geceleri geç vakit beni burada duyman gerekirdi, *konuşmaktan* başka hiçbir şey yaptığım yok!" Charles Halloway başını salladı. "Evet, duymalıydın. Sana geçmişte söyleyeceğin herhangi bir günden daha fazla şey söylemeliydim. Kahretsin! Ben neredeydim? Sevgiye yol gösteriyordum, sanırım. Evet...sevgi."

Bu sözcükten Will sıkılmış, Jim sakınır göründü.

Ve bu görünüşler Charles Halloway'i durdurdu.

Onlar için bir anlam taşıyacak ne söyleyebilirdi? Sevginin, her şeyden önce, ortak amaç, paylaşılan deneyim olduğunu söyleyebilir miydi? Hayati çimento buydu, değil mi? Daha büyük bir uzayın içinden, daha da büyük bir evrenin uçsuz bucaksızlığına, bir şeye doğru veya ondan uzağa, koşturan büyük bir güneşin çevresinde dönen bu vahşi dünyada, bu gece hepsinin burada olması hakkında hissettiklerini söyleyebilir miydi? Diyebilir miydi: saatte bir milyar mil hızındaki bu turu paylaşıyoruz. Geceye karşı ortak amacımız var. Ufak ortak amaçlarla başlarsınız işe. Bir Mart tarlasında uçurtması göklere karşı koyan bir oğlanı neden seversiniz? Çünkü parmaklarımız elimizdeki sıcak ip alazlamasıyla yanar. Bir köy kuyusuna eğilmiş, trenden gördüğünüz bir kızı neden seversiniz? Dil, çoktan yitmiş bir öğlen vakti demir suyun serinliğini hatırlar. Yolun kenarında ölmüş yabancılara neden ağlarsınız? Kırk yıldır görülmeyen dostlara benzerler. Palyaçolara pasta atıldığında neden gülersiniz? Kremayı tadarız, hayatı tadarız. Karın olan kadını neden seversin? Burnu bildiğim bir dünyanın havasını solur; o yüzden o burnu severim. Kulakları gecenin yarısı boyunca söyleyebileceğim bir şarkıyı duyar; o yüzden kulaklarını severim. Gözleri toprağın mevsimlerinden zevk alır; ve bu yüzden o gözleri severim. Dili ayvayı, şeftaliyi, acı kirazı, naneyi ve limonu tanır; onun konuşmasını duymayı severim. Çünkü vücudu, sıcağı, soğuğu, kederi tanır, ben ateşi, karı ve acıyı bilirim. Paylaşılan ve bir kere daha paylaşılan deneyim. Milyarlarca ürperten dokuma. Bir duyuyu kes at, yaşamın bir parçasını keser atarsın. İki duyuyu kes; yaşam anında kendini yarılar. Bildiğimiz şeyi severiz, olduğumuz şeyi severiz.

Ortak amaç, ortak amaç, ağzın, gözün, kulağın, dilin, elin, burnun, etin, kalbin ve ruhun ortak amacı.

Ama...bunu nasıl anlatmalı?

"Bakın," diye çabaladı, "iki adamı bir vagona koyun, biri asker, diğeri bir çiftçi. Biri savaştan söz eder, diğeri buğdaydan; ve birbirlerini uyutacak kadar sıkarlar. Ama birisi uzun mesafe koşudan söz açsın ve diğeri o mesafeyi koşmuşsa, eh, o adamlar bütün gece koşacaklardır, oğlanlar gibi, hatıralardan bir dostluk kıvılcımlandırarak. Yani, bütün erkeklerin ortak bir işi vardır: kadınlar, ve bunu güneş doğana ve çok daha sonrasına dek konuşabilirler. Kahretsin."

Charles Halloway durdu, kızarmış, yine utanarak, belirsizce ileride bir hedef olduğunu bilerek, ama oraya nasıl varacağını bilmeden. Dudaklarını çiğnedi.

Baba, durma, diye düşündü Will. Sen konuştuğun zaman, burası sakinleşiyor. Bizi kurtaracaksın. Devam et.

Adam oğlunun gözlerini okudu, aynı bakışı Jim'de gördü ve yavaşça masanın çevresinde yürüdü, oradaki bir gece hayvanına dokunarak, şuradaki üstü başı dökülen kocakarılara bir el atarak, bir yıldız, bir hilal, antik bir güneş, kum yerine kemik tozuyla zamanı söyleyen bir kum saati.

"İyi olmakla ilgili söylemek istediğim bir şey söyledim mi? Tanrım, bilmiyorum. Bir yabancı sokakta vurulur, yardım etmek için kıpırdamazsın bile. Ama eğer, yarım saat önce, adamla on dakika geçirmişsen ve onunla ailesi hakkında birşeyler biliyorsan, katilinin önüne atlar ve durdurmaya çalışırsın. Gerçekten bilmek iyidir. Bilmemek veya bilmeyi reddetmek kötüdür, ya da ahlakdışıdır en azından. Bilmezsen harekete geçemezsin. Bilmeden hareket etmek seni doğrudan uçuruma götürür. Tanrım, Tanrım, deli olduğumu düşünüyor ol-

malısınız, bu konuşmayla. Muhtemelen dışarıda ördek avlar gibi, balonları fil silahlarıyla vuruyor olmamız gerektiğini düşünüyorsunuzdur, tıpkı senin yaptığın gibi Will, ama o ucubeler ve onları yöneten o adam hakkında bilinebilecek her şeyi bilmeliyiz. Kötünün ne olduğunu bilmeden iyi olamayız ve zamana karşı yarışıyor olmamız çok yazık. Bir Pazar gecesi gösteri erken kapanacak ve insanlar evlerine dönecekler. Bu durumda, güz halkının bizi ziyaret edeceğini hissediyorum. Bu bize belki iki saat verir."

Jim şimdi kasabanın üzerinden uzaktaki siyah çadırlara ve gecenin içinde dünyanın dönüşüyle birlikte çalan orga bakarak, penceredeydi.

"O kötü mü?" diye sordu.

"Kötü mü?" diye bağırdı Will kızgınlıkla. "Kötü! Bunu soruyor musun?"

"Sakin ol," dedi Will'in babası. "İyi bir soru. O gösterinin bir kısmı harika görünüyor. Ama eski bir deyiş gerçekten doğrudur: hiç karşılığında bir şey alamazsın. Aslında, onlardan bir şey karşılığında hiç alırsın. Sana boş vaatlerde bulunurlar, sen boynunu uzatırsın ve –bam!"

"Nereden geliyorlar?" diye sordu Jim. "Kim onlar?"

Will babasıyla birlikte pencereye gitti ve ikisi de dışarıya baktı ve Charles Halloway, uzaktaki o çadırlara doğru, konuştu:

"Belki bir zamanlar, sadece Avrupa'da yürüyen bir adamdı, ayak bileklerindeki çıngırakları çınlatarak, omuzlarında kambur bir gölge oluşturan bir lavtayla, Kolomb'dan önce. Belki bir adam bir milyon yıl önce bir maymun derisi içinde kendini başka insanların mutsuzluklarıyla doldurarak etrafta dolanıyordu, tatlı lezzeti için onların acılarını bütün gün nane-

li çiklet gibi çiğniyordu ve kişisel felaketlerle canlanarak daha hızlı ilerliyordu. Belki onun ardından oğlu babasının ölüm çukurlarını, insan tuzaklarını, kemik çatırdatıcılarını, baş ağrıtıcılarını, et burkucularını, ruh yüzücülerini geliştirdi. Bunlar, içinden burunlara dolmak üzere sirke tatarcıklarının, yaz gecesi etine binmek ve karnaval frenologlarının bağrına bastıkları ve üzerinde felsefe yapmaya bayıldıkları o tümsekleri sokmak üzere sivrisineklerin geldikleri ıssız göllerin üzerindeki tabakayı hazırladılar. Böylece yağlı bakışları kadar kaygan bir şekilde yürüyen oradaki bir adamdan, buradaki bir adamdan, dert hediyeleri dilenen, dertlere pezevenklik eden, halıların altında kırkayak adımları arayan, gece terlerini gözleyen, insanların kendilerini pişmanlık ve sıcak su rüyalarıyla döverek kıvrandıklarını duymak için bütün yatak odası kapılarını dinleyen bir köpek adam musluğu oluştu.

"Kâbusların malzemesi onların saf ekmeği. Üzerine yağ olarak acı sürüyorlar. Saatlerini gardiyan böcekleriyle kuruyorlar ve asırlar boyu zenginleşiyorlar. Piramitleri ter ile ıslatan, onlan başka insanların tuzu ve başka insanların kırık kalpleriyle çeşnilendiren deri şeritten kamçılı adamlardı. Arupa'yı Veba'nın Beyaz Atları'yla aştılar. Sezar'a ölümlü olduğunu fısıldadılar ve büyük Mart indiriminde yarı fiyata hançer sattılar. Bazıları imparatorlar, prensler ve saralı papaların tembel soytarıları, ayak destekleri olmuş olmalı. Sonra yollarda, zaman içinde Çingeneler, dünya büyüdükçe, yayıldıkça, nüfusları arttı ve tadına varılacak daha fazla leziz acı çeşidi çıktı. Tren altlarına tekerlekler koydu ve işte Gotik ve baroktan çıkan uzun yolda koşuyorlar; yük vagonlarına ve yolcu vagonlarına bakın, oymalar Ortaçağ türbeleri gibi, onların hepsi bir zamanlar atlar, katırlar veya belki de insanlar tarafından çekilmiş."

"Bütün o yıllar boyunca." Jim'in sesi kendini yuttu. "Aynı insanlar mı? Sizce Bay Cooger, Bay Dark, ikisi de birkaç yüz yaşında mı?"

"O atlıkarıncaya binerek, istedikleri zaman, birkaç yılı tıraş edebilirler, değil mi?"

"Yani, o zaman–" Cehennem Will'in ayaklarında açıldı "–sonsuza dek yaşayabilirler!"

"Ve insanları incitebilirler!" Jim bunu defalarca düşündü. "Ama neden, neden bütün bu acı verme?"

"Çünkü," dedi Bay Halloway. "Bir karnavalın devam etmesini sağlamak için yakıta, benzine, bir şeye ihtiyacın vardır, değil mi? Kadınlar dedikoduyla yaşar ve dedikodu baş ağrılarının, ekşi ağzın, artritli kemiklerin, kopmuş ve iyileşmiş etin, boşboğazlığın, çılgınlık fırtınalarının, fırtınalardan sonraki dinginliklerin değiş tokuşundan başka nedir ki? Eğer bazı insanların çiğneyecek sulu birşeyleri olmasaydı, kesici dişleri düşerdi, ruhları da onlarla birlikte. Onların cenazelerden aldıkları zevki, kahvaltıdaki ölüm biyografilerine nasıl kıkırdadıklarını çarpın, insanların, birbirlerinin sırtından deri yüzmek ve tersine çevirip yamamak için çaba harcadıkları kedi dövüşü evliliklerini ekleyin, bağırsaklarını çay yaprakları gibi okumak için insanları dilimleyen, sonra parmak izli ipliklerle onları sıkıca diken çatlak doktorları ekleyin, tüm dinamit fabrikasının on katrilyon karesini alın ve bu tek karnavalın siyah mum gücünü bulursunuz.

"Yanaştığımız bütün zalimliği iki kat büyük küreklerle ödünç alırlar. Acı, üzüntü ve hastalığa karşı ortalama insandan bir milyar kez daha fazla arzu duyarlar. Biz hayatlarımızı başkalarının günahlarıyla tuzlarız. Etimiz bize tatlı gelir. Ama karnaval, korku ve acıyla tıka basa yediği sürece, güneş yerine ay

ışığında kokuşmuş olup olmadığına aldırmaz. Atlıkarıncayı döndüren yakıt, buhar budur, dehşetin çiğ malzemeleri, suçluluğun işkence çektiren ızdırabı, gerçek veya hayali yaralardan gelen çığlık. Karnaval bu gazı emer, tutuşturur ve yolu boyunca bunu yayar."

Charles Halloway bir soluk aldı, gözlerini kapattı ve devam etti:

"Bunu nereden mi biliyorum? Bilmiyorum. Hissediyorum. Tadını alıyorum. İki gece önce rüzgârda yanan yapraklar gibiydi. Mezarlık çiçekleri gibi bir kokuydu. Şu müziği duyuyorum. Bana anlattıklarınızı ve bana anlatmadıklarınızın yarısını duyuyorum. Belki her zaman böyle karnavallan hayal ettim ve sadece bir kere olsun görebilmek ve tamam diyebilmek için bekledim. Şimdi, o çadır gösterisi kemiklerimi bir marimba* gibi çalıyor.

"İskeletim biliyor.

"O bana söylüyor.

"Ben size söylüyorum."

*Marimba: bir çeşit ksilofon. Çn.

KIRKINCI BÖLÜM

"Ruhları..." dedi Jim. "Satın alabilirler mi... yani... alırlar mı?"

"Satın almak mı, bedavaya elde edebilecekken mi?" dedi Bay Halloway. "Neden, çoğu insan fırsatı gördü mü, hiç uğruna her şeyden vazgeçmek üzere fırlar. Kendi ölümsüz ruhlarınızla dalga geçtiğimiz kadar hiçbir şeyle dalga geçmeyiz. Ayrıca, dışarıdakinin Şeytan olduğu hatasına düşüyorsun. Ben sadece onun ruhlarla yaşamayı öğrenmiş bir çeşit yaratık olduğunu söyledim, ruhların kendisiyle değil. Eski efsanelerde beni hep meraklandırmıştır bu. Hep kendime sormuşumdur, Mefisto neden bir ruh istesin? Bir tane bulduğunda onunla ne yapar, ne işine yarar? Tabağın üzerine kendi teorimi atarken geri durun. Bu yaratıklar geceleri uyuyamayan, eski suçlardan dolayı ateşi çıkan ruhlardaki alevlenen gazı istiyorlar. Ölü bir ruh tutuşturucu değildir. Oysa kendini lanetleyerek yanmış, canlı ve kıvranan bir ruh, ah işte bu, onlar gibiler için tongaya düşürülecek harika bir avdır.

"Bunu nereden mi biliyorum. Gözlemliyorum. Karnaval insanlar gibidir, sadece biraz daha fazla. Bir erkek, bir kadın, birbirinden uzaklaşmak veya birbirini öldürmek yerine, bir ömür boyu birbirlerinin sırtına binerler, saç çekerek, tırnak sö-

kerek, her birinin acısı diğeri için varlığın güne değer olmasını sağlayan bir uyuşturucu gibidir. Karnaval da ülserli egoları millerce öteden hisseder ve ellerini o acıda ısıtmak için koşar adım gelir. Erkek olmak için ülser olan, koca akılsız akıl dişleri gibi acıyan, yirmi bin mil ötedeki, kış gecesinde yaz yatağında yatan oğlanların kokusunu alır. Umarsızca, çoktan yitirilmiş Ağustos geceleri hakkında mırıldanıp duran benim gibi orta yaşlı erkeklerin küskünlüğünü hisseder. İhtiyaç, istek, arzu, sıvılarımızda bunlan yakarız, dudaklarımızdan, burun deliklerimizden, kulaklarımızdan jet hızıyla akan, anten parmaklardan yayın yapan, uzun veya kısa dalga, ancak Tanrı bilir, ruhlarımızda bunları oksitlendiririz, ama ucube ustaları Kaşınmaları algılar ve Kaşımak için yengeç gibi kümelenerek gelirler. Kolay bir harita üzerinde uzun bir yol geldi, her kavşakta gücünü yenilemek için ona şehvetli ızdırap kupaları ödünç vermek için hazır insanlar vardı. Belki bu yüzden karnaval hâlâ ayaktadır, birbirimize karşı işlediğimiz günahların zehriyle ve en dehşet verici pişmanlıklarımızın mayasıyla beslenerek."

Charles Halloway güldü.

"Yüce Tanrım, son on dakikadır, ne kadar şeyi yüksek sesle, ne kadarını kendime söyledim?"

"Siz," dedi Jim, "çok konuşuyorsunuz."

"Hangi dilde, lanet olsun!?" diye bağırdı Charles Halloway, çünkü birden ona başka gecelerde harika bir şekilde tek başına dolaşarak, fikirlerini, onları bir kere yankılayan, sonra da sonsuza dek yok eden hollere zevk alarak sunarken yaptığından fazlasını yapmamış gibi göründü. Bir ömür boyu kitaplar yazmıştı, kocaman binalardaki kocaman hollerin havasının üzerine ve havalandırma aygıtlarıyla dışarı uçurmuştu onları. Şimdi hepsi havai fişek gibi görünüyordu, sadece renk, ses için keli-

melerin yüksek mimarisi, oğlanlan sersemletmek, kendi egosunu pohpohlamak amacıyla, ama renk ve ses solduktan sonra retinada veya zihinde iz kalmıyordu; sadece kendi kendine bir konuşma alıştırması. Koyun gibi kendi kendine hitap etmişti.

"Bunlardan ne kadarı kafanıza girdi? Beş cümleden biri, sekizden ikisi?"

"Binde üçü," dedi Will.

Charles aynı anda gülüp içini çekmekten alıkoyamadı kendini.

Sonra Jim araya girdi:

"O... o... Ölüm mü?"

"Karnaval mı?" Yaşlı adam piposunu yaktı, duman üfledi, çıkan şekilleri ciddiyetle izledi. "Hayır. Ama sanının Ölüm'ü bir tehdit olarak kullanıyor. Ölüm var olan bir şey değil. Hiçbir zaman var olmadı, hiçbir zaman var olmayacak. Ama onu belirlemek, anlamak için o kadar uzun yıllar o kadar resmini çizdik ki, onu bir varlık, tuhaf bir şekilde canlı ve hırslı olarak algılamaya alıştık. O ise, her nasılsa, durmuş bir saat, bir kayıp, bir son, bir karanlık. Hiç. Ve karnaval zeki bir şekilde Hiç'ten, Bir Şey'den daha fazla korktuğumuzu biliyor. Bir Şey'le savaşabilirsin. Ama...Hiç'le? Neresinden vurursun? Bir kalbi, ruhu, poposu, beyni var mıdır? Yo, hayır. Böylece karnaval büyük bir kıpiyenin bir fincan dolusu Hiç'ini bize doğru sallar ve korkuyla ayaklarımız birbirine dolanarak kaçarken bizi biçer. Ha, bize Bir Şey'in zaman içinde Hiç'e yol açabileceğini gösterir, tamam. Orada, çayırlıktaki ayna fantezisi, o olgunlaşmamış Bir Şey, kesinlikle. Ruhunuzu eyerden düşürmeye yeter. Kendinizi doksan yıl geçmiş, içinizden tıpkı kuru buz soluğu gibi ebediyetin buharlarının yükseldiğini görmeniz için görmek belden aşağı vurulan bir darbe gibi. Sonra, seni kas-

katı dondurduğunda, Mayıs'ta arka bahçe sıralarında dans eden yeni yıkanmış kadın sürülerinin kokusunu taşıyan, sesi şarap olması için çiğnenen saman kümeleri gibi gelen o harika, tatlı, ruh araştırıcı müziği çalıyor, bütün mavi gökyüzü ve göldeki yaz gecesi türü melodiyi, ta ki kafan atlıkarıncanın etrafında dolanan dolunayları andıran davullarla bangırdayana dek. Basitlik. Tanrım, doğrudan yaklaşımlarına hayranım. Yaşlı bir adama aynalarla vur, parçalarının sadece karnavalın bir araya getirebileceği buzdan yapboz parçaları halinde dökülmesini seyret. Nasıl mı? Atlıkarınca'da 'Güzel Ohio' veya 'Şen Dul'la birlikte vals yap. Ama müzikle dans etmeye gidenlere tek bir şeyi söylememeye özen gösterirler."

"Neyi?" diye sordu Jim.

"Şey, eğer bir kalıpta sefil bir günahkârsan, başka bir kalıpta da sefil bir günahkâr olacağını. Bedeni değiştirmek beyini değiştirmez. Seni yann yirmiş beş yaşına getirsem, Jim, düşüncelerin yine bir oğlanın düşünceleri kalır ve belli olur! Veya şu anda beni on yaşında bir çocuğa döndürseler, beynim hâlâ elli yaşında olacaktır ve o oğlan şimdiye kadar gelmiş geçmiş her oğlandan daha komik, daha yaşlı ve daha acayip davranacaktır. Böylece zaman başka bir yönde çığrından çıkmış olur."

"Ne yönde?"

"Yeniden genç olursam, bütün arkadaşlarım hâlâ elli, altmış yaşında olacaklar, değil mi? Onlardan sonsuza dek kopmuş olurum, çünkü onlara neye kalkıştığımı ve ne yaptığımı anlatamam, anlatabilir miyim? İçerlerler. Benden nefret ederler. Artık ilgilendikleri şeyler benim ilgilendiklerim değildir, değil mi? Özellikle kaygıları. Onlar için hastalık ve ölüm, benim için yeni bir yaşam. Pekiyi, yirmi yaşında görünen, ama Metuşelah'dan daha yaşlı bir adamın bu dünyadaki yeri nedir,

hangi insan böyle bir değişimin şokuna dayanabilir? Karnaval seni bunun ameliyat sonrası şokla eşdeğer olduğu hakkında uyarmaz, ama, Tanrı adına, bahse girerim ki aynıdır, hatta daha fazlası!

"Pekiyi, ne olur? Ödülünü alırsın: delilik. Vücut değişimi, ortam değişimi bir yandan. Suçluluk, öte yandan, karını, kocanı, arkadaşlarını bütün insanların öldüğü gibi ölmeye terk etmenin suçluluğu –Tanrım, bu bile tek başına insana kriz geçirtebilir. Böylece karnavalın kahvaltı etmesi için daha fazla korku, daha fazla ızdırap. Böylece yaralanmış bilincinden yeşil buharlar çıkarak, eskiden olduğun gibi olmak istediğini söylersin! Karnaval başını sallar ve dinler. Evet, söz verirler, eğer istedikleri gibi davranırsan, kısa bir süre içinde sana iki puanını veya on puanını veya her neyse onu vereceklerine. Sadece normal eski yaşına döndürülme vaadi üzerine, yan gösterileri köleliklerinden kurtulmayı bekleyen, bu arada karnavala hizmet eden, ocakları için kömür sağlayan delilerle dolmuştur."

Will birşeyler mırıldandı.

"Ne?"

"Bayan Foley," diye sızlandı Will. "Ah, zavallı Bayan Foley, artık onların elinde, tıpkı senin söylediğin gibi. İstediğini elde edince, korktu, hoşuna gitmedi, of, öyle çok ağlıyordu ki, Baba, öyle çok; şimdi eğer isterse bir gün elli yaşında olacağına söz verdiklerine bahse girerim. Şimdi onunla ne yaptıklarını merak ediyorum, ah, Baba, ah, Jim!"

"Tanrı yardımcısı olsun." Will'in babası eski karnaval portrelerinin üzerinde gezdirmek üzere ağır bir el uzattı. "Muhtemelen onu ucubelerin yanına koymuşlardır. Ve onlar ne acaba? Sonunda kurtulmayı bekleyerek uzun zamandır dolaşan

esas günahlarının şeklini almış kadar günahkârlar mı? Şişman Adam, bir zamanlar neydi? Karnavalın ironi anlayışını, ölçekleri nasıl tartmayı tercih ettiklerini tahmin edebiliyorsam, bir zamanlar her türlü ve her karışımda şehvetin düşkünü biriydi. Önemi yok, artık orada, patlamak üzere derisinin içine toplanmış yaşıyor. Zayıf Adam, İskelet veya her neyse, karısının, çocuklarının fiziksel olduğu kadar ruhsal açlıklarına da mı karşılık vermedi? Cüce? Dostunuz muydu, değil miydi, yıldırımsavar satıcısı, her zaman yollarda, asla yerleşmeden, sürekli hareketli, hiçbir zorlukla karşılaşmayan, yıldırımın önünde koşan ve yıldırımsavar satan, evet, ama başkalarını fırtınayla yüzleşmek için bırakan, o yüzden belki kazayla veya amaçlı olarak, serbest turlara kapıldığında, bir oğlana değil, kendi içine kapanık zalim bir grotesk işkembe topuna dönüştü. Falcı Çingene Toz Cadısı? Belki hep yarını yaşayan ve bugünün kayıp gitmesine izin veren biri, benim gibi ve cezasıyla bağlanmış, başkalarının yabani gündoğumlarını ve üzgün günbatımlarını tahmin etmek zorunda kalarak. Siz söyleyin, onu yakından siz gördünüz. İğnekafa? Koyun Çocuk? Ateş Yiyici? Siyam İkizleri, ah Tanrım, onlar bir zamanlar neydi? birbirlerine karşı duydukları narsizmle bağlanmış ikizler mi? Asla bilemeyeceğiz. Asla söyleyemeyecekler. Tahminde bulunduk ve herhalde son yarım saat boyunca en az on düzine şeyi yanlış tahmin ettik. Şimdi –bir plan. Buradan nereye gidiyoruz?"

Charles Halloway kasabanın bir haritasını ileri itti ve karnavalın yerini ucu kalınlaşmış bir kurşunkalemle çembere aldı.

"Saklanmaya devam mı ediyoruz? Hayır. Bayan Foley ve bir sürü başka kişi işin içindeyken, saklanamayız. Eh, o zaman, hemen yakalanmayacak bir şekilde nasıl saldırıyoruz? Ne tür silahlar–"

"Gümüş kurşunlar!" diye bağırdı Will birdenbire.

"Lanet olsun, hayır!" diyerek güldü Jim. "Onlar vampir değil!"

"Eğer Katolik olsaydık, kiliseden takdis edilmiş su alabilir ve–"

"Delilik," dedi Jim. "Film malzemesi. Gerçek hayatta böyle olmaz. Yanılıyor muyum, Bay Halloway?"

"Keşke yanılsaydın, oğlum."

Will'in gözleri şiddetle alevlendi. "Pekâlâ. Yapılacak tek şey: birkaç galon gazyağı ve biraz kibritle çayırlığa gitmek ve–"

"Bu kanuna aykın!" diye bağırdı Jim.

"Söyleyene bak!"

"Durun bakalım!"

Ama herkes o anda durdu.

Fısıltı.

Hafif bir rüzgâr dalgası kütüphane koridorlarından bu odaya aktı.

"Ön kapı," diye fısıldadı Jim. "Birisi şimdi onu açtı."

Uzaklarda, yumuşak bir çıt sesi. Bir an için oğlanların pantolon paçalarını oynatan ve adamın saçlarını uçuran esinti durdu.

"Birisi şimdi kapıyı *kapattı*."

Sessizlik.

Sadece labirentleri ve uyuyan kitapların çitli dehlizleri ile büyük karanlık kütüphane.

"Birisi *içeride*."

Oğlanlar ağızlarının içinde meleyerek hafifçe doğruldular.

Charles Halloway bekledi, sonra, yavaşça, tek bir sözcük söyledi:

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

"Saklanın."

"Seni bırakamayız–"

"Saklanın."

Oğlanlar koştular ve karanlık labirentte gözden kayboldular.

O zaman Charles Halloway, sert bir şekilde, yavaşça, soluk alıp soluk vererek, kendini yeniden oturmaya zorladı, gözleri sararmış gazetelerin üzerinde, beklemek, beklemek, sonra yine...biraz daha beklemek üzere.

KIRKBİRİNCİ BÖLÜM

Gölgelerin arasında bir gölge kıpırdadı.

Charles Halloway ruhunun battığını hissetti.

Gölgenin ve eşlik ettiği adamın odanın kapısına gelip durması uzun bir zaman aldı. Gölge'nin yavaşlığı, Bay Halloway'ın etini kaplamak ve sürekli olmasını istediği sükûnetini peynir gibi ezmek istercesine amaçlanmış gibi görünüyordu. Ve en sonunda gölge kapıya ulaştığında içeri bakmak üzere yanında bir değil, yüz değil, bin insan getirdi.

"Adım Dark," dedi ses.

Charles Halloway iki avuç dolusu hava saldı.

"Daha çok Resimli Adam olarak tanınırım," dedi ses. "Oğlanlar nerede?"

"Oğlanlar mı?" Will'in babası sonunda kapıda duran uzun boylu adamı incelemek üzere döndü.

Resimli Adam eski kitaplardan esen sarı poleni, Will'in babasının onların tam görüş alanında yattıklarını fark etmesi, ayağa fırlaması, durması, sonra onları, birer birer, olabildiğince normal bir şekilde kapatmaya başlaması kadar ani bir şekilde kokladı.

Resimli Adam farkına varmamış gibi davrandı.

"Oğlanlar evde yoklar. İki ev de boş. Ne yazık, o bedava

turları kaçıracaklar."

"Keşke nerede olduklarını bilseydim." Charles Halloway kitapları raflara taşımaya başladı. "Kahretsin, eğer bedava biletlerle burada olduğunuzu bilselerdi, sevinçten çığlık atarlardı."

"Atarlar mıydı?" Bay Dark gülümsemesini artık iştah duymadığı beyaz ve pembe parafin şekeri gibi eritti. Yumuşak bir sesle konuştu, "Seni öldürebilirdim."

Charles Halloway yavaşça yürürken başını salladı.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye bağırdı Resimli Adam.

"Evet." Charles Halloway, sanki kendi yargılarıymış gibi kitapları tarttı. "Ama şimdi öldürmeyeceksin. Fazla akıllısın. Zekân sayesinde, gösteriyi uzun bir süre yollarda tuttun."

"Yani birkaç gazete okudun diye hakkımızda her şeyi bildiğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece beni korkutmaya yetecek kadarını."

"Daha da kork, o zaman," dedi siyah giysilerin altına kilitlenmiş, geceleri dolanan resimler ince dudakların arasından konuşarak. "Dışarıdaki arkadaşlarımdan biri seni öyle bir ayarlayabilir ki, en doğal kalp yetmezliğinden ölmüşsün gibi görünür."

Charles Halloway'ın kalbinde kan bangırdadı, şakaklarında gümledi, bileklerinde iki kere tıkladı.

Cadı, diye düşündü.

Dudakları kelimeyi oluşturmuş olmalıydı.

"Cadı." Bay Dark başını salladı.

Bay Halloway, birini ayırarak, kitapları raflara yerleştirdi.

"Bakalım, ne varmış orada?" Bay Dark gözlerini kıstı. "Bir İncil mi? Ne kadar hoş, ne kadar çocukça ve ne kadar eski moda."

"Onu hiç okudunuz mu, Bay Dark?"

"Okumak mı? Her sayfası, her paragrafı ve her kelimesi bana okundu, bayım!" Bay Dark bir sigara yakmak ve dumanı SİGARA İÇİLMEZ levhasına, sonra da Will'in babasına doğru üflemek için durdu. "O kitabın bana zarar vereceğine gerçekten inanıyor musun? Saflık gerçekten senin zırhın mı? İşte!"

Ve Charles Halloway kıpırdayamadan, Bay Dark hafifçe öne doğru koşup İncil'i aldı. İki eliyle tuttu.

"Şaşırmadın mı? Bak, dokunuyorum, tutuyorum, hatta okuyorum."

Bay Dark sayfaları çevirirken aralarına sigara dumanı üfledi.

"Önünde etten Lut Gölü parşömeni gibi parçalanmamı mı bekliyorsun? Efsaneler, ne yazık ki, sadece bu. Yaşam ve yaşamla birçok büyüleyici şeyden söz ediyor olabilirim, devam eder, kendisi için kıpırdanır, vahşice ayakta kalır ve ben birçoğunun arasındaki en az vahşi olanı değilim. Kralınız James ve bazı oldukça kalabalık şiirsel malzemenin ona ait edebi uyarlaması zamanımın ve terimin sadece *bu* kadarına değer."

Bay Dark İncil'i bir çöp kutusuna attı ve bir daha ona bakmadı.

"Kalbinin hızla çarptığını duyuyorum," dedi Bay Dark. "Kulaklarım Çingene'ninki kadar hassas ayarlı değildir, ama duyarlar. Gözlerin omuzlarının arkasına fırlıyor. Oğlanlar orada tavşan deliklerinde mi saklanıyorlar? Güzel. Kaçmalarını istemem. Kimsenin onların geveleditklerine inanacağından değil, aslında gösterilerimiz için iyi reklam oluyor, insanlar meraklanıyor, gece terleri döküyor, sonra gizlice bizi görmeye geliyor, dudaklarını yalıyor ve özel güvenliklerimize yatırım yapıp yapmamayı düşünüyorlar. Sen geldin, gezindin ve bu sadece meraktan değildi. Kaç yaşındasın?"

Charles Halloway dudaklarını sıkıca kapattı.

"Elli?" diye mırıldadı Bay Dark. "Elli bir?" diye mırıldandı. "Elli iki? Gençleşmek ister misin?"

"Hayır!"

"Haykırmaya gerek yok. Nazikçe, lütfen." Bay Dark ellerini sanki sayılacak yıllarmış gibi kitapların üzerinde dolaştırıp, odayı dolaşırken mırıldanıyordu. "Ah, genç olmak hoştur, gerçekten. Yeniden kırk olmak hoş değil mi? Kırk, elliden on yıl daha hoştur ve otuz inanılmaz uzunlukta bir yirmi yıl daha hoştur."

"Dinlemiyorum!" Charles Halloway gözlerini kapattı.

Bay Dark başını eğdi, sigarasını soğurup gözledi. "İlginç, demek dinlememek için gözlerini kapatıyorsun. Ellerini kulaklarına kapatman daha iyi olurdu–"

Will'in babası elleriyle kulaklarını kapattı, ama ses aralarından geçti.

"Bak ne söyleyeceğim," dedi Bay Dark, doğal bir şekilde, sigarasını sallayarak. "Bana on beş saniye içinde yardım edersen, sana kırkıncı doğum gününü vereceğim. On saniye ve otuz beşini kutlayabilirsin. Nadir bir genç yaş. Karşılaştırırsan, neredeyse bir delikanlı. Saatime bakarak saymaya başlayacağım ve Tanrı şahidimdir, eğer bu fırsata hemen atlarsan, bir el uzatırsan, hayatından otuz yıl eksiltebilirim! Pazarlığa açık, posterlerin dediği gibi. Bir düşün! Her şeye yeniden başlamak, her şey güzel ve yeni ve parlak, yapılacak ve düşünülecek ve tat alınacak bütün o şeyler. Son şans! İşte başlıyor. Bir. İki. Üç. Dört–"

Charles Halloway yarı çömelmiş şekilde kamburlaştı, sayma sesini boğmak için dişlerini gıcırdatarak raflara sıkıca yaslandı.

"Şansını kaybediyorsun, ihtiyar, benim yaşlı dostum," dedi

Bay Dark. "Beş. Kaybediyorsun. Altı. Çok şey kaybediyorsun. Yedi. Gerçekten kaybediyorsun. Sekiz. Ziyan oluyor. Dokuz. On. Tanrım, seni aptal! On bir. Halloway! On iki. Neredeyse bitti. On üç! Gitti. On dört! Kaybettin! On beş! Sonsuza dek kaybettin!"

Bay Dark üzerinde saatle birlikte kolunu indirdi.

Zorlukla soluk alan Charles Halloway yüzünü eski kitapların kokusuna, eski ve rahat deri hissine, cenaze tozu ve kurutulmuş çiçek tadına gömmek için arkasını döndü.

Bay Dark dışarı çıkmak üzere kapıda duruyordu şimdi.

"Orada kal," diye emir verdi. "Kalbini dinle. Onu düzeltmesi için birini göndereceğim. Ama, önce, oğlanlar..."

Uzun boylu etin üzerine binmiş uyumayan yaratıklar kalabalığı sessizce karanlığın içine adım attı, Bay Dark'la birlikte ve onun üzerinde taşınarak. Belirsiz, ama ızdırap verici heyecan çığlıkları ve inlemeleri ve mırıltıları adamın boğuk çağırışında ses buluyordu:

"Çocuklar? Orada mısınız? Her neredeyseniz... yanıt verin."

Bay Dark'ın o yumuşak, o rahat, o en hoş sesi karanlıkta seslenerek ilerlerken, Charles Halloway ileri sıçradı, sonra odanın kendisini döndürdüğünü ve savurduğunu hissetti. Charles Halloway bir iskemlenin üzerine oturdu, düşündü: Dinle, kalbim! dizleri üzerine çöktü ve konuştu, Kalbimi dinle! patlıyor! Tanrım, yerinden kopuyor! –ve ardından gidemedi.

Resimli Adam raflanmış ve karanlık bir şekilde bekleyen kitaplar labirentinde kedi yumuşaklığıyla ilerledi.

"Çocuklar...? Beni duyuyor musunuz...?"

Sessizlik.

"Çocuklar...?"

KIRKİKİNCİ BÖLÜM

Boylu boyunca uzanan ıssız yerlerin, hareketsiz ama verimli milyonlarca kitabın arasında bir yerlerde, iki düzine sağa dönüş, üç düzine sola dönüş, geçitlerin altında, koridorların arasında kaybolmuş, çıkmazlara, kilitli kapılara, yan boş raflara doğru, Dickens'ın Londra'sı veya Dostoyevski'nin Moskova'sı veya ardındaki steplerin edebi isinde bir yerlerde, atlas veya *Geographic*'in parşömenleşmiş tozunda bir yerlerde, hapşırıklar tutulmuş, ama tuzak gibi kurulmuş halde, oğlanlar çömeldiler, ayakta durdular, serin ve sabit bir salamura teri dökerek uzandılar.

Bir yerlerde saklanmış Jim düşündü: Geliyor!

Bir yerlerde saklanmış Will düşündü: Yaklaştı!

"Çocuklar...?"

Bay Dark arkadaş zırhını, gece yarısı etinin üzerinde güneşlenerek yatan kaligrafik sürüngenlerden oluşan mücevher kutusu aranjmanını taşıyarak geldi. Onunla birlikte, dikilerek mürekkeplenmiş, ve o kalçalarına mekanize ve eski bir kaynak mineral yağı kayganlığını veren *Tyrannosaurus rex* yürüyordu. Fırtına kertenkelesi cam boncuk ihtişamıyla yürüdükçe, Bay Dark da, canavar eti fırtınalarının önünden kaçmış ve bu fırtınayla patlayan etoburların ve koyunların rezil yıldırım ka-

ralamalanyla zırhlanmış olarak yürüyordu. Kollarını neredeyse mermer kemerleri uçuracak kadar kaldıran, pterodaktil uçurtması ve tırpanıydı. Ve pistonlanmış veya hançerlenmiş felaketlerle beraber mürekkeplenmiş veya şablonla çizilmiş, flaşla yanmış şekilleriyle birlikte, her zamanki asalaklar kalabalığı geliyordu, her bacağa tutunmuş, omuz kemiklerine oturmuş, ormanlı göğsünden bakan seyirciler, koltukaltı kemerlerinde karşılaşmalar için yarasa çığlıkları atarak baş aşağı asılmış miskroskopik milyonlar, av ve gerekirse öldürme için hazır. Kasvetli bir kıyıdaki siyah bir gelgit dalgası, fosforlu güzellikler ve kötü bir şekilde bozulmuş düşlerle doldurulmuş karanlık bir karmaşa gibi sesler çıkarttırıyordu Bay Dark ayaklarına, bacaklanna, vücuduna, keskin yüzü ileride.

"Çocuklar...?"

Engin derecede sabırlıydı o yumuşak ses, oyuklarda saklanan, kuru kitapların arasına yuvalanmış donmuş yaratıklar için var olmuş en sıcak arkadaş; o yüzden aceleyle yürüdü, süründü, koşuşturdu, sinsice yaklaştı, parmaklarının ucunda ilerledi, sürüklendi, primatların, hayvansı tannlara yapılmış Mısır anıtlarının arasında tamamen kıpırtısız durdu, ölü Afrika'nın siyah tarihlerini süpürdü, bir süre Asya'da kaldı, sonra ağır ağır daha yeni ülkelere ilerledi.

"Çocuklar, beni duyduğunuzu biliyorum! Duvarda SESSİZLİK! yazıyor. O yüzden, fısıldayacağım: biriniz hâlâ önerdiğimiz şeyi istiyor! Ha? Ha?"

Jim, diye düşündü Will.

Ben, diye düşündü Jim. Hayır! yo, hayır! hâlâ değil! ben değil!

"Dışarı çık." Bay Dark havayı dişlerinin arasından mırlattı. "Ödülü garanti ediyorum! Kim teslim olursa, her şeyi kazanır!"

Güm-güm!

Kalbim! diye düşündü Jim.

Bu ben miyim? diye düşündü Will, yoksa Jim mi?

"Sizi duyuyorum." Bay Dark'ın dudakları titredi. "Daha yakındasınız şimdi. Will? Jim? Zeki olan Jim değil mi? Hadi gel, oğlum...!"

Hayır! diye düşündü Will.

Ben hiçbir şey bilmiyorum! diye düşündü Will çılgınca.

"Jim, evet..." Bay Dark yeni bir yöne çark etti. "Jim, bana arkadaşının nerede olduğunu göster." Yumuşak. "Onu kapatacak, sana, eğer o kafasını kullansaydı onun da olabilecek turu attıracağız. Tamam mı, Jim?" Şakıyan bir kumru sesi. "Daha yakındayım. Kalbinin fırladığını duyuyorum."

Dur! diye düşündü Will göğsüne doğru.

Dur! Jim nefesini sıktı. *Dur!!*

"Acaba... bu odada mısın...?"

Bay Dark belirli bir grup kitap rafı çekiminin kendisini ileri sürüklemesine izin verdi.

"Burada mısın, Jim...? Yoksa... arkada mı...?"

Bir kitap arabasını düşüncesizce plastik tekerlekleri üzerinde gecenin içinde çarpması için itti. Çok ileride, araba devrildi ve içindekileri bir sürü siyah ölü kuzgun gibi yere saçtı.

"Akıllı saklambaççılarsınız, ikiniz de," dedi Bay Dark. "Ama birisi daha akıllı. Bu gece atlıkarınca orgunu duydunuz mu? Biliyor musunuz, sizin için çok değerli biri bindi ona bu gece? Will? Willy? William.- William Halloway. Annen bu gece nerede?"

Sessizlik.

"Dışarıda gece rüzgârına biniyordu, Willy-William. Dönüyordu. Onu bindirdik. Döndürdük. Orada bıraktık. Döndür-

dük. Duyuyor musun, Willy? Döndü, bir yıl, bir yıl daha, bir yıl daha, döndü, döndü!"

Baba! diye düşündü Will. *Neredesin!*

Uzaktaki odada, Charles Halloway, oturmuş, kalbi hızla çarparken, duydu ve düşündü, Onları bulamayacak, bulana kadar kıpırdamayacağım, onları bulamaz, dinlemezler! inanmazlar! o da gider!

"Annen, Will," diye seslendi Bay Dark yumuşak bir sesle. "Dönüp durdu, hangi yöne olduğunu tahmin edebilir misin, Willy?"

Bay Dark raflar arasındaki karanlık havada ince hayalet eline bir çember çizdirdi.

"Döndü, döndü ve anneni indirdiğimizde, oğlum ve ona Aynalar Labirenti'nde kendini gösterdiğimizde, çıkarttığı *tek bir sesi* duyacaktın. İçinde bir tüy yumağı olan bir kedi gibiydi, öyle büyük ve öyle yapışkan bir tüy yumağı ki, çıkartmanın hiçbir yolu, burun deliklerinden ve kulaklarından ve gözlerinden fırlayan tüylerin arasından haykırmanın hiçbir yolu yoktu ve o kadar yaşlı yaşlı yaşlıydı ki. Onu son gördüğümüzde, oğlum Willy, aynada gördüklerinden kaçıyordu. Jim'in evinin kapısını çalacak, ama arkadaşının annesi, anahtar deliğinden salyalar akıtarak, bir kurşunla ölüm merhametini dilenen iki yüz yaşında bir şey görünce, oğlum, Jim'in annesi de aynı şekilde onu susturacak, hem hasta olan, hem hasta olamayan bir tüy yumağı kedi gibi, ve onu kovacak, onu kimsenin inanmayacağı sokaklarda dilenmeye gönderecek, Will, öyle bir kemik ve salya yumağı ki, kimse onun bir gül güzelliğinde olduğuna, senin en yakın akraban olduğuna inanmayacak! Yani Will, şimdi koşup onu bulmak, koşup onu kurtarmak bize kalmış, çünkü biz onun kim olduğunu biliyoruz –değil mi, Will,

değil mi, Will, değil mi, değil mi, değil mi?!"

Karanlık* adamın sesi tıslayarak kesildi.

Şimdi çok hafifçe, kütüphanede bir yerde, birisi ağlıyordu.

Ah...

Resimli Adam zevkle ciğerlerindeki karanlık havayı bıraktı.

Eeeeeveeeet.

"Burada..." diye mırıldandı. "Ne? Oğlanlar'ın O'sunun altına mı dosyalanmış? Macera'nın M'sinin altına mı? Saklanmış'ın S'si. Gizli'nin G'si. Korkmuş'un K'si mi? Yoksa Jim'im J'sinin veya Nightshade'in N'sinin, William'ın W'sunun, Halloway'in H'sinin altında mı dosyalı? Nerede benim iki değerli insan kitabım, sayfalarını çevirmemi istemezler mi, ha?"

Kule gibi yükselen bir kitaplığın birinci rafında sağ ayağı için bir yeri tekmeledi.

Sağ ayağını içeri soktu, ağırlığını oraya verdi ve serbest sol ayağını salladı.

"Orada."

Sol ayağı ikinci rafa vurdu, yer açtı. Resimli Adam tırmandı. Sağ ayağı üçüncü rafta bir boşluk tekmeledi, kitapları geriye itti ve bu şekilde yukarı, yukarı tırmandı, dördüncü rafa, beşinciye, altıncıya, karanlık kütüphane göklerinde el yordamıyla ilerleyerek, elleri raf tahtalarını kavrayıp, sonra oğlanları bulmak için, eğer oğlanlar kitapların arasında ayraçlar gibi oradaysa, yaprak gecesinde daha yüksekleri tırmalayarak.

Sağ eli, soylu, güllerle çelenklenmiş bir tarantula, bir Bayeaux duvar halısı kitabının döne döne aşağıdaki kör cehenneme düşmesine neden oldu. Duvar halıları yere çarpana kadar sanki bir ömür geçti, hepsi çarpılmış, bir güzellik harabesi,

**Burada kelime oyunu yapılıyor. Dark karanlık anlamına gelmektedir. Çn.*

yerde altın, gümüş ve gök mavisi bir çığ.

Adamın nefesi hırıldarken, dokuzuncu rafa ulaşan sol eli boşlukla karşılaştı –kitap yoktu.

"Çocuklar, burada Everest'te misiniz?"

Sessizlik. Şimdi daha yakından gelen hıçkırıkların dışında.

"Burası soğuk mu? Daha soğuk? Daha da soğuk?"

Resimli Adam'ın gözleri onbirinci rafla aynı seviyeye geldi.

Kaskatı şekilde yatırılmış bir ceset gibi, sadece on santim ötede yüz üstü uzanıyordu Jim Nightshade.

Katakombda bir raf üstte, gözleri yaşlarla titreyerek Will Halloway yatıyordu.

"Güzel," dedi Bay Dark.

Will'in başını okşamak için bir elini uzattı.

"Merhaba," dedi.

KIRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Will için, yukarı kalkan elin avucu yükselen bir ay gibiydi.

Üzerinde kendisinin ateşli, mavi mürekkepli portresi vardı.

Jim de yüzünün önünde bir el gördü.

Kendi resmi avuçtan ona baktı.

Üzerinde Will'in resmi olan el Will'i yakaladı.

Üzerinde Jim'in resmi olan el Jim'i yakaladı.

Çığlıklar ve haykırışlar.

Resimli Adam yükseldi.

Dönerek, yere düştü-atladı.

Oğlanlar, tekmeleyerek, haykırarak, onunla düştüler. Ayakları üzerine düştüler, devrildiler, çöktüler, gömleklerinden avuç dolusu Bay Dark'ın ellerinin içinde, tutuldular, kaldırıldılar, düzeltildiler.

"Jim!" dedi Resimli Adam. "Will. Yukarılarda ne yapıyordunuz, çocuklar? Herhalde okumuyordunuz?"

"Baba!"

"Bay Halloway!"

Will'in babası karanlıktan çıktı.

Resimli Adam sakin bir şekilde oğlanları bir kolunun altına çıra gibi yerleştirdi, sonra kibar bir merakla Charles Halloway'a baktı ve ona uzandı. Will'in babası sol yumruğu kavra-

nıp, tutulup, sıkılmadan önce, bir yumruk attı. Oğlanlar bağırarak izlerken, Charles Halloway'in nefesini tutup bir dizi üzerine düştüğünü gördüler.

Bay Dark o sol eli daha sıkı sıktı ve yavaşça, kendinden emin biçimde bunu yaparken, oğlanları diğer koluyla, ağızlarından hava fırlayacak şekilde kaburgalarını ezerek, bastırdı.

Gece Will'in gözlerinin içinde kocaman parmak izleri gibi kızgın helezonlarla sarmallandı.

Will'in babası inleyerek, sağ kolunu sallayarak iki dizi üzerine çöktü.

"Lanet olsun sana!"

"Ama," dedi karnaval sahibi sessizce, "ben zaten lanetliyim."

"Lanet olsun, lanet olsun!"

"Sözcükler değil, ihtiyar," dedi Bay Dark. "Kitaplardaki sözcükler ya da söylediğin sözcükler değil, gerçek düşünceler, gerçek hareketler, hızlı düşünce, hızlı hareket günü kurtarır. Böyle!"

Yumruğunu son bir kere kuvvetle sıktı.

Oğlanlar Charles Halloway'in el kemiklerinin çatırdadığını duydular. Adam son bir çığlık attı ve bilinçsizce yere düştü.

Heybetli bir pavanımsı* hareketle, Resimli Adam, kollarının altında raflardaki kitapları tekmeleyen çocuklarla, kitap yığınlarının arasından döndü.

Will duvarların, kitapların, zeminlerin uçuştuğunu hissederek, sıkıca bastırılmış halde, aptalca düşündü, hey, hey, Bay Dark şey gibi kokuyor... org buharı!

İki oğlan da birden bırakıldı. Kıpırdayamadan veya nefeslerine kavuşamadan, her biri kafalarındaki saçlardan tutuldu

**Pavan: 16. yüzyıla ait bir dans. Çn.*

ve bir kukla gibi bir pencere, bir caddeyle karşı karşıya kalacak şekilde kaldırıldı.

"Çocuklar, hiç Dickens okudunuz mu?" diye fısıldadı Bay Dark. "Eleştirmenler onun tesadüflerinden nefret ederler. Ama biz biliyoruz, değil mi? Hayat baştan aşağı tesadüf. Ölümü çevirin ve raslantılar, öldürülmüş bir öküzün üzerinden pire dökülürmüşçesine dökülsün. Bakın!"

İki oğlan da aç kertenkeleler ve kıllı gorillerin demir bakire* gibi kavraması altında debelendiler.

Will sevinçten mi, yoksa yeni bir üzüntüyle mi ağlaması gerektiğini bilemedi.

Aşağıda, caddenin karşısında, kiliseden gelen, eve giden annesi ve Jim'in annesi vardı.

Atlıkarıncada değil, ihtiyar, deli, ölü, hapiste değil, taptaze dışarıda, güzel Ekim havasında. Son beş dakikanın tümü boyunca yüz metre ileride olmayan kilisedeymiş!

Anne! diye bağırdı Will, bağırmasını bekleyerek ağzını sıkıca kıskaca alan ele karşı.

"Anne," diye mırıldandı Bay Dark alayla. "Gel kurtar beni!"

Hayır, diye düşündü Will, *kendini* kurtar, kaç!

Ama annesi ve Jim'in annesi sıcak kiliseden kasabanın içinde sadece memnun bir şekilde yürüdüler.

Anne! diye haykırdı Will bir kere daha ve bunun ufak, bastırılmış bir melemesi terli pençeden kurtuldu.

Will'in annesi, bin mil ötedeki o kaldırımda, durakladı.

Duymuş olamaz! diye düşündü Will. Yine de–

Kadın kütüphaneye baktı.

"Güzel," diye içini çekti Bay Dark. "Mükemmel, harika."

**Bir kadın şeklinde dökülmüş, içinde çiviler bulunan ve kurbanın içine kapatıldığı ortaçağa ait bir işkence aleti. Çn.*

Buradayız! diye düşündü Will. Gör bizi, Anne! Koş polis çağır!

"Neden bu pencereye bakmıyor?" diye sordu Bay Dark sessizce. "Ve üçümüzü bir resim gibi dururken görmüyor? Yukarı bak. Sonra, koşarak gel. Onu içeri alırız."

Will bir hıçkırığı boğdu. Hayır, hayır.

Annesinin bakışı ön girişten birinci kat pencerelerine ilerledi.

"Buraya," dedi Bay Dark. "İkinci kata. Uygun bir tesadüf, uygun hale getirelim."

Şimdi Jim'in annesi konuşuyordu. İki kadın birlikte kaldırımın kenarında duruyordu.

Hayır, diye düşündü Will, yo, hayır.

Ve kadınlar dönüp, Pazar gecesi kasabasına gittiler.

Will Resimli Adam'ın bir parça çöktüğünü hissetti.

"Pek bir tesadüf değil, bir kriz yok, kimse kaybolmadı veya kurtarılmadı. Yazık. Ne yapalım!"

Oğlanların ayaklarını sürükleyerek, açık ön kapıya doğru kaydı.

Gölgelerin içinde birisi bekliyordu.

Bir kertenkele eli Will'in çenesine soğuk bir şekilde dokundu.

"Halloway," dedi Cadı'nın boğuk sesi.

Bir bukalemun Jim'in burnuna tünedi.

"Nightshade," diyerek süpürdü çalı süpürgesi ses.

Cadı'nın arkasında Cüce ve İskelet duruyordu, sessiz, kıpırdanarak, endişeli.

Duruma uygun olarak oğlanlar en iyi saklanmış haykırışlarını havaya verebilirlerdi, ama yine, ihtiyaçlarını anında fark eden Resimli Adam sesi ileri çıkamadan tuzağa düşürdü, son-

ra sertçe yaşlı toz kadına doğru başını salladı.

Cadı, işlenmiş siyah balmumu dikilerek kapatılmış iguana göz kapakları ve burun delikleri tütünden kararmış pipo çanakları gibi kalıplaşmış kocaman fil hortumuyla, parmakları zihinde sessiz bir sembol kaidesini izleyip, örerek, ileri yuvarlandı.

Oğlanlar baktılar.

El tırnaklan soğuk kış suyu havasını titretti, iğneledi, tüyle kapladı. Salamuralı yeşil kurbağa soluğu oğlanların tüylerini diken diken etti, hafifçe şarkı söylerken, miyavlayarak, mırıldanarak, bebeklerini, oğlanlarını, yapışkan sümüklüböcek izli çatıdan, doğruca saplanan oktan, yaralı ve gökte boğulan balondan tanıdığı arkadaşlarını aydınlatarak.

"Lanetli dikiş iğnesi yusufçuk, bu ağızları dik ki, konuşamasınlar!"

Dokun, dik, dokun, dik, başparmağının tırnağı onlann üst, alt dudaklannda, görünmeyen iplikle, iplik torbası gibi kapanana kadar, batırdı, vurdu, çekti, batırdı, vurdu, çekti.

"Lanetli dikiş iğnesi yusufçuk, bu kulakları dik ki, duyamasınlar!"

Soğuk kum, Cadı'nın sesini gömerek, Will'in kulaklarına doldu. Boğulmuş, uzaklardan, solarak, Cadı pergel ellerin bir hışırtısı, tıkırtısı, takırtısı, pıtırtısı, serpilişiyle şarkı mırıldandı.

Jim'in kulaklarını, onu hızla derinlere mühürleyerek, yosun bürüdü.

"Lanetli dikiş iğnesi yusufçuk, şu gözleri dik ki, göremesinler!"

Sıcaktan beyazlaşmış elleri oğlanların korku içindeki göz yuvarlaklarını geriye çevirip, göz kapaklarını kocaman teneke kapıların çarpılması gibi bir bangırtıyla aşağı indirdi.

Arkalardaki bir yerlerde görünmeyen lanetli dikiş iğnesi böcek, güneşte ısınmış bir bal çanağına doğru çekilen bir böcek gibi zıplayıp oynayarak vızıldarken, hapsedilmiş ses duyularını sonsuza ve ondan bir gün sonrasına dek dikerken, Will bir milyar flaşın patladığını sonra karanlıkta emildiğini gördü.

"Lanetli dikiş iğnesi yusufçuk, göz, kulak, dudak ve dişle işini bitir, kenarını bastırmayı tamamla, karanlığı dik, tozu topla, hareketsiz uykuyla yoğur, şimdi bütün düğümleri düzgünce bağla, sessizliği nehir diplerindeki kum gibi kana pompala. Böyle. Böyle."

Cadı, oğlanların dışında bir yerlerde, ellerini indirdi.

Oğlanlar sessizce durdular. Resimli adam kollarını üzerlerinden çekip geriledi.

Toz'dan gelen kadın ikiz zaferlerini kokladı, elini son bir defa sevgiyle heykellerinin üzerinde dolaştırdı.

Cüce oğlanların gölgelerinde, zevkle onların tırnaklarını kemirerek, hafifçe isimlerini seslenerek çılgınca dolandı.

Resimli Adam başını kütüphaneye doğru salladı.

"Temizlikçinin saati. Durdur onu."

Cadı, ağzı açık, felaketi tadarak, mermer ava doğru ilerledi.

Bay Dark konuştu: "Sol, sağ. Bir, iki."

Oğlanlar merdivenlerden aşağı yürüdüler, Cüce Jim'in yanında, İskelet Will'in.

Ölüm kadar sakin, Resimli Adam arkalarından geldi.

KIRKDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yakında bir yerde, Charles Halloway'in eli eriyerek sırf sinir ve acıya dönmüş halde, sıcakta beyazlaşmış bir fırın gibi duruyordu. Gözlerini açtı. Aynı anda, ön kapı açılırken büyük bir soluk duydu ve bir kadının sesi holde şarkı söylemeye başladı:

"İhtiyar, ihtiyar, ihtiyar, ihtiyar...?"

Sol elinin olması gereken yerde bu şişmiş kan muhallebisi vardı ve öyle acı coşkuları yaşıyordu ki, yaşamını, iradesini, bütün dikkatini kendine çekiyordu. Dikleşmeye çalıştı, ama acı çekiçle vururcasına onu geriye yasladı.

"İhtiyar...?"

İhtiyar değil! Elli dört ihtiyar değildir, diye düşündü çılgınca.

Ve yıpranmış taş zeminin üzerinde kadın göründü, burun delikleri gölgeleri içine çekerken, pervane parmakları kör alfabesiyle yazılmış kitap başlıklarına dokunuyor, onları tarıyordu.

Charles Halloway eğildi ve süründü, eğildi ve süründü, en yakın kitap rafına kadar, acıyı diliyle geri bastırarak. Ulaşılamayacağı bir yere tırmanmalıydı, kitapların geceleri sürünen bir arayıcının üzerine fırlatılacak silahlar olabileceği bir yere tırmanmalıydı...

"İhtiyar, soluğunu duyuyorum..."

Cadı adamın dalgaları üzerinde sürüklendi, vücudunu adamın her ıslık gibi acı tıslamasının çağrısına bıraktı.

"İhtiyar, yaranı hissediyorum..."

Eğer elini, acıyı, pencereden dışan bir kalp gibi atarak yatabileceği bir yere fırlatabilseydi! Cadı'yı bu korkunç yangını aramaya gitmek üzere kandırarak uzaklaştırabilirdi. Cadı'nın sokakta eğilmiş, avuçlarını bu çarpıntı, bu terk edilmiş çılgınlık külçesi üzerinde dolaştırdığını hayal etti.

Ama hayır, el yerinde durdu, parladı, havayı zehirledi, ağzıyla en ateşli biçimde solurken, tuhaf rahibe-Çingene'nin adımlarını hızlandırdı.

"Kahrol!" diye bağırdı Charles Halloway. "Bir an önce bitir şunu! Buradayım!"

Böylece Cadı, lastik patenli siyah giysili bir kukla gibi hızla döndü ve ona doğru kaydı.

Cadı'ya bakmadı bile. Ümitsizlik ve çabanın ağırlık ve basınçlan ilgisini çekmek için öyle savaşıyordu ki, sadece gözlerini, üstlerinde çoklu ve sürekli değişen korku hayallerinin dans ettiği ve zıpladığı göz kapaklannın içlerini seyretmeye bırakabildi.

"Çok basit." Fısıltı eğildi. "Kalbi durdur."

Neden olmasın, diye düşündü Charles Halloway belli belirsiz.

"Yavaş," diye mırıldandı Cadı.

Evet, diye düşündü Will'in babası.

"Yavaş, çok yavaş."

Bir zamanlar yerinden fırlayacak gibi olan kalbi şimdi tuhaf bir rahatsızlığa, huzursuzluğa, sonra huzura, sonra rahata yenik düştü.

"Çok daha yavaş, yavaş..." diye önerdi balmumu kadın.

Yorgunum, evet, işitiyor musun, kalp, diye merak etti adam.

Kalbi işitti. Sıkılı bir yumruk gibi gevşemeye başladı, her seferinde bir parmak.

"Durdur her şeyi sonsuza dek, unut her şeyi sonsuza dek," diye fısıldadı Cadı.

Eh, neden olmasın?

"Daha yavaş...daha da yavaş..."

Kalbi tökezledi.

Ve sonra hiç nedensiz, belki etrafa son bakış dışında, çünkü gerçekten acıdan kurtulmak istiyordu ve uyku bunu başarmanın tek yoluydu... Charles Halloway gözlerini açtı.

Cadı'yı gördü.

Parmaklarının havada, kendi yüzünde, vücudunda, vücudunun içindeki kalpte ve kalbin içindeki ruhta çalıştığını gördü. Yoğun bir merakla, dudaklarından çıkan zehirli serpintiyi izler, dikili-buruşuk gözlerindeki, Gila canavarı ensedeki, mumya sargısı kulaklardaki, kuru dere kumu kaşlardaki katları sayarken, balmumu kadının bataklık soluğu onu boğdu. Hayatında hiçbir zaman bir insana bu kadar yakından odaklanmamıştı, sanki kadın, bir araya getirildiğinde hayatın en büyük sırrını gösterecek bir yapbozdu. Çözüm kadının içindeydi, şu anda tamamen açığa fırlayacaktı, hayır, bir sonrakinde, hayır, bir sonrakinde, akrep parmaklarına bakın! havayı kıpırdatırken, şarkı söylemesini duyun, evet, kıpırdatmak doğru kelime, tıkırdatarak, tıkırdayarak. "Yavaş!" diye fısıldadı Cadı. "Yavaş!" Ve Charles Halloway'in itaatkâr kalbi dizginleri çekti. Kıpırtı-tıkırtıya devam etti kadının parmakları.

Charles Halloway horladı. Hafifçe, kıkırdadı.

Bunun farkına vardı. Neden? Neden... böyle bir zamanda... kıkırdıyorum!?

Cadı, sanki ıslak bir ağırlıkla dokunulmuş, tuhaf, ama saklı bir elektrik ışığı prizi çarpmış gibi, ufacık bir çeyrek için geriledi.

Charles Halloway onun irkilmesini hem gördü, hem görmedi, geri çekilişini sezdi, ama hiç de bunu düşünecek gibi görünmüyordu, çünkü kadın, neredeyse hemen, girişimi ele alarak, kendini ileri attı, dokunmadan, dilsizce, antik bir saat sarkacını serbest bırakmaya çalışıyormuş gibi adamın göğsüne doğru işaret etti.

"Yavaş!" diye bağırdı.

Bilinçsiz bir şekilde, Charles Halloway, aptalca bir gülümsemenin, burnunun altına bir yerlerden kendini dikkatsiz bir rahatlıkla yükseltmesine izin verdi.

"Daha yavaş!"

Kadının yeni ateşi, kendini öfkeye çeviren yeni endişesi Charles Halloway için daha başka bir oyuncaktı. Şimdiye kadar gizli olan ilgisinin bir kısmı, kadının Cadılar Gecesi yüzünün her gözeneğini taramak üzere ileri eğildi. Ne de olsa, karşı konulmaz bir şekilde, asıl olan şuydu: hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonuçta hayat öylesi büyüklükte bir kalastan oluşuyordu ki, sadece koridorun bu ucunda durup onun anlamsız uzunluğunu ve oldukça gereksiz yüksekliğini fark edebilirdiniz, gölgesinde cüceleşeceğiniz ve azametiyle dalga geçeceğiniz kadar saçma boyutlarda inşa edilmiş bir dağ. Ölüm bu kadar yakınken, Charles Halloway uyuşmuş bir halde sadece, çocuk, çocuk-erkek, erkek, yaşlı erkek keçinin bir milyar kendini beğenmişliğini, gelişini, gidişini, aptalca gezilerini düşündü. Egoizminin her türlü zaafını, hilesini, oyuncağını toplamış

ve yığmıştı ve şimdi bütün o aptalca kitap koridorlarının arasında hayatı kayıp gidiyordu. Ve hiçbiri bu tıkırdayan Cadı Çingene Toz Okuyucusu diye adlandırılan şeyden daha acayip değildi, evet buydu! sadece havayı tıkırdatıyordu! Aptal! Ne *yaptığını* bilmiyor muydu!

Charles Halloway ağzını açtı.

Kendiliğinden, hiç şüphe duymayan bir ebeveynden doğan bir çocuk gibi, ağzından tek bir çığ kahkaha kaçtı.

Cadı bayılır gibi geriledi.

Charles Halloway görmedi. Gözleri sıkıca kapalı, esprinin parmaklarında koştumasına izin vermekle, neşenin kendi iradesiyle boğazından yukarı sıçramasına izin vermekle fazlasıyla meşgûldü; işte uçuyordu, her tarafa şarapnel fırlatarak.

"Sen!" diye bağırdı hiç kimseye, herkese, kendine, kadına, onlara, ona, her şeye. "Komik! Sen!"

"Hayır," diye itiraz etti Cadı.

"Tıkırdamayı durdur!" dedi nefes nefese Charles Halloway.

"Hayır!" diye hamle etti Cadı çılgınca. "Hayır! Uyu! Yavaş! Çok yavaş!"

"Yo, hepsi tıkırdama, kesinlikle!" diye kükredi yaşlı adam. "Ah, ha! Ha, durdur!"

"Evet, *durdur* kalbi!" diye ciyakladı Çingene. "*Durdur* kanı!" Kendi kalbi bir tef gibi sallanmış olmalıydı; elleri titriyordu. İşaretin yarısında durdu ve aptal parmakların farkına vardı.

"Ah, Tanrım!" Charles Halloway güzel, memnun gözyaşları döküyordu. "Kaburgalarımdan çık, oh, ha, devam et, kalbim!"

"*Kalbin*, eeveeeet!"

"Tanrım!" Gözlerini iri iri açtı, hava yuttu, her şeyi berraklaştıran, inanılmaz derecede temizleyen biraz daha sabun ve

su bıraktı. "Oyuncaklar! Anahtar sırtından çıkıyor! Kim kurdu seni?"

Ve kükremelerin en büyüğü kadına çarptı, ellerini yaktı, yüzünü dağladı veya öyle göründü, çünkü Cadı kendini patlayan bir ocaktan çeker gibi kavradı, kızarmış ellerini Mısır paçavralarına sardı, kuru memelerini tuttu, geri sıçradı, durdu, sonra yavaş bir geri çekilişe başladı, kitap yığınlarını, rafları takırdatarak, onları kaptıkça aşağı düşen kitaplarda tutunacak birşeyler arayarak, santim santim, adım adım dirsekledi, itti, yumrukladı. Alnı boş tarihleri, beyhude teorileri, kum tepecikleri oluşturmuş zamanı, vaat edilen, ama uzlaşılan yılları devirdi. Charles Halloway'in mermer tonozları doldurarak yankılanan, çınlayan, yüzen kahkahasıyla kovalanıp, yaralanıp, yenilip, pençeleri vahşi havayı tıraşlayarak en sonunda döndü, aşağı düşer gibi kaçtı.

Saniyeler sonra, çarpan ön kapıdan kendini dışarı atmayı başardı!

Düşüşü, kapının çarpışı neredeyse Charles Halloway'in vücudunu kahkahadan kırıyordu.

"Ah, Tanrım, Tanrım, lütfen durdur, durdur kendini!" diye yalvardı neşesine.

Ve bu şekile yalvarılınca, neşesi buna izin verdi.

Kahkahanın ortasında, en sonunda, her şey dürüst kahkahaya, zevk veren gülüşlere, hafif kıkırtılara, sonra yumuşak bir şekilde ve büyük memnuniyetle soluk alıp vermeye, mutluluktan bitap başının sallanmasına dönüştü, hareketin güzel ağrısı, boğazında ve kaburgalarında olduğu halde, örselenmiş elinden uzaklaştı. Raflara dayandı, başı dostluk gösteren sevgili bir kitaba yaslanmış, boşanan sevincin gözyaşları yanaklarını tuzlandırıyordu ve birdenbire Cadı'nın gittiğini anladı.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

Neden? diye merak etti. Ne yaptım ki?

Son bir neşe gürlemesiyle, yavaşça ayağa kalktı.

Ne oldu? Ah Tanrım, her şeyi açıklığa kavuşturalım! Önce eczaneye, şu eli bir saatliğine iyileştirmek için yarım düzine aspirin, sonra, düşün. Son beş dakika içinde, bir şey kazandın, değil mi? Zaferin tadı nasıldır? Düşün! Hatırlamaya çalış!

Ve bükülmüş sağ dirseğine yuvalanmış aptal ölü hayvan, sol ele yeni bir gülümsemeyle gülümseyerek, aceleyle gece koridorlarından kasabaya doğru çıktı...

III

AYRILIŞLAR

KIRKBEŞİNCİ BÖLÜM

Ufak geçit alayı sessizce Bay Crosetti'nin berber direğinin sonsuza dek dönen, hem sona eren, hem ermeyen şeker yılanının önünden, kararmakta veya kararmış olan dükkânların, boşalmakta olan sokakların önünden geçti, çünkü insanlar kilise yemeklerinden evlerine dönmüşlerdi veya son yan gösteri ya da bir merdivenin tepesinden aşağı dalan birinin son defa ipekotu gibi gecede süzülüşünü seyretmek için karnavaldaydılar.

Çok aşağılarda bulunan Will'in ayakları kaldırımı dövüyordu. Bir iki, birisi bana sol, sağ diyor diye düşündü. Yusufçuk fısıldıyor: bir-iki.

Jim de alaya dahil mi?! Will'in gözleri kısacık bir an bir yana kaydı. Evet! Ama ufak olan diğeri kim? Çıldırmış, her şey ilginç o yüzden dokun, her şey sıcaktan kızarmış, geri çekil, Cüce! Artı İskelet. Ve sonra arkada, arkalarından uygun adım gelen, ensesinde soluyan bütün o yüzlerce, hayır binlerce insan kimdi?

Resimli Adam.

Will başını salladı ve öylesine yüksek ve öylesine sessizce sızlandı ki, sadece köpekler, hiçbir yardımı olamayacak köpekler, konuşamayacak köpekler duyabilirdi.

Ve yeterince emin, eğik bir şekilde bakınca, durumun kokusunu almış, kendi geçit alaylarını oluşturmuş, bir değil, iki değil, üç köpek gördü; bunlar bir önlerinde koşuyor, bir geride kalıyorlardı, kuyrukları müfrezenin sancağı gibiydi.

Havlayın! diye düşündü Will, filmlerdeki gibi! Havlayın, polisi getirin!

Ama köpekler sadece gülümseyip yürüdüler.

Tesadüf, lütfen, diye düşündü Will. Sadece ufak bir tesadüf!

Bay Tetley! Evet! Will Bay Tetley'yi hem gördü, hem görmedi! Tahta Kızılderili'yi dükkânına doğru yuvarlıyor, gece için kapatıyor!

"Başları çevirin!" diye mırıldandı Resimli Adam.

Jim başını çevirdi. Will başını çevirdi.

Bay Tetley gülümsedi.

"Gülümseyin," diye mırıldandı Bay Dark.

İki oğlan gülümsedi.

"Selam!" dedi Bay Tetley.

"Merhaba deyin," diye mırıldandı biri.

"Merhaba," dedi Jim.

"Merhaba," dedi Will.

Köpekler havladı.

"Karnavalda bedava bir tur," diye mırıldandı Bay Dark.

"Bedava bir tur," dedi Will.

"Karnavalda," diye gevezelik etti Jim.

Sonra, iyi makineler gibi, gülümsemelerini kapattılar.

"İyi eğlenceler!" diye seslendi Bay Tetley.

Köpekler neşeyle havladı.

Alay ilerledi.

"Eğlence," dedi Bay Dark. "Bedava turlar. Herkes eve gitti-

ğinde, yarım saat sonra. Jim'i döndüreceğiz. Hâlâ istiyor musun, Jim?"

Hem duyarak, hem duymayarak, kendi içine kilitlenmiş halde, Will düşündü, Jim, dinleme! Jim'in gözleri kaydı: ıslak veya yağlı, söylemesi zordu.

"Bizimle seyahat edeceksin Jim ve eğer Bay Cooger kurtulamazsa (bu onun için çok yakın, onu daha kurtaramadık, şimdi yine deneyeceğiz) ama bunu atlatamazsa, Jim, ortak olmaya ne dersin? Seni güzel, güçlü bir yaşa getiririm, ha? Yirmi iki? yirmi beş?! Dark ve Nightshade, Nightshade ve Dark, dünyayı dolaşacak böyle yan gösterilere sahip bizler gibileri için tatlı hoş isimler! Ne dersin, Jim?"

Cadı'nın rüyasına dikilmiş Jim bir şey söylemedi.

Dinleme! diye sızlandı hiçbir şeyi duymayan ama her şeyi duyan en iyi arkadaşı.

"Ve Will?" dedi Bay Dark. "Onu geri geri döndürelim, ha? Kollarda bir bebek yapalım onu, Cüce'nin bundan sonraki elli yıl boyunca her gün, dönme dolap misali geçitlerde, bir palyaço bebek gibi taşıması için bir bebek, bu hoşuna gider mi, Will? sonsuza dek bir bebek olmak? konuşamamak ve bildiğin bütün o güzel şeyleri söyleyememek? Evet, sanırım bu Will için en iyisi. Cüce için bir oyuncak, minik ıslak bir arkadaş!"

Will çığlık atmış olmalıydı.

Ama yüksek sesle değil.

Çünkü sadece köpekler havladı dehşet içinde; sanki taşa tutulmuş gibi inleyerek kaçtılar.

Bir adam köşeyi döndü.

Bir polis.

"Kim bu?" diye homurdandı Bay Dark.

"Bay Kolb," dedi Jim.

"Bay Kolb," dedi Will.

"Lanetli dikiş iğnesi," diye fısıldadı Bay Dark. "Yusufçuk."

Will'in kulaklarına acı saplandı. Gözlerini yosun bürüdü. Dişlerini zamk yapıştırdı. Yeniden uyuşan yüzünde pek çok çarpma, mekik dokuması, işleme hissetti.

"Bay Kolb'a merhaba deyin."

"Merhaba," dedi Jim.

"...Kolb..." dedi rüyadaki Will.

"Buraya dönün."

Döndüler.

Çayır ülkeye doğru, sıcak ışıklardan, iyi kasabadan, güvenli sokaklardan uzaklara, davulsuz yürüyüş ilerledi.

KIRKALTINCI BÖLÜM

Bir millik bir bölgeye yayılmış dağınık geçit alayı şimdi aşağıdaki gibi hareket ediyordu:

Karnaval yolunun kenarında, çimenleri ölü ayaklarıyla kopartarak, sürekli olarak lanetli dikiş iğnesi yusufçukların mucizevi yararlarından bahseden arkadaşlara ayak uyduran Jim ve Will.

Neredeyse yarım mil arkada, yetişmeye çalışan, gizemli bir şekilde yaralanmış olarak yürüyen, tozu sarmallayıp sembolleştiren Cadı.

Ve en arkadan kâh yaşını hatırlayarak kendini yavaşlatan, kâh kısa ilk çarpışma ve zaferin düşünceleriyle gençleşmiş ve hızlı adımlar atan, sol elini göğsüne bastıran, yürürken ilaç çiğneyen temizlikçi-baba geliyordu.

Panayır yolunun kenarında, Bay Dark, sanki içinden bir ses oldukça geniş bir alana yayılmış manevrasında arkada kalanların isimlerini vermiş gibi arkaya baktı. Ama ses yanılmıştı, adam emin değildi. Çabucak başını salladı ve Cüce, İskelet, Jim, Will kalabalığın içine atıldı.

Jim parlak insan nehrinin çevresinde aktığını, ama dokunmadığını hissetti. Will orada burada şelale kahkahaları ve kendisinin dökülen suyun arasından geçtiğini işitti. Gökyüzünde

bir ateşböceği patlaması tomurcuklandı; dönme dolap devasa bir havai fişek gösterisi gibi üstlerinde açıldı.

Sonra Aynalar Labirenti'ne vardılar ve kendilerine çok benzeyen, örümcek tarafından sokulmuş oğlanların binlerce kez ortaya çıkıp yok olduğu açılmamış buz gölleri arasında birbirlerine sokuldular, çarpıştılar, toslaştılar, sarsıldılar.

Bu benim! diye düşündü Jim.

Ama kendime yardım edemem, diye düşündü Will, orada benden ne kadar çok olursa olsun!

Ve oğlan kalabalığı, artı yansıtılan Bay Dark'ın resimlerinin kalabalığı, çünkü şimdi paltosunu ve gömleğini çıkartmıştı, labirentin sonundaki Balmumu Heykeller'e doğru bir izdiham içinde ite kaka ilerliyordu.

"Oturun," dedi Bay Dark. "Öyle kalın."

Öldürülmüş, vurulmuş, giyotine girmiş, boğulmuş erkek ve kadınların balmumu figürleri arasında iki oğlan gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan, yutkunmadan, Mısır kedileri gibi oturdular.

Geç kalmış birkaç ziyaretçi gülerek yanlarından geçti. Bütün balmumu figürler hakkında yorumda bulundular.

Bir "balmumu" oğlanın ağzının kenarından sızan ince bir tükürük çizgisinin farkına varmadılar.

İkinci "balmumu" oğlanın birdenbire sulanan ve yanağından aşağı berrak su akıtan bakışının ne kadar parlak olduğunu görmediler.

Dışarıda Cadı, çadırların arasındaki karanlık ip ve kanca geçitleri arasında topallıyordu.

"Bayanlar ve baylar!"

Gecenin son kalabalığı, rahat bir üç ya da dört yüz kişi, yekvücut olarak döndü.

Resimli Adam, beline kadar soyunuk, baştan aşağı kâbus engerekler, kılıç dişli kaplanlar, şehvet düşkünü goriller, pıhtılaşmış akbabalar, baştan aşağı som balığı-kükürt rengi gökyüzü anons ederek ayağa kalktı:

"Bu gecenin son bedava olayı! Biriniz gelin! Hepiniz gelin!"

Kalabalık, Cüce, İskelet ve Bay Dark'ın durdukları ucubeler çadırının önündeki ana platforma doğru dalgalandı.

"Hayret Verici Şekilde Tehlikeli, çoğunlukla Ölümcül – Dünyaca Ünlü MERMİ NUMARASI!"

Kalabalık zevkle soluk aldı.

"Tüfekler, lütfen!"

Zayıf Adam parlak silahlardan oluşan dişli bir standı çatırdatarak sonuna kadar açtı.

Acele eden Cadı, Bay Dark bağırdığında dondu:

"Ve işte, ölüme meydan okuyucumuz, hayatını riske atacak olan mermi yakalayıcımız –Matmazel Tarot!"

Cadı başını hayır anlamında salladı, meledi, ama Bay Dark'ın eli onu bir çocuk gibi sahneye çıkarmak üzere aşağı indi, kadın hâlâ itiraz ediyordu, bu itiraz Bay Dark'ı bir an durdurdu, ama herkesin önünde olduğu için devam etti:

"Bir gönüllü, lütfen, tüfeği ateşlemek için!"

Kalabalık, kendini konuşmak için cesaretlendirerek, uğuldadı.

Bay Dark'ın ağzı neredeyse kıpırdamadı bile. Ağzının içinde sordu: "Saat durdurıldu mu?"

"Hayır," diye inledi Cadı, "durdurulmadı."

"Hayır mı?" diye patladı neredeyse karanlık adam.

Gözleriyle kadını yaktı, sonra seyircilere döndü ve parmakları tüfeklerin üzerinde dolaşırken, ağzının söylevini bitirmesine izin verdi:

"Gönüllüler, lütfen!"

"Gösteriyi durdur," diye bağırdı Cadı hafifçe, ellerini birbirine sürterek.

"Devam edecek, kahrolası, kahrolmaktan iki kere daha beter ol," diye, hiddetle ıslık gibi konuşarak fısıldadı adam.

Gizlice, Bay Dark, bileğinde bir et parçasını çimdikledi, tırnaklarıyla ısırdığı, siyah rahibe kılıklı kör bir kadının resmiydi.

Cadı kasıldı, göğsünü tuttu, inledi, dişlerini gıcırdattı. "Merhamet!" diye tısladı, hafif yüksek bir sesle.

Kalabalıkta sessizlik.

Bay Dark hızla başını salladı.

"Gönüllü olmadığına göre–" Bileğini kaşıdı. Cadı ürperdi. "Son gösterimizi erteleyeceğiz ve–"

"İşte! Bir gönüllü!"

Kalabalık döndü.

Bay Dark irkildi, sonra sordu: "Nerede?"

"Burada."

Kalabalığın öteki ucunda bir el kalktı, bir yol açıldı.

Bay Dark orada, tek başına duran adamı oldukça açık görebiliyordu.

Charles Halloway, vatandaş, baba, kendini gözlemleyen koca, gece gezgini ve kasaba kütüphanesinin temizlikçisi.

KIRKYEDİNCİ BÖLÜM

Kalabalığın takdir edici gürültüsü yavaşladı.

Charles Halloway kıpırdamadı.

Platforma doğru açılan yolun büyümesini bekledi.

Orada duran ucubelerin yüzlerindeki ifadeleri göremiyordu. Gözleri kalabalığı süpürdü ve Aynalar Labirenti'ni buldu, bin milyon ışık yılının on katı tersinmiş ve çifte tersinmiş, yansıma, karşı yansıma çağıran boş kayıtsızlığı, derin hiçliğe dalan, hiçliğe dönüşen yüz, hiçliğin daha da mide bulandırıcı derinliklerine doğru düşen mide.

Ve yine de, her camın arkasındaki toz gümüşte iki oğlanın bir yankısı yok muydu? Gözün olmasa bile kirpiklerinin titrek ucuyla onların aradan geçişini, arkada bekleyişlerini, soğukların arasındaki sıcak balmumlarının, korkularla kurulmayı, dehşetlere salınmayı bekleyişlerini algılıyor muydu, algılamıyor muydu?

Hayır, diye düşündü Charles Halloway, düşünme. Bunu hallet!

"Geliyorum!" diye bağırdı.

"Git günlerini göster, Büyükbaba!" dedi bir adam.

"Evet, dedi Charles Halloway. "Göstereceğim."

Ve kalabalığın arasından yürüdü.

Cadı, gece gezgini gönüllünün yaklaşmasıyla ipnotize olmuş şekilde yavaşça döndü. Göz kapakları, koyu renk gözlüklerin arkasındaki dikilmiş siyah balmumu iplikleri oynattı.

Bay Dark, resimlerle sırılsıklam, ruhların aşırı kalabalık medeniyeti, memnuniyetle dudaklarını bileyerek platformdan eğildi. Düşünceler gözlerinde ateşli Catherine tekerlekleri* döndürdü, çabuk, çabuk, ne, ne, *ne!*

Ve yaşlanmakta olan temizlikçi yüzüne şaka kutularından bir selülit diş takımı gibi gülümseme yapıştırarak ilerledi ve kalabalık, önünde Musa'nın önündeki deniz gibi açıldı ve ardından kapandı, adam merak ederken, ne yapacaktı? neden buradaydı? ama yine de hareket halinde, durmadan.

Charles Halloway'in ayağı platformun ilk basamağına dokundu.

Cadı gizlice titredi.

Bay Dark bu sırrı hissetti, sert bir şekilde baktı. Hızla bu elli dört yaşındaki adamın sağlıklı sağ elini tutmak üzere elini uzattı.

Ama elli dört yaşındaki adam başını salladı, elinin tutulmasına, dokunulmasına veya kaldırılmasına izin vermeyecekti. "Teşekkürler, gerekmez."

Platformun üzerinde, Charles Halloway kalabalığa el salladı.

İnsanlar birkaç alkış havai fişeği fırlattılar.

"Ama–" Bay Dark şaşırmıştı– "sol eliniz, efendim, sadece tek bir eli kullanabiliyorsanız bir tüfeği kaldırıp ateşleyemezsiniz!"

Charles Halloway'in rengi soldu.

"Yaparım," dedi. "Tek elle."

**Catherine tekerleği: Yanarken dönen bir havai fişek türü. ÇN.*

"Yaşa!" diye bağırdı bir oğlan aşağıdan.

"Hadi, Charlie!" diye bağırdı bir adam arkalardan.

Kalabalık güler ve şimdi daha yüksek alkışlarken Bay Dark kızardı. İnsanlardan yağan yağmur gibi canlandırıcı sesten korunmak istercesine ellerini kaldırdı.

"Pekâlâ, pekâlâ! Yapabilecek mi görelim!"

Bay Dark hiddetle bir tüfeği kilitlerinden çekti, havaya fırlattı.

Kalabalık soluğunu tuttu.

Charles Halloway daldı. Sağ elini kaldırdı. Tüfek avucuna çarptı. Kavradı. Tüfek düşmedi. İyi becermişti.

Seyirciler yuhaladılar, Bay Dark'ın kötü davranışı hakkında onun, bir an için sessizce kendini lanetleyerek arkasına dönmesine neden olacak şeyler söylediler.

Will'in babası gülümseyerek tüfeği kaldırdı.

Kalabalık kükredi.

Ve alkış dalgası kıyıya gelir, çarpar ve uzaklaşırken, bir kere daha labirente, Will ve Jim'in sezilen, ama görülmeyen gölgelerinin hayal ve görüntünün devasa ustura bıçakları arasında dosyalandıkları yere, sonra yine hâlâ korkuyla biraz daha gerileyen, dikişli ve sinirli, göremeyen gece yarısı rahibesini hesaba katan ve ona güvenen Bay Dark'ın Medusa bakışına baktı. Cadı artık gerileyebileceği kadar gerilemişti, platformun diğer tarafına kadar, neredeyse helezoni siyah beyaz hedef tahtasına yapışmıştı.

"Evlat!" diye bağırdı Charles Halloway.

Bay Dark kasıldı.

"Tüfeği tutmama yardım etmek için gönüllü olacak bir oğlan istiyorum!" diye bağırdı Charles Halloway.

"Birisi! Herhangi birisi!" diye bağırdı.

Kalabalıktaki birkaç oğlan parmaklarının ucunda uzandı.

"Evlat!" diye bağırdı Charles Halloway. "Durun. Benim oğlum oralarda bir yerde. O gönüllü olacaktır, değil mi, Will?"

Cadı, elli dört yaşındaki adamdan bir ateş gibi gelen bu cüretkârlığın şeklini yoklayabilmek için bir elini kaldırdı. Bay Dark sanki hızla gelen bir mermiyle vurulmuş gibi kendi etrafında döndü.

"Will!" diye seslendi babası.

Balmumu Müzesi'nde, Will kıpırtısızca oturdu.

"Will!" diye seslendi babası. "Hadi, oğlum!"

Kalabalık sola baktı, sağa baktı, arkaya baktı.

Yanıt yok.

Will Balmumu Müzesi'nde oturdu.

Bay Dark bunların hepsini biraz saygı, biraz hayranlık, biraz endişeyle gözledi; tıpkı Will'in babası gibi bekliyor görünüyordu.

"Will, gel de senin ihtiyara yardım et!" diye seslendi Bay Halloway neşeyle.

Will Balmumu Müzesi'nde oturdu.

Bay Dark gülümsedi.

"Will! Willy! Buraya gel!"

Yanıt yok.

Bay Dark daha çok gülümsedi.

"Willy, senin ihtiyarı duymuyor musun?"

Bay Dark gülümsemeyi bıraktı.

Çünkü bu sonuncusu kalabalığın içinden bağıran bir beyefendinin sesiydi.

Kalabalık güldü.

"Will!" diye seslendi bir kadın.

"Willy!" diye seslendi bir başkası.

"Huuu huuu!" Başka bir sakallı beyefendi.

"Çık ortaya, William!" Bir oğlan.

Kalabalık daha çok güldü, birbirini dirsekledi.

Charles Halloway seslendi. Onlar seslendiler. Charles Halloway tepelere bağırdı. Onlar tepelere bağırdılar.

"Will! Willy! William!"

Aynalarda bir gölge mekik dokudu.

Cadı avizeler dolusu ter döktü.

"Orada!"

Kalabalık seslenmeyi kesti.

Şimdi oğlunun ismi boğazına takılmış ve sessizleşmiş Charles Halloway de.

Çünkü Will neredeyse kendisi olan balmumu figür gibi labirentin girişinde duruyordu.

"Will," diye seslendi babası yumuşak bir sesle.

Bunun sesi Cadı'nın akan teriyle ahenk oluşturdu.

Will, görmeden, kalabalığın arasından yürüdü.

Ve tüfeği oğlanın tutması için bir baston gibi aşağı uzatan babası, onu platformun üzerine çekti.

"*İşte* benim sağlam sol elim!" diye bildirdi baba.

Will kalabalığın katı ve saldırgan bir alkış tutturduğunu ne gördü ne duydu.

Bay Dark kımıldamamıştı, oysa Charles Halloway bütün bunlar olurken onun kafasında top fişeklerini ateşleyip kurduğunu görebiliyordu; ama her biri, birer birer, tısladı ve söndü. Bay Dark ne yapmak istediklerini tahmin edemiyordu. Bu konuda, Charles Halloway'in de bir fikri veya tahmini yoktu. Sanki yıllar boyu, kütüphanede, geceleri bu oyunu kendisi için yazmış, ezberledikten sonra yırtmış ve şimdi hatırlamak üzere hazırladıklarını unutmuş gibiydi. An be an, kendi hak-

kında gizli keşiflere bel bağlıyordu, duyduklarına göre, hayır! kalbi ve ruhuyla oynayacaktı! Ve...şimdi?!

Dişlerinin parlaklığı Cadı'yı daha da körleştiriyor gibiydi! Olanaksız! Cadı bir elini gözlüklerine, dikilmiş göz kapaklarına kaldırdı!

"Herkes yaklaşsın!" diye seslendi Will'in babası.

Kalabalık yaklaştı. Platform, bir adaydı. Deniz, insanlardı.

"Hedefte duracak olana bakın!"

Cadı paçavralarının içinde eridi.

Resimli Adam sola baktı, sadece daha da zayıf gözüken İskelet'te zevk verecek birşeyler bulamadı; sağa doğru, pelte haline gelmiş aptal çılgınlığı içinde donuk bir şekilde yaşayan Cüce'ye bakmaktan bir zevk alamadı.

"Mermi, lütfen!" dedi Will'in babası tatlılıkla.

İrkilen at derisi çerçevesindeki bin tane resim duymadı, Bay Dark neden duysundu ki?

"Lütfederseniz," dedi Charles Halloway. "Mermi? Böylece yaşlı Çingene'nin siğillerindeki pireleri ayıklayabilirim!"

Will kıpırtısız durdu.

Bay Dark tereddüt etti.

Değişken denizin içinde, gülümsemeler parladı, orada, burada, yüz, iki yüz, üç yüz beyazlık, sanki geniş bir su oynaşması ay çekimi tarafından tahrik edilmiş gibi. Dalga geri çekildi.

Resimli Adam, yavaş çekimde mermiyi sundu. Uzun bir pekmez dalgalanması olan kolu, fark edip etmeyeceğini görmek için mermiyi hantalca oğlana uzattı; oğlan fark etmedi.

Babası gülleyi aldı.

"İsminizin baş harfleriyle işaretleyin," dedi Bay Dark alışkanlıkla.

"Hayır, daha fazlasıyla!" Charles Halloway oğlunun elini

kaldırdı ve mermiyi tutturdu, böylece sağlam eliyle bir çakı çıkarıp, kurşunun üzerine garip bir sembol oyabilecekti.

Ne oluyor? diye düşündü Will. Ne olduğunu biliyorum. Ne olduğunu bilmiyor muyum? Ne!?

Bay Dark merminin üzerinde hilal şeklinde bir ay gördü, böyle bir ayda bir sakınca görmedi, onu tüfeğin içine tıktı, tüfeği bir kere daha beceriyle tutan Will'in babasına fırlattı.

"Hazır mısın, Will?"

Oğlanın şeftali yüzü çok hafif bir onaylamayla aşağı düştü.

Charles Halloway labirente son bir bakış fırlattı, düşündü, Jim, hâlâ orada mısın? Hazırlan!

Bay Dark toz kocakarısı dostunu okşamak, büyülemek, sakinleştirmek için gitmek üzere döndü, ama tüfeğin yeniden açılmasının, merminin Will'in babası tarafından seyirciyi hâlâ orada olduğuna ikna etmek amacıyla dışarı çıkarılmasının çatırtısıyla çatırdayarak durdu. Mermi yeterince gerçek görünüyordu, oysa Charles Halloway uzun süre önce bunun çok sert çelik görünümlü mumboya mumundan şekillendirilmiş sahte bir mermi olduğunu okumuştu. Tüfekten fırlatıldığında namludan duman ve buhar olarak erimiş halde çıkacaktı. Tam o anda, bir şekilde mermileri değiştirmiş olan Resimli Adam gerçek işaretli mermiyi Cadı'nın kasılmış parmaklarının içine sıkıştırıyordu. Kadın onu yanağının içine saklayacaktı. Tüfek ateşlendiğinde, hayali çarpışmanın altında sarsılmış gibi yapacak, sonra sarı sıçan dişlerinin yakaladığı mermiyi ortaya çıkaracaktı. Müzik! Alkış!

Başını kaldıran Resimli Adam Charles Halloway'i açık tüfekle, balmumu mermiyle gördü. Ama bildiğini açığa vurmak yerine, Charles Halloway sadece, "İşaretimizi daha belirginleştirelim, ne dersin, oğlum?" dedi. Ve çakısıyla, oğlan mermiyi his-

siz elinde tutarken, bu yeni, taze balmumundan işaretsiz mermiyi aynı gizemli hilalle işaretledi, sonra tüfeğin içine soktu.

"Hazır mısınız?!"

Bay Dark Cadı'ya baktı.

Ama o duraksadı, sonra başını salladı, bir kere, hafifçe.

"Hazır!" diye bildirdi Charles Halloway.

Ve bütün çevrede çadırlar, soluyan kalabalık, kaygılı ucubeler, isteriden buz kesmiş bir Cadı, bulunması gereken saklı Jim, hâlâ elektrikli iskemlesinde mavi ateşle parıldayarak oturan yaşlı bir mumya ve gösterinin sona ermesini, kalabalığın gitmesini ve karnavalın tuzağa düşmüş oğlanlar ve temizlikçiyle mümkünse yalnız olarak, kendi bildiği gibi uğraşmasını bekleyen bir atlıkarınca vardı.

"Will," dedi Charles Halloway sohbet edercesine, şimdi birden ağırlaşan tüfeği kaldırırken. "Senin şu omzun artık benim desteğim. Tüfeğin ortasını tut yavaşça, tek elle. Tut, Will." Oğlan bir elini kaldırdı. "İşte böyle, oğlum. 'Tut,' dediğimde, soluğunu tut. Duyuyor musun?"

Oğlanın başı çok hafif bir onaylamayla titredi. Uyuyordu. Rüya görüyordu. Rüya kâbustu. Kâbus buydu.

Ve bunun bir sonraki salınesi babasının bağırışıydı:

"Bayanlar! Baylar!"

Resimli Adam yumruğunu sıktı. İçinde kaybolmuş olan Will'in resmi, bir çiçek gibi ezildi.

Will büzüldü.

Tüfek düştü.

Charles Halloway fark etmemiş gibi yaptı.

"Ben ve Will burada, birlikte, o benim kullanamadığım sol kolum olarak, tek ve en tehlikeli, bazen de ölümcül olan Mermi Numarası'nı gerçekleştireceğiz!"

Alkış. Kahkaha.

Elli dört yaşındaki temizlikçi, her yaşı inkâr ederek, çabucak tüfeği oğlanın irkilen omzuna yerleştirdi.

"Duyuyor musun, Will? Dinle! Bu bizim için!"

Oğlan dinledi. Oğlan sakinleşti.

Bay Dark yumruğunu iyice sıktı.

Will hafif bir felç geçirdi.

"O hedefi tam gözünden vuracağız, değil mi, oğlum," dedi babası.

Daha fazla kahkaha.

Ve oğlan, tüfek omzunda, gerçekten de çok sakinleşti ve Bay Dark elinin etinde yuvalanmış şeftali tüyü yüzü iyice sıktı, ama oğlan hâlâ akan kahkahada sakindi ve babası çemberi döndürmeye devam etti:

"Bayana dişlerini göster, Will!"

Oğlan hedefe yaslanmış kadına dişlerini gösterdi.

Cadı'nın yüzünden kan çekildi.

Şimdi Charles Halloway de kadına dişlerini gösterdi, oldukları gibi.

Ve kış Cadı'nın içinde yaşamaya başladı.

"Hey yavrum," dedi seyircilerden biri, "kadın harika! Korkmuş gibi görünüyor! Bak!"

Bakıyorum, diye düşündü Will'in babası, sol eli yararsızca yanında, sağ eli tüfeğin tetiğinde, yüzü oğlunun hiç saptırmadan tüfeği tam hedefe ve hedefin üzerine eklenmiş Cadı'nın yüzüne doğrulttuğu sahneyi izleyerek ve son an geldi ve namluda balmumu bir mermi ve balmumu bir mermi ne yapabilirdi? Geçerken çözünen bir merminin yararı neydi? neden buradaydılar, ne yapabilirlerdi? budala, budala!

Hayır! diye düşündü Will'in babası. Dur!

Şüpheleri durdurdu.

Ağzının kelimeleri sessizce şekillendirdiğini hissetti.

Ama, Cadı onun ne dediğini duydu.

Ölmekte olan kahkahasının üzerinden, sıcak ses tamamıyle yok olmadan önce, dudaklarıyla, sessizce şu kelimeleri oluşturdu.

Merminin üzerine işaretlediğim hilal aslında hilal değil.

Benim kendi gülüşüm.

Tüfekteki mermiye kendi gülüşümü koydum.

Bunu bir kere söyledi.

Cadı'nın anlamasını bekledi.

Bir kere daha, sessizce, söyledi.

Ve Resimli Adam'ın kendisi dudaklarla söylenenleri tercüme etmeden önceki an, süratle, Charles Halloway sessizce, "Tut!" diye bağırdı. Will soluğunu tuttu. Çok gerilerdeki balmumu heykellerin arasında, Jim, saklanmış halde, çenesinden tükürük akıttı. Bir elektrikli iskemleye bağlanmış ölü-canlı bir mumya dişleri arasındaki güçle vızıldadı. Bay Dark'ın resimleri, adam son bir defa avucunu sıkarken hastalıklı bir terle kıvrandılar, ama –çok geç! Sakin bir şekilde, Will soluğunu tuttu, silahı tuttu. Sakin bir şekilde, babası, "*Şimdi!*" dedi.

Ve tüfeği ateşledi.

KIRKSEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir atış!

Cadı soluğunu tuttu.

Jim, Balmumu Müzesi'nde, soluğunu tuttu.

Will de, uykusunda.

Babası da.

Bay Dark da.

Bütün ucubeler de.

Kalabalık da.

Cadı haykırdı.

Jim, balmumu kuklalar arasında, ciğerlerindeki bütün havayı üfledi.

Will, platformda, haykırarak uyandı.

Resimli Adam ellerini bütün olayları durdurmak için sallayarak, ağzındaki havayı kocaman, kızgın bir anırtıyla verdi. Ama Cadı düştü. Platformdan aşağı düştü. Toza düştü.

Tek sağlam elindeki dumanı tüten tüfekle, Charles Halloway soluğunu yavaşça, her zerresinin kendisinden uzaklaştığını hissederek bıraktı. Hâlâ tüfek nişangâhından, kadının durmuş olduğu hedefe bakıyordu.

Platformun kenarında, Bay Dark haykıran kalabalığa ve neye bağırdıklarına baktı.

"Bayılmış–"

"Hayır, kaydı!"

"...vurulmuş!"

En sonunda Charles Halloway Resimli Adam'ın yanına gelip aşağı bakarak durdu. Yüzünde bir sürü şey vardı: şaşkınlık, dehşet ve biraz hafif rahatlamayla memnuniyet.

Kadın kaldırıldı ve platforma yerleştirildi. Ağzı, neredeyse bir tanıma bakışıyla, açık bir şekilde donmuştu.

Charles Halloway Cadı'nın öldüğünü biliyordu. Bir an içinde kalabalık da anlayacaktı. Resimli Adam'ın elinin yaşam belirtileri için dokunmak, izlemek, hissetmek üzere hareket ettiğini gördü. Sonra Bay Dark kadının iki elini de, bir bebek gibi, bir kukla stratejisi gibi, hareket ettirmek üzere kaldırdı. Ama vücut reddetti.

Bu yüzden Cadı'nın kollarından birini Cüce'ye, diğerini İskelet'e verdi ve kalabalık gerilerken, onlar kolları hafif bir uyanış görüntüsünde sallayıp kıpırdattılar.

"...ölmüş..."

"Ama...yara yok."

"Şok mu dersin?"

Şok, diye düşündü Charles Halloway, Tanrım, bu mu öldürdü onu? Yoksa diğer mermi mi? Tüfeği ateşlediğimde, diğer mermiyi boğazından aşağı mı itti? O... benim gülümsememle mi boğuldu! Ah, Tanrım!

"Her şey yolunda! Gösteri sona erdi. Sadece bir baygınlık!" dedi Bay Dark. "Hepsi bir numara! Hepsi gösterinin bir parçası!" dedi kadına bakmadan, kalabalığa bakmadan, ama, hâlâ gözlerini kırpıştırarak etrafa bakınan Will'e, bir kâbustan çıkıp, babası yanında dururken taze bir diğer kâbusa giren oğlana bakarak, ve Bay Dark bağırdı: "Herkes evine! Gösteri bitti!

Işıklar! Işıklar!"

Karnaval ışıkları titreşti.

Zayıflayan ışıkların önünde sürülen kalabalık kocaman bir atlıkarınca gibi döndü ve ışıklar loşlaşırken sanki rüzgâra karşı koymadan önce kendilerini orada ısıtmak istercesine kalan birkaç ışık gölüne doğru itişip kakıştılar. Birer birer, birer birer, ışıklar gerçekten de sönüyordu.

"Işıklar!" dedi Bay Dark.

"Atla!" dedi Will'in babası.

Will atladı. Will, Çingene'yi öldüren ve onu toza düşüren gülümsemeyi ateşleyen silahı hâlâ taşıyan babasıyla birlikte koştu.

"Jim içeride mi?"

Labirentteydiler. Arkalarında, platformda, Bay Dark haykırıyordu: "Işıklar! Evinize dönün! Hepsi geçti! Bitti!"

"Jim içeride mi?" diye merak etti Will. "Evet. Evet, orada!"

Balmumu Müzesi'nin içinde, Jim hâlâ kıpırdamamıştı, hâlâ gözünü kırpmamıştı.

"Jim!" Ses labirentin içinden geliyordu.

Jim kıpırdadı. Jim gözünü kırptı. Bir arka çıkış kapısı açıldı. Jim aptalca oraya gitti.

"Seni almaya geliyorum, Jim!"

"Hayır, Baba!"

Will, eline geri dönerek kalbinin yanına bir ateş topu atmak üzere sinirlerde ilerleyen ağrıyla aynaların birinci dönemecinde duran babasını yakaladı. "Baba, içeri girme!" Will babasının sağlam kolunu tuttu.

Arkalarında, platform boştu, Bay Dark koşuyordu... nereye? Bir yerlerde gece çökerken, ışıklar söndü, söndü, söndü, gece etrafı toplayarak, ıslık çalarak, pişmiş kelle gibi sırıtarak

emdi ve kalabalık, kocaman bir ağaçtan yaprak silkilmesi gibi, panayır yolunda uçuştu ve Will'in babası cam gelgitleriyle, dalgalarla, içinden yüzmesini, orada bekleyen kişinin benliğinin kurumasıyla, yok olmasıyla savaşmak için adımlamasını beklediğini bildiği bir dizi dehşetle yüzleşerek durdu. Anlamasına yetecek kadar görmüştü. Gözlerin kapalı, kaybolurdun. Gözlerin açık, öyle kesin hayal kırıklıkları görürdün, öyle ızdırap çekimleri seni yere mıhlardı ki, onikinci dönüşü asla geçemezdin. Ama Charles Halloway Will'in elini itti. "Jim orada. Jim, bekle! İçeri geliyorum!"

Ve Charles Halloway labirentin içine giden bir sonraki basamağa adım attı.

İleride, gümüş ışık savakları, geçerken camı ızdıraplarıyla ovalamış, soğuk buzu narsizmleriyle kaşağılamış veya açıları ve düzlükleri korkularıyla terletmiş olan başkalarının ve kendilerinin görüntüleriyle cilalanmış, silinmiş, durulanmış derin gölge kesitleri akıyordu.

"Jim!"

Jim koştu. Will koştu. Durdular.

Çünkü buradaki ışıklar sönüyordu, birer birer, loşlaşıyor, renk değiştiriyordu, şimdi mavi, şimdi haleler halinde parlayan leylak rengi yaz şimşeği gibi bir renk, sonra bin tane eski rüzgârın üfürdüğü mum gibi bir titrek ışık.

Ve kendisi ile kurtarılması gereken Jim arasında bir milyon hasta ağızlı, kırağı saçlı, beyaz çatal sakallı adamdan oluşan ordu duruyordu.

Onlar! onların hepsi! diye düşündü. Bu benim!

Baba! diye düşündü Will arkasında, korkma. Bu sadece sensin. Hepsi sadece benim babam!

Ama onların bakışlarından hoşlanmadı. Çok yaşlı, çok çok

ihtiyardılar ve yürüdükleri ölçüde çılgınca el kol hareketleri yaparak daha da yaşlandılar, Baba bu açığa çıkışı kovmak için ellerini salladıkça, bu çılgın görüntü deliliğe kadar tekrarlandı.

Baba! diye düşündü. Bu sensin!

Ama daha fazlasıydı.

Ve bütün ışıklar söndü.

Ve ikisi de, hareketsizce kıstırılmış, bastırılan-soluyan sessizliğin içinde, korkarak durdular.

KIRKDOKUZUNCU BÖLÜM

Bir el karanlıkta karanlıkta bir köstebek gibi kazdı.

Will'in eli.

Ceplerini boşalttı, araştırdı, reddetti, yeniden kazdı. Çünkü karanlıkta o bir milyon yaşlı adamın yürüyüp, itişip, koşturup, sıçrayıp Baba'yı oldukları şeyle ezebileceklerini biliyordu! Bu susturulmuş gecede, onları düşünebileceği sadece dört saniyeyle, Baba'ya herhangi bir şey yapabilirlerdi! Eğer Will acele etmezse, bu Gelecek Zaman tümeni, gelecek yaşamın bütün uyarıları, öyle zalim, öyle çıplak ve gerçek ki Baba'nın yarın, öteki gün, ondan sonraki gün ve ondan da bir sonraki gün bu şekilde görüneceğini yadsıyamazdınız, bu olası yıllann sürü halinde koşusu Baba'yı süpürüp geçebilirdi!

Öyleyse, çabuk!

Kimin bir sihirbazdan daha fazla cebi vardır?

Bir oğlan çocuğunun!

Kimin ceplerinde bir sihirbazındakinden daha fazla şey bulunur?

Bir oğlan çocuğununkinde.

Will mutfak kibritlerini çıkarttı.

"Ah, Tanrım, Baba, işte!"

Kibriti çaktı.

Panik yakındaydı!

Koşarak gelmişlerdi. Şimdi, ışıkla sabitlenmiş halde, gözlerini irileştirdiler, Baba'nın yaptığı gibi, kendi antik titreyiş ve sahteliklerine şaşırmış gibi ağızlarını açtılar. Dur! diye bağırmıştı kibrit. Ve müfrezeler sola, takımlar sağa, uygunsuz rahata, uğursuz parıltıya, kibritin sönmesini hevesle bekleyerek, kendilerini sınık gibi dizmişlerdi. Sonra, gelecek sefer koşmalarına izin verilince bu yaşlı, çok yaşlı, çok çok yaşlı, korkunç derecede yaşlı adamı vuracaklar, onu bir anda Kaderlerle boğacaklardı.

"Hayır!" dedi Charles Halloway.

Hayır. Bir milyon ölü dudak kıpırdadı.

Will kibriti ileri uzattı. Aynalarda, oğlan-gorillerin pörsümüş bir çoğaltımı, tek bir mavi-sarı alevden bir gül goncası sunarak aynısını yaptılar.

"Hayır!"

Her ayna görülmeden delen, damarları dondurmak, sinirleri kesmek, Will'i mahvetmek, felç etmek ve sonra futbol topu kalbi tekmelemek için derine batan, kalbi, ruhu, ciğerleri bulan ışık mızrakları attı. Yaşlı yaşlı adam, dizlerinin bağı çözülmüş bir halde, dizleri üzerine çöktü, yalvaran görüntülerinin, korkmuş benliklerinin bugünden bir hafta, bir ay, iki yıl, yirmi, elli, yetmiş, doksan yıl sonraki toplantısını yaptığı gibi! deliliğe olası kurtuluş geçişinin her saniye, dakika ve gece yarısını geçmiş saatinde, aynalar onu aralarında sektirir, kanını çeker, kurutur, sonra onu iskelet tozlarına dönüştürmek ve onun güve küllerini yere dökmekle tehdit ederlerken, hepsi daha çok bozardı, daha çok sarardı.

"Hayır!"

Charles Halloway kibriti oğlunun elinden attı.

"Baba, yapma!"

Çünkü yeni karanlıkta, yaşlı adamlann dinlenen sürüsü kalpleri davul çalarak ileri atıldı.

"Baba, görmemiz gerek!"

İkinci ve sonuncu kibritini çaktı.

Ve parıltıda Baba'yı çökmüş, gözleri kapanmış, yumrukları sıkılı halde ve bu son ışık söner sönmez yolunu değiştirmesini, sürünmesini, dizleri üzerinde itişip kakışmasını gerektirecek bütün diğer adamları gördü. Will babasının omuzlarını kavradı ve onu sarstı.

"Ah, Baba, Baba, ne kadar yaşlı olduğuna aldırmıyorum, hiç! Aldırmıyorum işte, hiçbir şeye aldırmıyorum! Ah, Baba," diye bağırdı ağlayarak. "Seni seviyorum!"

Bunun üzerine Charles Halloway gözlerini açtı ve kendisini ve kendisine benzeyen diğerlerini ve arkasında kendisine sarılmış oğlunu, titreyen alevi, yüzünde titreşen yaşları gördü ve birdenbire, önceden olduğu gibi, Cadı'nın görüntüsü, kütüphanenin anısı, birisi için yenilgi, bir başkası için zafer, tüfeğin ateşlenmesinin sesi, işaretli merminin uçuşu, kaçışan kalabalığın dalgalanması, hepsi birlikte gözlerinin önünde yüzdü.

Sadece bir an daha baktı kendisinin hepsine, Will'e. Hafif bir ses kaçtı ağzından. Biraz daha büyük bir ses kaçtı ağzından.

Ve sonra, en sonunda, labirente, aynalara ve ilerideki tüm Zaman'a, Geride, Çevrede, Yukarıda, Arkada, Altta veya içinde çarçur olan Zaman'a olası tek yanıtı verdi.

Ağzını sonuna kadar açtı ve çıkartabileceği en yüksek sesi salıverdi.

Cadı, eğer yaşasaydı, bu sesi tanır ve yeniden ölürdü.

ELLİNCİ BÖLÜM

Jim Nightshade, labirentin arka kapısından çıkmış, karnaval alanında kaybolmuş koşarken durdu.

Resimli Adam, siyah çadırların arasında bir yerde koşarken durdu.

Cüce dondu.

İskelet döndü.

Hepsi duymuştu.

Charles Halloway'in çıkardığı sesi değil, hayır.

Ama bunu izleyen dehşet verici sesi.

Bir ayna tek başına, sonra ikinci bir ayna, ardından bir duraklama ve sonra üçüncü bir ayna ve bir dördüncü ve ondan sonra bir başkası ve ondan sonra bir başkası ve yine ondan sonra bir başkası ve ondan sonra bir başkası, domino gibi, keskin bakışlarının üzerinde hızla bir örümcek ağı oluşturdular ve sonra hafif çınlamalar ve keskin şangırtılarla düştüler.

Bir dakika için bu, camdan inanılmaz Yakup'un merdiveni,* bir ışık kitabında sıkıştırılmış görüntüleri katlayarak, yeniden katlayarak, katlayarak, oradaydı. Bir sonrakinde ise, hepsi meteor çökeltisi halinde parçalanmıştı.

Yakup'un merdiveni: Hz. Yakup'un rüyasında, dünyayla cennet arasında gördüğü merdiven. Çn.

Resimli Adam dinleyerek durdu, kendi kristal gözlerinin sesle birlikte neredeyse örümcek ağı haline geldiğini ve kıymıklaştığını hissetti.

Sanki Charles Halloway, tuhaf bir alt-alt iblis kilisesinde bir kere daha bir koro üyesi, önce aynaların arkalarından güve gümüşünü silken, sonra cam yüzlerinden görüntüleri silken, sonra da camların kendilerini mahvetmek için sarsan, hayatının en güzel, tiz, tatlı keyif notasını söylemişti. Bir düzine, yüz tane, bin tane ayna ve onlarla birlikte Charles Halloway'in yaşlı görüntüleri, ay ışığında yağan nefis kar ve sulu karla toprağa çöktü.

Hepsi, sadece ciğerlerinden gelen sesin, boğazından yukarı, ağzından dışarı çıkmasına izin verdiği içindi.

Hepsi, sonunda her şeyi kabul ettiği, karnavalı, gerideki tepeleri, tepelerdeki insanları, Jim'i, Will'i ve her şeyin üstünde kendini ve yaşamın hepsini kabul ettiği ve kabul ederek başını bu gece ikinci kere arkaya atıp, bu kabulünü sesle gösterdiği içindi.

Ve işte! Eriha ve boru sesi gibi, müzikal gök gürültüleriyle birlikte cam, hayaletlerinden vazgeçti. Serbest kalan Charles Halloway haykırdı. Ellerini yüzünden çekti. Taze yıldız ışığı ve sönmekte olan karnaval parıltıları onu serbest bırakmak için koşuşturdu. Yansıtılan ölü adamlar yok olmuşlar, ayaklarının dibindeki zil çalan kaydırağın, camın sıçrayışı ve kayması altına gömülmüşlerdi.

"Işıklar...ışıklar!"

Uzaklarda bir ses daha fazla sıcaklık haykırdı.

Resimli Adam, donmamıştı, çadırların arasında yok oldu.

Kalabalık artık gitmişti.

"Baba, sen ne yaptın?"

Ama kibriti Will'in parmaklarını yaktı, kibriti düşürdü, fakat şimdi Baba'nın bir zamanlar labirentin bulunduğu ve artık olmadığı boş yerlere doğru ilerlerken süprüntüleri iteklediğini, aynalı cam karmaşasını kımıldattığını görmesine yetecek kadar loş ışık vardı.

"Jim?"

Bir kapı açık duruyordu. Sönmekte olan solgun karnaval ışıklandırması katillerin ve kurbanların balmumu figürlerini göstermek üzere dışarıya boşaldı.

Jim onların arasında oturmuyordu.

"Jim!"

Jim'in siyah çadır bezleri arasındaki gece bataklıklarında kaybolmak üzere kaçtığı açık kapıya baktılar.

Son elektrik ampülü söndü.

"Artık onu asla bulamayacağız," dedi Will.

"Evet," dedi babası, karanlıkta dururken. "Onu bulacağız."

Nerede? diye düşündü Will ve durdu.

Panayır yolunun ucunda, atlıkarınca buhar saldı, org müzikle kendine işkenceye başladı.

Orada, diye düşündü Will. Eğer Jim bir yerlerdeyse, oradadır, müzikle, eski komik Jim, bedava tur bileti hâlâ cebinde saklıdır, bahse varım! Ah, lanet olsun Jim, lanet, lanet! diye bağırdı ve sonra düşündü, yo! olmasın, zaten şimdiden lanetlenmiş o, ya da çok yakınında! Pekiyi karanlıkta onu nasıl bulacağız, kibrit yok, ışık yok, sadece ikimiz, onların hepsi ve biz onların bölgesinde tek başımızayken?

"Nasıl–" dedi Will yüksek sesle.

Ama babası çok hafif bir sesle, "Orada," dedi. Minnetle.

Ve Will şimdi daha aydınlık olan kapıya çıktı.

Ay! Tanrı'ya şükür.

Ray Bradbury

Ay tepelerden yükseliyordu.

"Polis...?"

"Zaman yok. Birkaç dakikada hallederiz ya da biter. Düşünmemiz gereken üç kişi–"

"Ucubeler!"

"Üç kişi, Will. Bir numara, Jim, iki numara, Elektrikli Sandalye'sinde kızaran Bay Cooger. Üç numara, Bay Dark ve deri dolusu ruhları. Birini kurtaracak, diğer ikisini cehenneme tekmeleyeceğiz ve gidecekler. O zaman sanırım ucubeler de gideceklerdir. Hazır mısın, Will?"

Will kapıyı, çadırları, karanlığı, onu solgunlaştıran yeni ışıkla birlikte göğü gözledi.

"Tanrı ayı korusun."

Elleri birbirine kenetlenmiş, kapıdan dışarı çıktılar.

Onları karşılarmışçasına, rüzgâr bütün çadır bezlerini cüzzamlı kanatların büyük bir tarihöncesi fırtına uçurtması gösterisi gibi aşağı yukarı salladı.

ELLİBİRİNCİ BÖLÜM

Gölgenin idrar kokusu içinde koştular, ayın temiz buz kokusu içinde koştular.

Atlıkarınca buhar zonklaması fısıldadı, sarsıldı, titredi.

Müzik! diye düşündü Will, geriye mi, yoksa ileriye mi doğru çalıyor?

"Hangi yöne?" diye fısıldadı Baba.

"Buradan!" Will işaret etti.

Yüz metre ileride, bir çadır bayırında, bir mavi ışık parlaması vardı, kıvılcımlar sıçrıyor ve düşüyor, sonra yine kararıyordu.

Bay Elektriko! diye düşündü Will. Onu taşımaya çalışıyorlar, Elbette! Onu atlıkarıncaya götür, öldür veya iyileştir! Ve eğer iyileştirirlerse, o zaman, lanet olsun, o zaman, sadece Baba ve benim karşımda kızgın o ve kızgın Resimli Adam olacak! Ya Jim? Pekiyi, Jim neredeydi? Bugün şurada, ertesi gün orada ve... bu gece? Kimden yana esecek? Bizden! Eski dostum Jim! Bizden yana, tabii ki! Ama Will ürperdi. Arkadaşlıklar sonsuza dek sürer miydi? Ebediyete kadar, sıcak, tam ve iyi bir toplam sayılabilirler miydi?

Will sola baktı.

Cüce, yarı yarıya çadır bayraklarıyla sarmalanmış, kıpırtısız

bekliyordu.

"Baba, bak," diye bağırdı Will sessizce "Ve orada –İskelet."

Daha ileride, uzun boylu adam, baştan aşağı mermer kemikten ve Mısır papirüslerinden oluşan adam, ölü bir ağaç gibi duruyordu.

"Ucubeler –bizi neden durdurmuyorlar?"

"Korkuyorlar."

"Bizden mi?"

Will'ın babası çömeldi ve boş bir kafesin ardına doğru gözlerini kıstı.

"Zaten yaralı dolaşıyorlar. Cadı'ya ne olduğunu gördüler. Tek yanıt bu. Onlara bir bak."

Ve orada duruyorlardı, doğrular gibi, çayırın toprağına baştan aşağı serpiştirilmiş çadır direkleri gibi, gölgede saklanarak, bekleyerek. Neyi? Will zorlukla yutkundu. Belki de hiç saklanmıyorlardı, ama gelecek savaşa koşmak için dağılmışlardı. Doğru zamanda, Bay Dark bağıracaktı ve –onlar da daire halinde koşacaklardı. Ama zaman doğru değildi. Bay Dark meşgûldü. Yapılması gerekeni yaptığında, o zaman haykıracaktı. Öyleyse? Öyleyse, diye düşündü Will, asla haykırmamasını sağlamalıyız.

Will'in ayakları çimenlerin üzerinde kaydı.

Will'in babası önde ilerliyordu.

Geçerlerken, ucubeler ay-camı gözlerle seyrettiler.

Org değişti. Bir çadır eğrisinin etrafında, bir karanlık akışının etrafında, üzüntüyle, tatlı bir şekilde ıslık çaldı.

İleri gidiyor! diye düşündü Will. Evet! Geri gidiyordu. Ama şimdi durdu ve yeniden çalıştı ve bu sefer ileri doğru! Ama Bay Dark neyin peşinde?

"Jim!" diye patladı Will.

"Şşşt!" Babası onu sarstı.

Ama isim ağzından sadece orgun ilerideki altın yılları topladığını duyduğu için fırlamıştı, Jim'in bir yerlerde tek başına olduğunu hissettiği için, sıcak çekimlerle çekilerek, gündoğumu notalarla sallanarak on altı, on yedi, on sekiz yıl boyunda olmanın neye benzediğini merak ederek ve sonra, ah sonra ve, en inanılmazı –yirmi! Zamanın koca rüzgârı pirinç borularda esti, her şeyi vaat eden güzel, neşeli, bir yaz melodisi ve bunu duyan Will bile güneşte olgunlaşmış meyvelerle dolu bir şeftali ağacı gibi büyüyen müziğe doğru koşmaya başladı–

Hayır! diye düşündü.

Ve bunun yerine ayaklarına kendi korkusuna göre adım attırdı, kendi melodisine göre sıçrattı, boğazda kasılan, ciğerler tarafından sıkıca tutulan, başının kemiklerini sarsan ve orgu boğan bir mırıltı.

"Orada," dedi Baba yumuşak bir sesle.

Ve çadırların arasında, ileride, geçişte, acayip bir geçit alayı gördüler. Bir tahtırevandaki karanlık bir sultan gibi, yarı tanıdık bir figür karanlığın değişik boyutları ve şekillerinin omuzlarında taşınan bir iskemlede oturuyordu.

Baba'nın çığlığında, alay sarsıldı, sonra koşmaya başladı.

"Bay Elektriko!" dedi Will.

Onu atlıkarıncaya götürüyorlar!

Alay yok oldu.

Aralarında bir çadır vardı.

"Buradan!" Will babasını çekiştirerek fırladı.

Org tatlı bir şekilde çalıyordu. Jim'i çekmek için, Jim'i getirmek için.

Pekiyi ya alay Elektriko'yla birlikte geldiğinde?

Geriye dönecekti müzik, geriye koşacaktı atlıkarınca, deri-

sini soymak için, yaşlarını canlandırmak için!

Will tökezledi, düştü. Baba onu kaldırdı.

Ve sonra...

Bir insan havlaması, inlemesi, uluması, sızlanması yükseldi, sanki her şey çökmüş gibi. Uzun süren bir inleme, bir yutkunma, titrek bir iç çekişle, sakat boğazlı bütün bir insan kalabalığı birlikte koroyu oluşturdular.

"Jim! Jim'i yakaladılar!"

"Hayır diye mırıldandı Charles Halloway tuhaf bir şekilde. "Belki Jim...veya... biz... onları yakaladık."

Son çadırın etrafından dolandılar.

Rüzgâr yüzlerine toz üfledi.

Will elini yukarı kaldırdı, burnunu kaşıdı. Toz antik baharat, yanmış akçaağaç yaprakları, toprağı bereketlendiren ve ona karışan, batıcı bir maviydi. Kendi gölgelerine üşüşen toz çadırların üzerinde süzüldü.

Charles Halloway hapşırdı. Bir çadırla atlıkarınca arasındaki yolun ortasında terk edilmiş yüksek uçlu, yarı eğik bir nesnenin üzerinden figürler atlayıp koşuşturdu.

Nesne, devrilmiş, tahta kol ve bacaklarından bağlar sarkan ve tepesinde metal başlığı asılı elektrikli iskemleydi.

"Ama," dedi Will. "Bay Elektriko nerede? Yani... Bay Cooger!?"

"Bu o olmalıydı."

"Ne o olmalıydı?"

Ama yanıt oradaydı, panayır yolundan sarınal haldeki rüzgâr iblisleri olarak ayrışıyordu...bu köşeyi döndüklerinde üzerlerine un gibi yağan yanmış baharat, güz esansı.

Öldür veya iyileştir, diye düşündü Charles Halloway. Son birkaç saniye içinde koşuşturduklarını, gerçekte morgluk bir

hurda yığını, hiçbir rüzgârın bir daha savuramayacağı pas taneleri ve sönen kömürlerden başka bir şey olmayan şeyin içindeki yaşamı canlandırmak, desteklemek, korumak için yapılan bir dizi denemeden belki de sadece birinde yaşlı toz torbası kemik yığınını ayrışmış iskemlesiyle birlikte kolalanmış çimenlerin üzerinden topladıklarını hayal etti. Gene de denemeliydiler. Son yirmi dört saattir kaç kere bu şekilde koşuşturmuşlardı, en küçük sarsıntı, en hafif soluk, yaşlı, antik Cooger'ı mısır lapası ve hayvan yemine çevirme tehdidi taşıdığı için sadece panik halinde durmak üzere? Elektrik sıcaklığındaki iskemlesiyle desteklenmiş halde bırakmak en iyisiydi onu, sürekli bir sergi, ağzı açık seyirciler için sürekli devam eden bir gösteri ve yeniden denemek, ama özellikle şimdi denemek, ışıklar sönmüş ve kalabalıklar karanlıkta dışarı sürülmüş, hepsi bir mermi üzerindeki bir gülümsemeyle tehdit edilmişken, Cooger'a bir zamanlarki halinde gereksinim vardı, uzun boylu, alev saçlı ve deprem zalimliğiyle yarılmış halde. Ama bir yerlerde, yirmi saniye, on saniye önce son zamk parçalanmış, son yaşam civatası serbest kalmış ve mumya-bebek, Erector* yapını soytarı kendini duman solukları ve Kasım yaprakçıkları halinde, rüzgârda bir ölümlülük yayını olarak dağıtmıştı. Son bir hasatta harmanlanan Bay Cooger şimdi çayırda zıplayan bir milyar parşömen lekesi, yuvarlanan Lut Gölü parşömeniydi. Bir eski buğday silosunda sadece bir toz patlaması: gitti.

"Ah, yo, hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı biri.

Charles Halloway Will'in koluna dokundu.

Will, "Ah, yo, hayır, hayır," demeyi kesti. O da, son birkaç saniyede, babasıyla aynı şekilde, taşınan cesedi, saçılmış kemikten yemi, mineralle zenginleşen çimenli tepeleri düşünmüştü...

Şimdi sadece boş iskemle ve son mika parçacıkları, bağları kabuklaştıran parıltılı özel toz zerreleri vardı. Ve barok mezbeleyi taşıyan ucubeler şimdi gölgelere kaçmışlardı.

Onları koşturduk, diye düşündü Will, ama bir şey onların iskemleyi düşürmelerine neden oldu!

Hayır, bir şey değil. Birisi.

Will gözlerini kastı.

Terk edilmiş, boş atlıkarınca kendi özel zamanında yol alıyordu, ileriye doğru.

Ama düşmüş iskemle ile atlıkarınca arasında, tek başına ayakta duran, bir ucube miydi? Yo...

"Jim!"

Baba dirseğine vurdu ve Will sustu.

Jim, diye düşündü.

Ve şimdi Bay Dark neredeydi?

Bir yerde. Çünkü atlıkarıncayı çalıştırmıştı, değil mi? Evet! Onları çekmek için, Jim'i çekmek için ve –başka ne için? Şu andan hiç zaman yoktu, çünkü–

Jim saçılmış iskemleden uzaklaştı, döndü ve yavaşça bedava, bedava tura doğru yürüdü.

Her zaman gitmesi gerektiğini bildiği yere gidiyordu. Şiddetli mevsimlerdeki bir rüzgâr gülü gibi bu yöne savrulmuş, o yönde dolaşmış, parlak ufuklarda ve sıcak yönlerde tereddüt etmişti ve sonunda, şimdi, müziğin parlak pirinç çekimi ve yaz yürüyüşünde, yarı uykuda yürüyerek, sallanıp gidiyordu. Bakışlarını çeviremiyordu.

Başka bir adım ve sonra bir tane daha, atlıkarıncaya doğru yürüyordu Jim.

"Git yakala onu, Will," dedi babası.

Will gitti.

Jim sağ elini kaldırdı.

Pirinç direkler, eti şurup gibi çekerek, kemikleri karamela gibi uzatarak, güneş metali rengi Jim'in yanaklarını yakıp gözlerini kamaştırarak, geleceğe doğru parıldayarak geçtiler.

Jim ulaştı. Pirinç direkler kendi minik melodilerini çınlatarak pannaklarına çarpıp geçtiler.

"Jim!"

Pirinç direkler geceyi sarı bir gündoğumuyla biçtiler.

Müzik berrak bir pınarla yükseğe sıçradı.

İiiiiiiiiiiiiii.

Jim aynı çığlıkla ağzını açtı:

"İiiiiiiiiiiiiii."

"Jim!" diye bağırdı, Will koşarak.

Jim'in avucu bir pirinç direğe vurdu. Direk yoluna devam etti.

Başka bir pirinç direğe vurdu. Bu sefer, avucu kendini sıkıca yapıştırdı.

Bilek parmakları izledi, kol bileği izledi, omuz ve vücut kolu izledi. Jim, uykuda yürüyerek, topraktaki köklerinden koparılmıştı.

"Jim!"

Will uzandı, Jim'in ayağının elinden kurtulduğunu hissetti.

Jim inleyen gecenin etrafında, peşinden koşan Will'le birlikte, büyük karanlık bir yaz çemberinde döndü.

"Jim, in oradan! Jim, beni burada bırakma!"

Merkezkaçla savrulan Jim direği bir elle kavradı, döndü, sanki yalnız, yitik ve son bir içgüdüyle diğer elini rüzgârda sürüklenmesi için serbest bıraktı, onun tek parçasını, arkadaşlıklarını hâlâ hatırlayan ufak beyaz ayrı parçayı.

"Jim, atla!!"

Will o eli yakalamaya uzandı, kaçırdı, tökezledi, neredeyse düştü. İlk yarış kaybedilmişti. Jim bir kere, tek başına dönmeliydi. Will atların bir sonraki hamlesini, fazla çocuk olmayan oğlan çocuğunun etrafta savrulmasını bekleyerek durdu–

"Jim! Jim!"

Jim uyandı! Yarım tur dönmüş olarak, yüzü şimdi Temmuz'u, şimdi Aralık'ı gösteriyordu. Ümitsizliğini haykırarak direği kavradı. İstiyordu, istemiyordu... Diledi, geri çevirdi, şevkle yeniden diledi, uçarken rüzgâr nehrinin ve metal aydınlığının sıcak büyüsünde, toynakları havayı atılmış meyve gibi gümbürdeten Temmuz ve Ağustos atlarının koşusunda, gözleri ışıldayarak. Dili dişlerinin arasında sıkışmış, çaresizliğini tısladı.

"Jim! Atla! Baba, makineyi durdur!"

Charles Halloway kontrol kutusunun nerede durduğuna bakmak için döndü, on beş metre ötede.

"Jim!" Will'in yan tarafına acı saplandı. "Sana ihtiyacım var! Geri gel!"

Ve atlıkarıncanın diğer tarafının ucunda yol alan, hızla yol alan Jim kendi elleriyle, direkle, boş rüzgârla kırbaçlanan yolculukla, büyüyen geceyle, dönen yıldızlarla savaştı. Direği bıraktı. Onu tuttu. Ve hâlâ sağ eli havada, Will'in bütün son kuvvet gramı için yalvararak, aşağı yukarı dolanıyordu.

"Jim!"

Jim önüne geldi. Orada, aşağıda, bu trenin sonsuza dek bir bilet delgisi konfeti serpintisi içinde kalktığı bu siyah gece istasyonunda, Will–Willy–William Halloway'i gördü, genç dostunu, bu yolculuğun sonunda daha da genç görünecek ve sadece genç değil, tanınmaz da! başka bir yıldaki başka bir zamandan belli belirsiz hatırlanacak olan genç arkadaşını... ama

şimdi o çocuk, o arkadaş, o daha genç arkadaş, trenin yanında koşuyor, uzanıyordu, bir şey istiyordu, yanına gelmeyi mi? yoksa onun inmesini mi? hangisi?

"Jim! Beni hatırlıyor musun?"

Will son hamlesini haykırdı. Parmaklar parmaklara dokundu, avuç avuca dokundu.

Jim'in yüzü, beyaz bir soğuklukta, aşağı baktı.

Will dönen makineyi koşar adım izledi.

Baba neredeydi? Neden kapatmıyordu?

Jim'in eli sıcak bir eldi, tanıdık, iyi bir el. Kendininkinin üzerine kapandı. Haykırarak kavradı.

"Jim, lütfen!"

Ama hâlâ yolculukta dönüyorlardı, Jim taşınarak, Will çılgın bir koşu-yürüme arasında sürüklenerek.

"Lütfen!"

Will irkildi. Jim irkildi. Jim tarafından tuzağa düşürülmüş Will'in eli Temmuz sıcağıyla vurulmuştu. Beslenen bir hayvan gibi, Jim tarafından tutulan ve sevilen bir hayvan gibi, yanında, çevresinde, eski zamanlara gitti. Bu yüzden hızlı seyahat eden eli kendisine yabancı olacaktı, geceleri, yatakta, sadece kendisinin tahmin edebileceği şeyleri bilecekti. On dört yaşında oğlan, on beş yaşında el! Jim'de vardı o, evet! sıkıca tuttu, bırakmadı! Ve Jim'in yüzü, dönen yolculuktan dolayı daha mı yaşlıydı? Şimdi on beş miydi, on altıya mı giriyordu?

Will çekti. Jim ters yöne çekti.

Will makinenin üzerine düştü.

İkisi de geceyi sürdüler.

Will'in tümü arkadaş Jim'le birlikte gidiyordu şimdi.

"Jim! Baba!"

Ne kadar kolay olurdu sadece ayağa kalkmak, binmek,

Jim'le birlikte dönmek, eğer Jim'i çekemezse, sadece orada bırak ve, sevgili dostlar, Yolculuk! Vücudunun sıvıları gözlerini körleştirerek yüzdüler, kulaklarında davul çaldılar, kasıklarına elektrik yıldırımları fırlattılar...

Jim bağırdı. Will bağırdı.

Will Jim'in kolunu sıkıca yakalayıp ve bu kadar çok vaatten, bu kadar çok uzayan-büyüyen yıldan sıçramaya, uzaklaşmaya, inmeye, Jim'i yanında çekmeye cesaret edemeden önce, kayan meyve bahçesi sıcaklığındaki karanlıkta yarım yıl döndüler. Ama Jim direği bırakamıyordu, dönüşten vazgeçemiyordu.

"Will!"

Jim, makineyle arkadaşın tam arasında, ikisinin de üzerinde birer eli, haykırdı.

Bu, bir kumaşın veya etin yırtılması gibiydi.

Jim'in gözleri bir heykelinki kadar körleşti.

Atlıkarınca döndü.

Jim haykırdı, düştü, havada çılgınca döndü.

Will düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı, ama Jim yuvarlanarak yere çarptı. Sessizce yattı.

Charles Halloway atlıkarınca kontrol koluna vurdu.

Boş kalan makine yavaşladı. Atları, uzaklardaki bir yaz dönümü gecesine doğru tırıs gidişlerini adım adım düşürdüler.

Birlikte, Charles Halloway ve oğlu Jim'in yanına eğilip bileğine dokundular, göğsüne kulak dayadılar. Jim'in gözleri, bembeyaz soyulmuş, yıldızlara kilitlenmişti.

"Ah, Tanrım," diye bağırdı Will. "Öldü mü?"

ELLİİKİNCİ BÖLÜM

"Ölmüş mü...?"

Will'in babası elini o soğuk yüzün, soğuk göğsün üzerinde dolaştırdı.

"Hissetmiyorum...

Çok uzaklarda, birisi yardım isteyerek bağırıyordu.

Başlarını kaldırdılar.

Bir oğlan panayır yolundan koşarak, bilet gişelerine çarparak, çadır iplerine takılarak, omzunun üzerinden geriye bakarak geldi.

"İmdat! Peşimde!" diye bağırdı çocuk. "Korkunç adam! Korkunç adam! Eve gitmek istiyorum!"

Oğlan kendini ileri fırlattı ve Will'in babasına sarıldı.

"Ah, yardım edin, kayboldum, bundan hoşlanmadım. Beni eve götürün. Dövmeli o adam!"

"Bay Dark!" diyerek yutkundu Will.

"Evet!" diye geveledi oğlan ağzında. "Orada! Ah, durdurun onu!"

"Will–" Babası ayağa kalktı– "Jim'e göz kulak ol. Yapay solunum. Pekâlâ, evlat."

Oğlan koşturdu. "Bu taraftan!"

Arkasından giden Charles Halloway ona yol gösteren şaş-

kın oğlanı seyretti; başını, yapısını, kalçasının omurgasından nasıl çıktığını gözledi.

"Evlat," dedi gölgelenmiş atlıkarıncanın yanında, Will'in Jim'in üzerine eğildiği yerin altı metre ötesinde. "Adın ne?"

"Zaman yok!" diye bağırdı oğlan. "Jed. Çabuk, çabuk!"

Charles Halloway durdu.

"Jed," dedi. Oğlan artık kıpırdamıyordu, ama dirseklerini ovarak döndü. "Kaç yaşındasın, Jed?"

"Dokuz!" dedi oğlan. "Tanrım, bunun sırası değil! Bizim–"

"Bu çok iyi bir zaman, Jed," dedi Charles Halloway. "Sadece dokuz mu? Ne kadar genç. Ben asla o kadar genç olmadım."

"Kutsal inek aşkına!" diye bağırdı oğlan öfkeyle.

"Veya kutsal olmayan bir şey," dedi adam ve uzandı. Oğlan geriledi. "Sen sadece tek bir adamdan korkuyorsun, Jed. Benden."

"Sizden mi?" Oğlan hâlâ geriliyordu. "Kesin şunu? Neden, neden?"

"Çünkü, bazen iyinin silahları vardır ve kötünün yoktur. Bazen hileler işe yaramaz. Bazen insanlar seçilip, ölüm çukurlarına düşürülemezler. Bu gece böl ve fethet yok, Jed. Beni nereye götürüyordun, Jed? Kurduğun ve hazırladığın bir aslan kafesine mi? Aynalar gibi bir yan gösteriye mi? Cadı gibi birine mi? Neye, neye, Jed, neye? Hadi gömleğinin sağ kolunu sıvayalım, olur mu, Jed?"

Kocaman aytaşı gözler Charles Halloway'a doğru parladı.

Oğlan geriye sıçradı, ama adam onunla sıçramadan, kolunu yakalamadan, gömleğinin arkasını tutup, daha önce söylediği gibi sadece kolu sıvamak yerine, bütün gömleği oğlanın vücudundan yırtarak çıkartmadan önce değil.

"Ya, evet, Jed," dedi Charles Halloway, neredeyse alçak bir sesle. "Tam düşündüğüm gibi."

"Sen, sen, sen, sen!"

"Evet, Jed, ben. Ama özellikle sen, bir bak kendine."

Ve gerçekten de baktı.

Çünkü orada, küçük oğlanın elinin arkasında, parmaklarının üzerinde ve bileği boyunca mavi yılanlar, mavi zehirli yılan gözleri, göğsün her yerinde, ufak gövdede ve bu ufak, ufak, çok ufak vücuttaki gizli toplanma yerlerinde, bu soğuk ve şimdi sarsılmış ve titreyen vücutta tıkış tıkış ve üst üste, deri deriye, et ete iğnelenmiş-dikilmiş bütün ucubelerle beslenmek için ebediyen aç ağızlarını açmış, mavi köpekbalığı boğazlarının çevresinde koşuşturan, mavi akrepler karma karışıktı.

"Hey, Jed, bu güzel bir sanat eseri, gerçekten."

"Sen!" yumruk attı.

"Evet, hâlâ ben." Charles Halloway darbeyi yüzüne yedi ve oğlanın üzerine bir mengene geçirdi.

"Hayır!"

"Aa, evet," dedi Charles Halloway sadece sağlam sağ elini kullanıp, mahvolmuş sol elini sarkıtarak. "Evet, Jed, sıçra, kıvran, hadi durma. İyi bir fikirdi. Beni yalnız yakala, işimi bitir, sonra dön ve Will'i yakala. Ve polis geldiğinde, ne sorun var, sen sadece dokuz veya on yaşında bir oğlansın ve karnaval, yo, hayır, o senin değil, sana ait değil. Burada kal, Jed. Neden kolumun altından kaçmaya çalışıyorsun? Polis bakar ve gösterinin sahipleri yok olmuştur, bu kadar, değil mi, Jed? İyi bir kaçış."

"Bana zarar veremezsin!" diye ciyakladı oğlan.

"Komik," dedi Charles Halloway. "Sanırım verebilirim."

Oğlanı neredeyse sevecenlikle sıkıca, sıkıca bastırdı.

"Cinayet!" diye viyakladı oğlan. "Katil var!"

"Senin katilin olmayacağım, Jed, Bay Dark veya her kimsen, neysen. Kendi kendinin katili olacaksın, çünkü benim gibi insanların yanında olmaya dayanamıyorsun, bu kadar yakından değil, yakından, bu kadar uzun süre değil."

"Kötü!" diye homurdandı oğlan debelenerek. "Sen kötüsün!"

"Kötü mü?" Will'in babası güldü ve oğlanın bu ses tarafından sokulmuş, çalılara takılmış gibi daha da şiddetli irkilmesine neden oldu. "Kötü ha?" Adamın elleri küçük kemiklere yapışmış sinek kâğıtlarıydı. "Bunu senden duymak tuhaf, Jed. Öyle görünüyor olmalı. İyi kötüye kötü görünür. O yüzden sana sadece iyilik yapacağım, Jed, sadece sana sanlacak ve kendini zehirlemeni seyredeceğim. Sana iyilik yapacağım, Jed, Bay Dark, Bay Mal Sahibi, evlat, Jim'in nesi olduğunu söyleyene kadar. Uyandır onu. Serbest bırak. Ona hayat ver!"

"Yapamam... yapamam..." Oğlanın sesi vücudunun içindeki bir kuyuya düştü, azalarak, uzaklaşarak... "yapamam..."

"Yapmayacağım mı diyorsun?"

"...yapamam..."

"Pekâlâ, evlat, pekâlâ o zaman burada ve burada ve bu ve bu..."

Birbirlerinden ayrı düşmüş, tutkuyla karşılaşmış, kucaklaşan, adam yaralı elini şefkatle gerilmiş yüze dokundurmak üzere kaldırırken, resim kalabalığı, kaynayıp titreyerek, o yana, bu yana hızla terk edilen mikroskobik akınlarla kaçışırlarken, daha da fazla sarılan bir baba oğul gibi görünüyorlardı. Oğlanın gözleri adamın ağzına sabitlenmiş, çılgınca dönüyordu. Orada bir keresinde Cadı'ya bir kutsama olarak fırlatılan tuhaf ve her nasılsa sevimli gülümsemeyi gördü.

Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana

Oğlanı biraz daha yakınına çekti ve düşündü, Kötü, sadece bizim ona verdiğimiz güce sahiptir. Sana hiçbir şey vermiyorum. Geri alıyorum. Açlıktan öl. Açlıktan öl. Açlıktan öl.

Oğlanın dehşete kapılmış gözlerindeki iki kibrit alevi söndü.

Oğlanla onun yaralı ve çürüklerle dolu canavarlar meclisi, hissedilen, ama yarı görülen kalabalığı, toprağa düştü.

Bir dağın kayıp yıkılması gibi bir kükreme olması gerekirdi.

Ama sadece bir Japon kâğıt fenerinin toza düşmesi gibi bir hışırtı oldu.

ELLİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Charles Halloway uzun bir süre derin derin soluyarak, ciğerleri ağrıyarak, vücuda bakarak durdu. Kendi korkuları ve günahlarına bürünmüş tuhaf, değişik büyüklüklerde ucubeler ve insanların güvensizlikle inleyip direklere tutundukları çadırbezi aralıklarından gölgeler sarkıyor ve çırpınıyordu. Bir yerde, İskelet ışığa çıktı. Başka bir yerde, Cüce neredeyse kim olduğunu anladı ve Jim'in üzerine eğilmiş çalışan Will'e, sessiz oğlanın kıpırtısız bedeninin üzerine bitkin bir şekilde eğilmiş Will'in babasına göz kırpmak ve yeniden göz kırpmak için bir mağaradan çıkan yengeç gibi ilerledi, bu arada atlıkarınca, sonunda, yavaş yavaş, ıslak ve esintili çimlerde bir feribot gibi sallanarak durdu.

Gölgeler bakmak ve bakışlarını atlıkarıncanın yanındaki tabloyla yakmak için gelirlerken, karnaval toplanmış kömürlerle yakılmış kocaman, karanlık bir ocak gibiydi.

Orada yatıyordu ay ışığında, Dark adındaki resimli çocuk.

Orada yatıyordu katledilmiş ejderhalar, yıkılmış kuleler, paslı paralar gibi devrilmiş belirsiz çağlardan canavarlar, eski ve her zaman anlamsız savaşlardaki çift kanatlı uçaklar gibi ezilmiş pterodaktiller, hayatın dalgasının çekildiği beyaz kumlu bir sahilde terk edilmiş zümrütlerin renginde kabuklu hay-

vanlar; küçük et parçası soğurken bütün, bütün resimler artık dönüşüyor, şekil değiştiriyor, buruşuyordu. Orada göbeğin kendi üstüne kapanırken iğrenç göz kırpışı, şurada trompet çalan bir mamutun meme başı irisinin körleşmesi ve kendi körlüğünden dolayı çıldırması; uzun boylu Bay Dark'tan kalan her bir resim, şimdi, tek tek, bir oğlanın tenis raketi kemiklerinin üzerine saplanmış ve delinmiş minyatür bir tuvalin üzerine indirgenmişti.

Yüzleri onca insanın ruh savaşını kaybettiği yatakların renginde, daha fazla ucube gölgelerden çıkıp, Charles Halloway ve düşmüş yükünün etrafında büyük ve daha tuhaf bir atlıkarınca olarak dizildiler.

Will, Jim'i hayata döndürmek için ümitsiz bastır ve bırak, bastır ve bırak işlevinde durakladı; karanlıktaki izleyicilerden korkmadan, buna zaman yoktu! Zaman olsaydı bile, sezdi ki bu ucubeler, geceyi yıllardır bu kadar nadir ve iyi bir havayla beslenmemişler gibi soluyorlardı!

Ve Charles Halloway seyrederken ve tilki ateşi, istakoz nemi, balgam tuzağı gözler uzaklardan seyrederken, ölüm kâbusların malzemelerini keserken, Bay Dark olan oğlan daha da soğudu ve el yazıları, kaybedilmiş bir savaşın korkunç sancakları gibi kıvrılan ve çömelen dumanlı çizim yıldırımları, birer birer, yayılmış ufak bedenden yok olmaya başladılar.

Birkaç ucube sanki ay birdenbire dolunay haline gelmiş ve görebiliyorlarmış gibi korkuyla etraflarına bakındılar; sanki üzerlerinden zincirler düşmüş gibi bileklerini ovaladılar, sanki bükülmüş omuzlarından ağırlıklar kalkmış gibi boyunlarını ovaladılar. Uzun süre mezarda kaldıktan sonra sendeleyerek, acılarının paketinin tükenmiş atlıkarıncanın yanında serilmiş yattığına inanmayarak, hızla gözlerini kırpıştırdılar. Cesaret

edebilselerdi ellerini o birdenbire ölümle tatlılaşan ağızda, mermerleşen alında titretmek için eğilebilirlerdi. Ama onlar sadece uyuşmuş halde, portre resimleri gibi, ölümlü açgözlülüklerinin, kinlerinin ve zehirli suçlarının hayati malzemelerinin, kendiliğinden kör gözlerinin, kendiliğinden yaralı ağızlarının, kendiliğinden tuzağa düşmüş bedenlerinin zümrüt soyutlamalarının birer birer bu anlamsız kar yığınında erimesini izlediler. Şurada İskelet eriyordu! şurada yana doğru sürüklenen kerevit Cüce! Şimdi Lav İçici güz etinden ayrıldı, ardından Londra Rıhtımı'ndan siyah Cellat, orada süzülerek yükseliyordu İnsan Montgolfier, Balon Adam, Muhteşem Avoirdupois! saf havaya boşalmış, işte! orada ölüm, çizim tahtasını temizlerken, çeteler ve topluluklar kaçışıyordu!

Artık orada sadece basit ölü bir oğlan yatıyordu, resimlerle berelenmemiş, gökyüzüne Bay Dark'ın boş gözleriyle bakan.

"Ahhhh..."

Bir rahatlama korosu gibi, gölgelerdeki tuhaf insanlar içlerini çektiler.

Belki org son bir gösteri sunucusu haykırışı sundu. Belki bulutlarda uyuyan gök gürültüsü döndü. Birdenbire her şey çevrede dönmeye başladı. Ucubeler koşuştular. Kuzeye, güneye, doğuya, batıya, çadırdan, efendiden, kara yasalardan kurtulmuş, her şeyden öte, birbirinden kurtulmuş olarak, fırtınanın önündeki albino domuzlar, boynuzsuz yabandomuzları ve vurulmuş tembel hayvanlar gibi koştular.

Görünüşe göre, her biri, koşarken bir ip çekmiş, bir çadır kancasını yerinden çıkartmış olmalıydı.

Çünkü şimdi gökyüzü ölümcül bir solunumla, çadırlar düşerken çöken karanlığın solukları, batmış çatırtı ve ağlamasıyla sarsılmıştı.

Engerek tıslaması, kobra dönüşüyle ipler çılgınca çözüldü, kıvrandı, vurdu, sürtünen kırbaçlarla çimen yoldu.

Geniş Ana Ucube Çadırı'nın ağları sarsıldı, kemikleri ayırdı, küçükleri ortalardan, ortaları muhteşem brontozordan. Hepsi tehdit eden çöküşle salındı.

Hayvanat bahçesi çadırı kara bir İspanyol yelpazesi gibi kapandı.

Diğer ufak çadırlar, çayırdaki başlıklı figürler, rüzgârın emriyle çöktüler.

Sonra en sonunda, Ucubeler Çadırı, büyük melankoli yumurtlayan sürüngen kuş, bir anlık kararsızlıktan sonra, içine bir Niagara tipisi çekti, üç yüz kenevir yılanı saldı, siyah yan direklerini devasa bir çeneden düşen dişler gibi takırdatıp çatırdattı, havayı sanki uzaklaşmaya çalışan, ama toprağa bağımlı olduğu için, belirgin ve en basit yerçekimine yenilmek, kendi kilitlenen kütlesi altında ezilmek zorundaymış gibi ufalanmış kanatlarla dövdü.

Şimdi çadırların bu en büyüğü sıcak çiğ toprak solukları, Venedik'in kanallarının daha kazıklara bürünmedikleri zamandan eski olan konfetiler ve yorgun tüy boa yılanları gibi pembe pamuk helva flamaları işedi. Acele eden yıkılışlarda, çadır deri döktü; eti en sonunda ıskartaya çıkarılmış canavarın omurgasındaki uzun müzelik kalaslar üç top patlamasıyla düşene kadar yas tuttu, uğuldadı.

Org, rüzgârdan moronlaşmış bir halde, kaynadı.

Tren, terk edilmiş bir oyuncak, bir tarlada durdu.

Ucubelerin yağlıboya resimleri ayakta kalan son flama direklerinin üzerinde ellerini çırptılar, sonra toprağa dikine indiler.

İskelet, geride kalan tek tuhaf yaratık, eğilip Bay Dark olan

porselen oğlanı kaldırdı. Tarlalara doğru uzaklaştı.

Will, bir an içinde, zayıf adamın ve yükünün ortadan yok olan karnaval ırkının ayak izleri arasından bir tepeye tırmandığını gördü.

Will'in yüzü bu yönde gölgelendi, sonra şu yönde, ruhların hızlı darbeleri, kargaşalan, ölümleri, kaçışlarıyla çekiştirilerek. Cooger, Dark, İskelet, Yıldınmsavar Satıcısı olan Cüce, kaçmayın, geri gelin! Bayan Foley, neredesiniz? Bay Crosetti! bitti! Sakin olun! Sessiz! Her şey yolunda. Geri dönün, geri dönün!

Ama rüzgâr onlann ayak izlerini çimenden uçuruyordu ve artık kendilerinden kaçmak için sonsuza dek koşabilirlerdi.

Böylece Will Jim'in üzerine bacaklan açık şekilde oturdu ve göğsü bastırdı ve bıraktı, bastırdı ve bıraktı, sonra titreyerek, sevgili dostunun yanağına dokundu.

"Jim...?"

Ama Jim kürenmiş toprak kadar soğüktu.

ELLİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Soğuğun altında kaçak bir sıcaklık vardı, beyaz tende hafif bir renk yatıyordu, ama Will, Jim'in bileğini yokladığında hiçbir şey yoktu ve kulağını göğüse yasladığında, hiçbir şey yoktu.

"Öldü!"

Charles Halloway oğluna ve oğlunun arkadaşına geldi ve diz çökerek sessiz boğaza, kıpırdamayan göğüs kafesine dokundu.

"Hayır." Şaşkın. "Tam değil...

"Öldü!"

Will'in gözlerinden yaşlar boşaldı. Ama sonra, aynı hızla, kendisine vurulduğunu, tokatlandığını, sarsıldığını hissetti.

"Kes şunu!" diye bağırdı babası. "Onu kurtarmak istiyor musun?!"

"Çok geç, ah, Baba!"

"Kes sesini! Dinle!"

Ama Will ağladı.

Ve yine babası onu çekiştirdi ve ona vurdu. Bir kere sol yanağa. Bir kere sağ yanağa, sertçe.

İçindeki bütün gözyaşları kanatlanmıştı; hiç kalmamıştı.

"Will!" Babası hiddetle ona ve Jim'e bir parmağını uzattı. "Lanet olsun, Willy, bütün bu, bütün bunlar, Bay Dark ve

onun gibiler, ağlanılmasından zevk alırlar, Tanrım, gözyaşlanna bayılırlar! Yüce Tanrım, sen uludukça, onlar çenenden akan tuzu yalarlar. İnlersin ve soluğunu kediler gibi içlerine çekerler. Kalk! Dizlerinin üzerinden kalk, lanet olası! Zıpla! Haykır ve yuvarlan! Duyuyor musun! Bağır, Will, şarkı söyle, ama en önemlisi gül, anlıyor musun, gül!"

"Yapamam!"

"Yapmalısın! Elimizdeki tek şey bu. Biliyorum! Kütüphanede! Cadı kaçtı, Tanrım, hem de nasıl kaçtı! Onu gülüşle öldürdüm. Tek bir gülümseme, Willy, gece insanları buna dayanamazlar. Orada güneş vardır. Güneşten nefret ederler. Onları ciddiye alamayız, Will!"

"Ama–"

"Amanın cehenneme kadar yolu var! Aynalan gördün! Ve aynalar beni bir mezarın yarı içinde, yarı dışında gösterdiler. Beni kırışıklıklar içinde ve çürümüş gösterdiler! Bana şantaj yaptılar! Bayan Foley'ye şantaj yaptılar, böylece Hiçbir Yer'e giden büyük yürüşe katıldı, her şeyi isteyen aptallara katıldı! İstenecek en aptalca şey: her şey! Zavallı lanetlenmiş aptallar. Göldeki kemik yansımasının peşinden koşmak için kemiğini düşüren budala köpek gibi hiçle öylesine sarılmışlar. Will, gördün: her ayna düştü. Buz erimesi esnasındaki buzlar gibi. Taş veya tüfekle değil, bıçakla değil, sadece dişlerim, dilim ve ciğerlerimle, o aynaları arı bir horgörüyle vurdum! On milyon korkmuş aptalı devirdim ve gerçek insanı ayağa kaldırdım! Şimdi, ayaklarının üzerine, Will!"

"Ama Jim–" diye kekeledi Will.

"Yarı içeride, yarı dışarıda. Jim her zaman böyle olmuştur. Kederli-ateşli. Şimdi çok ileri gitti ve belki kayboldu. Ama kendini kurtarmak için savaştı, değil mi? Makineden kurtulmak

için elini sana uzatmadı mı? O yüzden bu savaşı onun için bitireceğiz. Kıpırda!"

Will sersem sepelek yelken açtı, burnunu çekti.

"Koş!"

Will yine burnunu çekti. Baba yüzünü tokatladı. Gözyaşları göktaşları gibi uçtular.

"Hopla! Zıpla! Haykır!"

Will'i ileri itti, onunla sürüklendi, elini ceplerine soktu, parlak bir nesne çıkarana kadar ceplerini alt üst etti.

Mızıka.

Baba bir nota çaldı.

Will, Jim'e bakarak durdu.

Baba kulağına vurdu.

"Koş! Bakma!"

Will bir adım koştu.

Baba başka bir nota çaldı, Will'in dirseğini çekti, kollarının her birini salladı.

"Şarkı söyle!"

"Neyi?"

"Tanrım, evlat, herhangi bir şeyi!"

Mızıka kötü bir "Swanee Nehri" denedi.

"Baba." Will, başını sallayarak, inanılmaz derecede yorgun, ayaklarını sürüyordu. "Ahmakça...!"

"Tabii! Biz de bunu istiyoruz! Ahmak yaşlı budala adam! Ahmak mızıka! Kötü akortsuz melodi!"

Baba haykırdı. Dans eden bir turna gibi çemberler çizdi. Henüz ahmaklığın içinde değildi. Çatlatıp geçmek istiyordu. Zamanı kırmak zorundaydı!

"Will, daha yüksek, daha komik, adamın söylediği gibi! Ah, lanet olsun, gözyaşlarını içmelerine ve dahasını istemelerine

izin verme! Will! Onların ağlamanı almalarına, baş aşağı çevirmelerine ve kendi gülümsemeleri için kullanmalarına izin verme! Ölüm benim üzüntümü memnun paçavralar olarak giyerse kahrolayım! Onları hiçbir lanet olası şeyle besleme, Willy, kemiklerini gevşet! Solu! Üfle!"

Will'in saçlarını kavradı, onu sarstı.

"Komik... bir şey... yok..."

"Tabii ki var! Ben! Sen! Jim! Hepimiz! Bütün av işleri! Bak!"

Ve Charles Halloway yüzünü buruşturdu, gözlerini pörtletti, burnunu yassılaştırdı, göz kırptı, şempanze-maymun gibi sıçradı, rüzgârla vals yaptı, tozda step dansı yaptı, Will'i de yanında sürükleyerek, aya ulumak için başını geriye attı.

"Ölüm komiktir, lanet olsun! Eğil, iki, üç, Will. Yumuşak ayakkabı. Dosdoğru Swanee Nehri'nden aşağı –sonra ne var, Will?... Uzaklarda, çok uzaklarda! Will, Tanrı'nın belası sesin! Lanet olası kız soprano! Teneke bir kutudaki serçe. Zıpla, evlat!"

Will yukarı çıktı, aşağı indi, yanakları daha sıcak, boğazında limon gibi bir irkilme. Göğsünde balonların büyüdüğünü hissetti.

Baba gümüş mızıkayı soğurdu.

"İşte bütün ihtiyarlar oraya–" Konuşan Will'di.

"Kal!" diye kükredi babası.

Sürüklenme, vurma, zıplama, koşma.

Jim neredeydi? Jim unutulmuştu.

Baba tıkırdatarak kaburgalarına vurdu.

"Camptown hanımları söyler bu şarkıyı!"

"Doo-dah!" diye haykırdı Will. "Doo-dah!" diye söyledi şimdi bir melodiyle. Balon büyüdü. Boğazı gıdıklandı.

"Camptown yarış pisti, beş mil uzunluğunda!"

"Oh, doo-dah günü!"

Adam ve oğlan bir menüet yaptılar.

Ve tam adımlarının yarısında olan oldu.

Will içindeki balonun kocamanlaştığını hissetti.

Gülümsedi.

"Ne?" Babası o dişlere şaşırmıştı.

Will horuldadı. Will kıkırdadı.

"Ne diyorsun?" diye sordu Baba.

Patlayan sıcak balonun gücü tek başına Will'in dişlerini araladı, başını geriye attı.

"Baba! Baba!"

Geriye sıçradı. Baba'sının elini kavradı. Çılgınca, haykırarak, bir ördek gibi vaklayarak, bir tavuk gibi gıdaklayarak koşturdu. Avuçları zonklayan dizlerine vurdu. Tabanlarından toz uçtu.

"Oh, Susanna!"

"Ah, ağlama–"

"–benim için!"

"Çünkü geliyorum ben–"

"Alabama'dan–"

"Bançom–"

Birlikte. "Dizimde!"

Mızıka hırıldayarak dişlere çarptı, Baba bir çemberde dönerek, topuklarına vurarak, zıplayarak, kocaman kısık gözlü neşe akortlarını rehine verdi.

"Ha!" Çarpıştılar, düşer gibi oldular, dirseklerini vurdular, başlarını çarptılar, bu da havayı daha hızlı dışarı verdi. "Ha! Ah Tanrım, ha! Ah, Tanrım, Will, ha! Zayıf! Ha!"

Çılgınca kahkahanın ortasında–

Bir hapşırık!

Döndüler. Baktılar.

Kim yatıyordu ayla aydınlanan toprakta?

Jim mi? Jim Nightshade mi?

O mu kıpırdamıştı? Ağzı daha mı açıktı, göz kapakları mı titriyordu? Yanakları daha mı pembeydi?

Bakma! Baba Will'i hemen bir dansa soktu. Ellerini uzatıp do-si-do'ladılar, mızıka, bacaklarını leylek gibi açan ve kollarını hindi gibi kabartan bir babadan acemi melodiler sızdırıp, çakıştırıyordu. Jim'in üzerinden sanki sadece çimendeki bir taş kabartısıymış gibi bu yana atladılar, geriye atladılar.

"Birisi mutfakta Dinah'la birlikte. Birisi mutfakta–"

"–Biliyorum-ha-ha-ha!"

Jim'in dili dudaklarının üzerinde kaydı.

Kimse bunu görmedi. Veya gördülerse de, geçeceğinden korkup, ilgi göstermediler.

Jim son şeyleri kendisi yaptı. Gözleri açıldı. Dans eden soytarıları seyretti. İnanamıyordu. Yıllar süren bir yolculuğa çıkmıştı. Şimdi, döndüğünde, kimse "Selam!" demiyordu. Herkes Samba tarzı zıplıyordu. Gözlerine yaşlar dolabilirdi. Ama onlar başlayamadan önce, Jim'in dudakları kıvrıldı. Bir hayalet kahkaha attı. Çünkü, her şeye rağmen, gerçekten de orada ahmak Will ve onun ahmak yaşlı temizlikçi babası, yüzlerinde bir şaşkınlık, goriller gibi çayırda tozla aşık atarak koşturuyorlardı. Üzerinde devrildiler, ellerini çırptılar, kulaklarını oynattılar, onu artık gökler düşse ya da dünya yarılsa durdurulamayacak parlak nehir dolusu akan kahkahalarıyla baştan aşağı yıkamak için, güzel neşelerini onunkiyle karıştırmak için, fitilini ateşleyip onu, neşenin kadınparmağı fişeklerinin, dört inçliklerin, kıyamet günü topu fişeklerinin patlamasını durduramayacak bir infilakla fırlatmak için, eğildiler!

Ve aşağıya bakarak, sarsıntı dansı omuzlarını gevşetir ve zevk verirken, Will düşündü: Jim öldüğünü hatırlamıyor, öyleyse ona söylemeyeceğiz, şimdi değil –bir gün, elbette, ama şimdi değil...Doo-dah! Doo-dah!

"Merhaba, Jim" veya "Dansa katıl," bile demediler, sadece sanki sallanan curcuna karmaşalarından düşmüş ve karışıklığa dönmek için bir desteğe ihtiyacı varmış gibi ellerini uzattılar. Jim'i çektiler. Jim uçtu. Jim dans ederek yere indi.

Ve Will biliyordu ki, el ele, avuç avuca, gerçekten haykırmışlar, şarkı söylemişler, neşeyle canlı kanı geri çağırmışlardı. Jim'i yeni doğan bir bebek gibi çekmişler, ciğerlerine vurmuşlar, sırtını tokatlamışlar ve açtığı bir yere neşeli soluklar göndermişlerdi.

Sonra Baba eğildi ve Will onun üzerinden atladı ve Will eğildi ve Baba onun üzerinden atladı ve ikisi de bir çizgide diz çöküp, şarkılar hırıldayarak, harika şekilde yorgun, Jim'in tükürüğünü yutup, tam bir eğilmeyle koşmasını beklediler. Baba'nın yarısını aşmıştı ki, hepsi yere düştüler, çimenlerde yuvarlandılar, baştan aşağı baykuş ve eşek sesleri, baştan aşağı pirinç ve zillerle, tıpkı Yaradılış'ın ilk yılında, Neşe, Bahçe'den kovulmadan önce olmuş olması gerektiği gibi.

Ta ki sonunda ayaklarını çekene, birbirlerinin omuzlarını yumruklayana, sallanarak dizlerine sıkıca sarılana ve birbirlerine çabuk, parlak bir mutlulukla, birdenbire şarap sarhoşluğunda bir sessizlik içinde bakana dek.

Ve birbirlerinin yüzlerine yanan meşalelere bakar gibi gülümsemeyi bıraktıklarında, arazinin ilerisine baktılar.

Ve siyah çadır direkleri, ölü tentelerin kocaman siyah bir gülün taçyaprakları gibi uçuştukları bir fil mezarlığında yatıyorlardı.

Uyuyan bir dünyadaki yalnız üç kişi, nadir bulunur bir erkek kedi üçlüsü olarak, uzanıp ayın tadına vardılar.

"Ne oldu?" diye sordu Jim, sonunda.

"Ne olmadı ki!" diye bağırdı Baba.

Ve Will Jim'i kavrayıp, ona sıkıca sarılarak ağlayınca yine güldüler.

"Hey," dedi Jim, üst üste, sessizce. "Hey... hey...

"Ah, Jim, Jim," dedi Will. "Sonsuza dek dost olacağız."

"Elbette, ya, elbette." Jim şimdi oldukça sessizdi.

"Zararı yok," dedi Baba. "Biraz ağlayın. Ormanın dışındayız. Sonra, eve dönerken, biraz daha güleriz."

Will Jim'i bıraktı.

Ayağa kalktılar ve birbirlerine bakarak durdular. Will ateşli bir gururla babasını inceledi.

"Ah, Baba, Baba, sen başardın, sen başardın bunu!"

"Hayır, beraber başardık."

"Ama sen olmasaydın, her şey sona ererdi. Ah, Baba, seni hiç tanımıyordum. Şimdi kesinlikle tanıyorum."

"Tanıyor musun, Will?"

"Lanet olsun, evet!"

Her biri, diğerine, parlak, ıslak ışık haleleri şeklinde ışıldadı.

"Pekiyi o zaman, merhaba. Yanıt ver, evlat ve reverans yap."

Baba elini uzattı. Will onu sıktı. İkisi de güldüler ve gözlerini sildiler, sonra tepelerin üzerindeki çiye yayılmış ayak izlerine baktılar.

"Baba, bir daha gelirler mi?"

"Hayır. Ve evet." Baba mızıkasını cebine tıktı. "Hayır, onlar değil. Ama evet, onlar gibi başkaları. Bir karnavalla değil. Bir dahaki sefere ne şekilde geleceklerini Tanrı bilir. Ama gündo-

ğumunda, öğleyin veya en geç günbatımında görüneceklerdir. Yoldalar."

"Yo, hayır," dedi Will.

"Ya, evet," dedi Baba. "Hayatlarımızın sonuna kadar tetikte olmalıyız. Savaş yeni başladı."

Yavaşça atlıkarıncanın etrafında dolaştılar.

"Neye benzeyecekler? Onları nasıl tanıyacağız?"

"Şey," dedi Baba sessizce, "belki şimdiden buradadırlar."

İki oğlan da hızla etraflarına baktılar.

Ama sadece çayırlık, makine ve kendileri vardı.

Will Jim'e, babasına, sonra da kendi vücuduna ve ellerine baktı. Bakışlarını Baba'ya çevirdi.

Baba başını onaylar gibi salladı, bir kere, ciddiyetle ve sonra atlıkarıncaya doğru başıyla işaret etti, üzerine çıktı ve pirinç bir direğe dokundu.

Will onun yanına çıktı. Jim Will'in yanına çıktı.

Jim bir atın yelesini okşadı. Will bir atın omuzlarını okşadı.

Koca makine gecenin gelgitlerinde yumuşak bir şekilde eğildi.

Sadece üç dönüş, ileri, diye düşündü Will. Hey.

Sadece dört dönüş, ileri, diye düşündü Jim. Hey be.

Sadece on dönüş, geri, diye düşündü Charles Halloway. Tanrım.

Her biri diğerinin gözlerinden düşüncelerini okudu.

Ne kadar kolay, diye düşündü Will.

Sadece bu seferlik, diye düşündü Jim.

Ama yine de, diye düşündü Charles Halloway, bir kere başlarsan, her zaman geri gelirsin. Bir tur daha ve bir tur daha. Ve, bir süre sonra, arkadaşlarına da tur önerirsin, giderek daha fazla dosta, ta ki sonunda...

Aynı fikir üçünün kafasına da aynı sessiz anda dank etti.

...sonunda kendini atlıkarıncanın sahibi, ucubelerin bakıcısı... gezici karanlık karnaval gösterilerinin sonsuzluğunun ufak bir parçasının sahibi olarak bulana dek...

Belki, dedi gözleri, şimdiden buradadırlar.

Charles Halloway atlıkarıncanın kontrol kutusuna gitti, bir ingilizanahtarı buldu ve düzentekerlerle dişlileri parçaladı. Sonra oğlanları dışarı çekti ve kontrol kutusu parçalanana ve düzensiz şimşekler dağıtana dek bir veya iki kere vurdu.

"Belki bu gerekli değildir," dedi Charles Halloway. "Belki ona güç verecek ucubeler olmadan zaten çalışmayacaktır. Ama–" Kutuya son bir kere vurdu ve anahtarı elinden attı.

"Geç oldu. Gece yarısına gelmiş olmalı."

Doğrularcasına, Belediye'nin saati, Baptist Kilisesi'nin saati, Metodist, Anglikan, Katolik kiliselerinin saatleri, bütün saatler on ikiyi vurdu. Rüzgâr Zaman'la tohumlanmıştı.

"Green Crossing'deki demiryolu flamasına en son varan kocakarıdır."

Oğlanlar kendilerini tabanca gibi ateşlediler.

Baba sadece bir an tereddüt etti. Göğsündeki belli belirsiz ağrıyı hissetti. Koşarsam, diye düşündü, ne olur? Ölüm önemli mi? Hayır. Önemli olan Ölüm'den önce olan her şey. Ve bu gece iyi iş becerdik. Ölüm bile bunu bozamaz. İşte, çocuklar gitti... ve neden... peşlerinden gitmeyeyim?

O da tam bunu yaptı.

Ve Tanrım! o yeni, karanlık, aniden Noel'e benzeyen sabahta serin tarlalardaki çiye hayatlarını tab etmek harikaydı. Oğlanlar birbiri ardına koşulmuş taylar gibi koşuyorlardı, bir gün birinin duvara elini ilk olarak vuracağını ve diğerinin ikinci olarak veya hiç vuramayacağını bilerek, ama bu yeni saba-

hın ilk dakikası, kesin yenilginin dakikası, günü veya sabahı değildi. Şimdi kimin daha yaşlı, kimin çok daha genç olduğunu görmek için yüzlerin inceleneceği bir zaman değildi. Bugün, bir yılın Ekim'inde, sadece bir saat öncesi kimsenin olabileceğini asla düşünemeyeceği kadar aniden iyileşen bir gündü, ay ve yıldızlar büyük bir rotasyon içinde kaçınılmaz şafağa doğru hareket ediyor ve onlar koşuyordu ve bu gecenin ağlamalarının sonuncusu bitmişti ve birkaç yıl daha karşılıklı evlerde yaşayabilecekleri bir kasabaya doğru kuru anız dalgalarını göğüslerlerken, Will gülüp şarkı söylüyordu ve Jim satır satır yanıt veriyordu.

Ve arkalarında kendi kâh ciddi, kâh neşeli düşünceleriyle orta yaşlı bir adam koşuyordu.

Belki oğlanlar yavaşladı. Asla bilemediler. Belki Charles Halloway hızını arttırdı. Anlayamadı.

Ama, oğlanlarla aynı hizada koşarken, orta yaşlı adam ileri atıldı.

Flama sinyal kaidesine aynı anda vurdu Will, vurdu Jim, vurdu Baba.

Sevinçle rüzgârda bir çığlık üçlüsü patlattılar.

Sonra, ay seyrederken, üçü birlikte kırları arkalarında bıraktılar ve kasabaya yürüdüler.

IV

SONSÖZ

YAKIN VE UZAK KARNAVALLAR

Fikirlerin nereden geldikleri ve en sonunda nasıl ulaştıkları bir yazı hayatı içindeki en büyük gizemdir.

Sanırım *Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana*'yı çocukluktan yola çıkmış ve uzun bir yolculuktan sonra orta yaşlarımda bana ulaşmış bir karnaval şeklinde tanımlardınız.

Ben dört yaşındayken, annemin beni isterik bir tur yaşadığım bir atlıkarıncaya sürüklemesiyle pekâlâ başlamış olabilir. Çünkü org çalmaya ve atlar dörtnala bir koşuya henüz başlamıştı ki, küçük Ray de haykırmaya başladı. Çığlıklarım, cani atlıkarınca çalıştırıcısı atları durdurup, bizi serbest bırakıncaya kadar sürdü.

Bundan kısa bir süre sonra Lon Chaney'nin, başında tekerlekli bir patenle, yüksek bir telden aşağı kaydığını, düştüğünü ve güzel bir genç dansçının, Loretta Young'ın kollarında öldüğünü gördüm. O film, *Laugh, Clown, Laugh* (Gül, Palyaço, Gül), bana bir palyaçonun maskesinin ardında neler yaşandığını öğretti.

Bunu Charlie Chaplin'in *The Circus*'u (Sirk) izledi, ama koşup ona katılmak istemedim; sadece çadırların ardındaki tuhaf yaşama dair merakım daha da arttı.

Aynı yıllarda, Lon Chaney *He Who Gets Slapped*'i (Cezalan-

dırılan Adam) filme çekti ve nişanlısının âşığını mideye indirmeleri için birkaç aslanı bir eve saldı.

Karnavalım bu olaylar ve filmlerle yola koyulmuştu bile.

Karnavalın en büyük sarsıntısını yaşadığı gün, yani Bay Elektriko'nun 1932 yılının İşçi Bayramı haftasonunda gelip, "infaz edilmek" üzere elektrikli sandalyesine oturarak, tüylerim diken diken olup burun deliklerimden kıvılcımlar fırlayana dek kızgın kılıcını omuzlarıma değdirerek, "Sonsuza dek yaşa!" diye bağırdığında, ben on iki yaşındaydım. Ertesi gün, bunun nasıl yapılacağını öğrenmek için karnaval yerine koştum. Bay Elektriko beni sahnenin arkasındaki bütün ucubelerle tanıştırdı, içlerinde Hipopotam Kadın, İskelet Adam ve Resimli Adam da vardı. Sahilde oturduk ve benim karşı konulmaz geleceğim hakkındaki muazzam fikirlerimi dinledi.

Benzinim bittiğinde, Bay Elekriko, "Daha önce tanışmıştık," dedi. "Yo, hayır, efendim," dedim ben, "bu sizinle ilk konuşmam." "Hayır, hayır," dedi o, "sen Ekim 1918'de Paris'in dışındaki Ardenness Ormanı çatışmasında en iyi dostumdun, vuruldun ve kollarımda öldün. İşte şimdi buradasın, yeni bir yüz, yeni bir isimle, ama gözlerinden gelen ışık, kaybettiğim dostumun ruhu. Dünyaya hoş geldin."

Aklım karışmış bir halde karnavalda dolaştım ve orgun "Güzel Ohio"yu hırıldamasını dinleyerek atlıkarıncanın koşuşan atlarının yanında durarak ağladım. Elektrik ateşiyle birlikte hayret verici bir şeyin beni çarpmış olduğunu ve sonsuza dek değiştirdiğini biliyordum.

Sekiz hafta içinde yazmaya başladım. O günden itibaren, altmış beş yıl boyunca, her gün yazdım.

O yüzden, sanırım Gene Kelly beni ve eşim Maggie'yi müzikal filmi *Invitation to Dance*'in (Dansa Davet) bir gösterimi-

ne davet ettiğinde, filmdeki karnaval sahnesinin son bir sarsıntıya neden olmasının çok doğal olduğunu kabul edeceksinizdir.

Filmden çıkıp eve doğru yürürken, kendimi çok geçmişte kalan 1932'nin o Eylül gününde atlıkarıncanın yanındaki o çocuk gibi hissederek, şöyle dedim:

"Gene Kelly'ye bir senaryo yazmak için sağ kolumu verirdim."

"Eh, dosyalarını bir karıştırıver," dedi Maggie. "Orası tuhaf kokulu bir sürü palyaço ve sadece gecenin üçünde canlanan sirklerle dolu."

Haklıydı. İlk kitabımda "Dark Carnival" (Karanlık Karnaval) adıyla kullanmayı düşündüğüm "The Black Ferris" (Kara Dönme Dolap) isimli öyküyü buldum. Öyküyü hiç bitirmemiştim ve *Dark Carnival* kitabı başlıktaki fantezisi eksik olarak yayınlanmıştı.

Bu yüzden, o basılmamış öyküye dayalı seksen sayfalık bir senaryo yazdım ve benim uzaklardan yola çıkmış, gece yarısından çok sonra varan karnavalım gerçekten geldi.

Kelly senaryoya bayıldı, onu yönetmek ve yapımcılığını üstlenmek istedi, ama para bulamadı ve karnavalımı bana geri verdi. Senaryo tedavisi ölünce, roman canlandı. Kara treni yola çıkartmak için beş yıl harcadım; adı artık *Uğursuz Bir Şey Geliyor Bu Yana* olan roman 1962'de yayınlandı. Sonra yeniden bir dizi senaryoya dönüştü ve 1983'te bir Walt Disney filmi olarak son halini aldı.

İşte atlıkarıncadan atlıkarıncaya, sirkten karnavala yapılan uzun yolculuğu ve Walt Disney'in de paylaştığı, ucubeler çadırının bezinin ardındaki Danimarka'da kötü birşeyler bulunduğu konusundaki şüphemi öğrendiniz. Disney, Disneyland'i

parlak bir panzehir olarak yarattı. Yeni bir dünya yaptı. Ben merkezinde iyi huylu bir Hristiyan mistiğinden Cooger ve Dark'ın Curcuna Gölge Gösterisi'nin kuşku götürmez şekilde kötü olan Cooger'ına dönüştürülmüş Bay Elektriko bulunan bir roman bitirdim.

Eğer Bay Elektriko uzun bir zaman önce bu romanı okuduysa, umarım onu ters yüz ve baş aşağı ettiğim, ayın yükseldiği zamanlardan sonsuz bir geceye çevirdiğim için beni bağışlamıştır.

Bir parçam hâlâ dört yaşındayken bindiğim o korkunç atlıkarıncanın üzerinde. Görünüşe göre ondan inmenin bir yolunu asla bulamamışım.

Ray Bradbury, Los Angeles
Aralık 1998

Terry Brooks'tan
Güçlü Bir Epik Fantezi

Shannara'nın Kılıcı

Uzun, uzun zaman önce Shea Ohmsford'un dünyası eski Kötülük'ün savaşlarıyla bölünmüştür. Ama yarı insan, yarı elf olan Shea, Vadi'de huzur içinde yaşamaktadır —ta ki Alanon'un gizemli, heybetli varlığı, uzun zaman önce öldüğü sanılan Karabüyücü Lord'un yeniden yaşadığını ve dünyayı yok edeceğini açığa çıkarmak için belirinceye dek.

***YÜZÜKLERİN EFENDİSİ* GELENEĞİNDE,**

MİT ÖLÇÜLERİNDE BİR MASAL

"Muhteşem bir fantezi yolculuğu"

Frank Herbert

Parmaklarımı şıklatmamla
Uğursuz bir şey gelir bu yana

Hâlâ düşleyen ve hatırlayanlar ve fısıltıyı duymuş, ama daha onun karanlık, şiirsel gücünü deneyimlememiş olanlar, hoş geldiniz. İçeri girin, oturun. Başkalarına hiç benzemeyen bir gölge gösterisi başlamak üzere...

ISBN 975 6902-62-0

9 789756 902622